

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Γ'

ΑΡ 15 (135)

1929

Το γένος

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι Λέκκα 21α

ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ

ΑΦΟΥ ΑΠΕΛ-
ΠΙΣΘΗΤΕ ΑΠΟ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ ΜΕΤΑΧΕΙ-
ΡΙΣΘΗΤΕ ΤΟ ΣΛΟΑΝΣ ΟΠΕΡ ΑΛΛΑΘΑΣΤΩΣ
ΤΑΧΕΩΣ ΤΑΣ ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ, ΚΑΘΟΣΟΝ ΑΦΑΙΡΕΙ
ΤΗΝ ΦΛΟΙΩΣΙΝ
ΕΠΙΣΗΣ ΕΙΝΑΙ
ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΘΕΡ.
ΜΑΝΤΙΚΟΝ ΔΙΑ
ΚΥΝΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ

ΟΙΚΟΣ Κ. ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 33

Ύδρευσε ιδιαιτέρως τμήμα
ΚΟΡΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Διδασκαλία παρὰ τοῦ Ἰδίου. Ἡ τελεία ἐκμάθησις εἰς 40 μὲν ἡμέ-
ρας. Ἀμοιβή 3.000 δρ. Εἰς τὴν αἰτούσαν ἀποστέλλονται λεπτο-
μερεῖς δόνηται.

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΕΛΛΗΚΑΣ ΟΜΟΓΕΙΣ

Τὰς ἐκδόσεις τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Μπουσκέτου αὐτοτελεῖς καὶ καλ-
λιτεχνικῶς βιβλιοδετημέναις :

- 1) Ὁ Καπετὰν Φάντασμα τοῦ Πᾶλ Φεβᾶλ
- 2) Ὁ Καπετὰν Βρυκέλακας τοῦ Μπράκ Στόουκερ
- 3) Αἱ Περιπέτειαι τοῦ Ἀρβούρου Γέρδωνος Πύρ τοῦ Ἑντ-
νάρ Πόε.
- 4) Ἡ Πληγωμένη Καρδιά τοῦ Ὀυρε Μπαλζάκ
- 5) Ἡ Σφίγξ τῶν Παγῶν τοῦ Ἰουλίου Βέρν.
- 6) Ἡ Σόνια τῆς Ἑρρίκου Γκερβίλ
- 7) Ὁ Ἀνδρῶπος μετὰ τὴν Διπλὴν Ζωὴ τοῦ Στήβενσον
- 8) Ἡ Κόρη τοῦ Μεγάλου Βάλτου τῆς Σέλλμας Λάγκερλεφ
- 9) Ἡ Μονμάρτη τοῦ Μυρζέ

Εἰς τὴν ἐκδόσιν εἰς τὸν Ἄλφονδρελ Πρακτορίον τῶν Ἀθηναί-
κων Ἐφημερίδων κ. 1. Τσοπάνου Γαλερὶ Μενασὲ Νο 36-37 καὶ
εἰς τὸν ἐν κατ'ὼ Ὑποπράκτοριον τῶν Ἀθηναίων Ἐφημερίδων
Ο. Βαρβούνη ὁδὸς Ἑφέν-ελ-Νέιν καὶ εἰς τὰ κατὰ τόπος Ὑπο-
πρακτορεῖα τῶν Ἀθην. Ἐφημερίδων.

Ἐπίσης εἰς τὰ αὐτὰ Πρακτορεῖα καὶ Ὑποπρακτορεῖα ὑπάρχουσι
τὰ Ἡμερολόγια τοῦ Μπουσκέτου τῶν ἐτῶν 1926-1927 καὶ 1928
μετὰ τὴν ἐκλεκτικὴν φιλολογικὴν ἑλκὴν τῶν ἐτῶν εἰς ἀπαρτί-
τητα εἰς ὅσους ἀγοράσων καὶ τὸ ἐξαιρετικόν, πρὶς συμπλήρωσιν δ-
λως τῆς σειρᾶς.

Ἀπαντᾷ τ' ἀνωτέρω βιβλία καὶ Ἡμερολόγια πωλοῦνται εἰς
τινὰς Ἀθηνῶν καὶ ἀπὸ ἀλλοδαπῶν ταχέως τελευτῶν.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Βιβλία εἰδικὰ ἀγγελιῶν ἐκ 400
καὶ 800 σελίδων εὐρίσκονται στὸ
τυπογραφικὸν Στράγγαλου ὁ-
δὸς Λέκκα 7.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

ΙΑΤΡΟΣ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
Ὁδὸς Σίνα 9-Ἀθήναι
Ἀριθ. τηλεφ. 8-72 (Παλαιόν)

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι Λέκκα 21α

ΒΟΤΡΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ & ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
Κεφάλαιον Μετοχικὸν καὶ Ἀπο-
δεματικὸν Δραχ. 110.000.000
Κεντρικὸν Πρατήριον ὁδ. Ἀθηνᾶς 58
Οἶνοι χύμα : λευκοί, ερυθροί, γλο-
κεῖς, μοσχάτοι.
Οἶνοι εἰς φιάλας : Ἐπιτραπέζιοι, ἱ-
πποδρομικοί, οἰνοποικίλοι, ὀρε-
κτικοί, τραπεζικοί.
Βέρμους ἐκ παλαιῶν Μοσάτων οἶνων
Μαυροδάφνη ἀπαράμιλλος
Παλαιὸν ἀπόσταγμα Οἶνου
«ΒΟΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ
ΕΦΑΜΕΛΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ Οἶνων
Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ μέτρα
καταναλώσεως

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ἡ ΣΥΖΥΓΙΟΣ : Μὰ εἶδες πόσο ἀ-
γαπημένα ζοῦν ὁ Μανώλης καὶ ἡ
Νίτσα ;
Ο ΣΥΖΥΓΙΟΣ : Ναι μὰ ἐξέστης τὸ
καὶ ; Γιατί ἡ Νίτσα εἶνε πολὺ ἐ-
ξυπνη γυναίκα καὶ δὲν ζητᾷ μά-
λιον καὶ καινοῦργια φορέματα, ἀλ-
λὰ βάφει μόνον τὰ παλαιὰ της
μετὰ τὰς θαυμαστικὰς Γερμανικὰς Βα-
φὰς Φαρμάκων «Αἰτί» καὶ τὰ πα-
λαιὰ καινούργια.
Ἡ ΣΥΖΥΓΙΟΣ : Ἀ! γι' αὐτὸ μὰς
παρουσιάζεις ἡ Νίτσα καὶ τὸν Μί-
κο καὶ μὴ καινοῦργια φορέματα, ἀλ-
λὰ τὰ παλαιὰ της μετὰ τὰς θαυ-
μαστικὰς Βαφὰς «Αἰτί» μόνον τὰ
παλαιὰ της μετὰ τὰς θαυμαστικὰς
Βαφὰς Φαρμάκων «Αἰτί» καὶ τὰ πα-
λαιὰ καινούργια.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρός Δερματολόγος. Ἐπὶ δε-
καετησίαν Ἐπιμελητὴς τῆς Ἰδι-
αιτέρας Κλινικῆς τοῦ καθηγη-
τοῦ κ. Γεωργίου Φωτανοῦ. Δέ-
χεται κατ' ἐκάστην ὁδὸς Κε-
φαλληνίας 30.
Ὅροι 8-11 π. μ. καὶ 4-7 μ. μ.
Ἀριθ. Τηλεφ. 7-82 (Παλαιόν)

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστῶμεν τὴν τελευταίαν Ὁ-
φθαλμολογικὴν Κλινικὴν τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ
Ὑψηλότης τῆς Ὁφθαλμολογίας ἐν
τῷ Πανεπιστημίῳ.
27 Μεγάρων 27-Ἀθήναι. Τηλ. 1-88

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΧΟΡΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΖΙΤΖΑ
Διπλωματοῦχος Κωμῶν τοῦ
τῶν Ἀκαδημιῶν Χοροῦ Πα-
ρισίων, Ἀγγλ. α., Γερμανίας,
Βελγίου, Ὀλλανδίας
ὉΔΟΣ ΔΙΟΜΕΙΔΕΩΣ 4 (Παροῦδος Ἑρμοῦ).
ΑΘΗΝΑΙ

ΚΡΕΚΑ

ΒΟΥΛΗΣ 13

Ο "ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ"

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ
ΙΔΡΥΤΗΣ
ΠΕΤΡΟΣ ΤΑΤΑΝΗΣ

Ἡ μεγαλύτερη ἐκδοτικὴ ἐργασία
τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὁ συντακτικὸς ὁ-
μαδὸς ποὺ κρατᾷ ἐκ ἐκτετασμένων
ἐλκῶν τοῦ ἔθους ἔχουσιν τὸν τίτλον
«Ἡμερησίως Ἐθνικὸς Κήρυξ» «Κο-
ρναϊστικὸς» καὶ «Μηνιαῖος»
Ὁ «Κορναϊστικὸς» κυκλοφορεῖ παν-
τοῦ ὅπου ὑπάρχουσιν Ἕλληνες. Εἰς τὰς σε-
λίδας του ἀντικατοπτρίζεται ὅλη ἡ ἐν-
διαφέρονσα καὶ πολυπλοκή Ἀμερικαν-
ικὴ ζωὴ εἰκονογραφημένη, μὲ τὰς
ἐκκεντρίκτους τῶν ἐκτορμολογῶν
της, μὲ τὰς ἐρωτικὰς περιπετείας τῆς
ἀριστοκρατίας της, μὲ τὰς καταπλά-
ναι καὶ τὰς ἐπιτυχίας τῶν μεγαλοεπι-
χειρηματιῶν της, μὲ τὰ θάματα τῶν
ἐφευρετῶν της, μὲ τὰς ἐκτετασμένους ἀγ-
γὰς της καὶ μὲ τὰς εἰς ὅλας τὰς ἐπι-
δόσεις προόδου τῶν Ἑλλήνων της
Ἀμερικῆς.

Ὅσοι παρακολουθοῦν τὸν «Κορ-
ναϊστικὸν» παρακολουθοῦν καὶ τὴν ζω-
ὴν τῆς μεγάλης Ἀμερικῆς, ὅσον πα-
ρὰ καὶ ὅσον εὐρισκόμενοι.
Ὁ «Μηνιαῖος» δὲ καλλιτεχνικῶς
ἐμφανίζεται καὶ συμπληρώσει ἀπαραί-
τητον καθεὶ Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης.
Αἱ σελίδες του πλούσιαι εἰς ἐπίκαιρα
θεματὰ καὶ ἐξαιρετικὰ ἐκτετασμένους
συνορατῶν του.
Τὰς ἐκδόσεις τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος»
της Νέας Ὑόρκης συμπληροῦν τὰ
κρίσιμα σελίδια του, μὲ τὰς ἀπερὸς
ἐκτετασμένην ἀληθινὴν ἐκτετασμένην
Τὸ Ἡμερολόγιον τιμᾷται ἀντὶ ἐνός
μόνον δολαρίου χρυσόδοτον.
Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται διὰ κάθε
ἐκδοσὴν μὲτὰ εἰς τὸ Γραφεῖον
τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» ἐν Ἀθῆναις,
Ὁδὸς Βουλῆς ἀρ. 18.

ΚΟΥΡΕΙΣ

Τὰ παγκοσμίου φήμης ἀνεγνωρι-
σμένα καὶ ἡγυρημένα ζυγάκια
RONCO Νο 1172
Πωλοῦνται ἀποκλειστικῶς παρὰ τοῦ
Μ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΥ, πλα-
τεῖα Παλαιῶν Δημοπρασιῶν 104.
Πλούσια παρακαταθήκη ἔλκων τῶν
εἰδῶν διὰ τοὺς κούρεῖς εἰς τιμὰς
ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΧΟΡΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΖΙΤΖΑ
Διπλωματοῦχος Κωμῶν τοῦ
τῶν Ἀκαδημιῶν Χοροῦ Πα-
ρισίων, Ἀγγλ. α., Γερμανίας,
Βελγίου, Ὀλλανδίας
ὉΔΟΣ ΔΙΟΜΕΙΔΕΩΣ 4 (Παροῦδος Ἑρμοῦ).
ΑΘΗΝΑΙ

Ἀγοράζονται εἰς καλὴν τιμὴν
βιβλία καὶ ἐκδόσεις βιβλιοθη-
κῆς. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα
μας.

ΕΤΟΣ Γ' - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 15 (165)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜ. 2,50

Οἰκογενεῖα

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΘΝΙΚΩΝ ΔΡΑΧ.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΙΔΑΚΤΕΑ
ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . ΔΟΛΛΑΡΙΑ
ΑΦΡΙΚΗΣ . . . ΣΕΛΙΝΙΑ
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΙΚΤΟ . . . 24

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1929

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52-03

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβλήματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν
ἰδιοκτῆτην τῆς «Οἰκογενείας»
κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»: Ἐν Ἀμερικῇ Μ. Δ. STROY-
MBOΣ 261 W. 85th Str New-York U.S.A., ἐν Αἰγύπτῳ Σουδάν δ κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
ΣΑΡΑΦΗΣ 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie καὶ ἐν Βελγίῳ Κογκὸ δ κ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΕ ΚΑΙ ΑΡΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ

Ὁ ἀπρόσπρος καὶ τραγικὸς θά-
νατος τοῦ Ἰωάννου Τσαγκάρη,
Διευθυντοῦ τοῦ Κεντρικοῦ Πρα-
κτορείου τῶν Ἐφημερίδων ἔβλη-
ψε βαθύτατα ἐκ μόνον ὅσους
ἐγνώριζαν τὸν ἀτυχὲς νέον, ἀλλὰ
καὶ ἐκτετασμένους τὴν Ἑλληνικὴν
δημοσιογραφίαν, διὰ τὴν πρό-
δον τῆς ἐποχῆς μὲ τὴν δρα-
στηριότητά εἶχεν ἐργασθῆ καὶ
ἐργάζετο. Ὁ Ἰωάννης Τσαγκά-
ρης, ἀφ' ἧς ἀνελαβε τὴν Διεύ-
θυνσιν τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτο-
ρείου δ' ἀνεκαίνισεν, ἐπεκτεί-
νας εὐρύτατα τὰς ἐργασίας του,
ὅπως ὥστε ὁ Ἑλληνικὸς τύπος
νὰ φθάσῃ καὶ μέχρι τοῦ πλέον
ἀπρόσπου χωρίου τῆς Ἑλλάδος
καὶ μέχρι τῆς πλέον ἀπομακ-
ρυνμένης χώρας τοῦ Ἑωτερι-
κοῦ. Ὡς ἀνδρῶπος ὁρατὸς μὲ
τὸν γλυκὺν καὶ ἀγαθὸν χαρα-
κτῆρα του, εἶχε γίνῃ συμπαθέ-
στατος εἰς πάντας. Γενναῖος
καὶ μετριοφύων, ἀντιπροσώ-
πῳ ἀπὸ τὸ πολυπλοκὸν προ-
σωπικὸν του, τοὺς γνῶριμους καὶ
τοὺς φίλους του. Προσευτικὸς
εἰς τὸ ἔργον του, ὑπέδειγμα οἰ-
κογενειακοῦ, ἦτο μὴ ἀπὸ τὰς
συμπαθεστέρων φυσιογνωμιῶν τῆς
πρωτεύουσας. Εἰς τὴν βαρύντα
πληγὴν οἰκογενεῖαν του ἐκ-
φράζουμε θερμὰ καὶ ἐγκάρδια
συλλυπητήρια.

Ο ΓΑΜΟΣ

ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Σ' ὅλες τίς χώρες τῆς Εὐρώπης,
μόλις παντρευτὴν ἓνα κορίτσι, χάνει
τὸ οἰκογενειακὸν τοῦ ὀνόματος καὶ παί-
ρνει τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της. Ἡ
συνήθεια ὅμως αὕτη δὲν ὑπάρχει πάν-
τοτε, σὲ μερικὰς δὲ χώρες τῆς Εὐ-
ρώπης ἀργῶς ποὺ νὰ ἐφαρμοσθῇ.
Στὴ Γερμανίᾳ ὡστόσο ἡ συνήθεια αὗ-
τὴ ὑπάρχει ἀπὸ παλαιότατων καιρῶν,
μόνο ποὺ ἄλλοτε σὺν ὀνόματι τοῦ συ-
ζύγου τοὺς ἡ γυναῖκες προσέθεταν τὴ
θρησκυ κατὰ τὴν Π.Χ. ἀνὸς συζύγου
ἐλέγετο Παπαδόπουλος, ἡ σύζυγος θὰ
ἐλέγετο Παπαδοπούλινα.

Στὴν Ἀγγλίᾳ πάλι ἡ συνήθεια αὗ-
τὴ ἐπεκράτησε πρὸ ὀλίγων μόλις ἐ-
τῶν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς βασιλείας
τῆς βασιλίσσης Ἐλισάβετ. Ὑπό-
στασις ὅμως ὡρισμένης ἐ-
παρχίας, τόσο τῆς Ἀγ-
γλίας ὅσο καὶ τῆς Γαλ-
λίας, στίς ὁποίας τὸ ὄνομα
αὐτὸ δὲν ἰσχύει. Ἐστὶ,
σὲ μερικὰς ὁρισμένες περιο-
χὰς τῆς Γαλλίας ἡ γυναί-
κα διατηροῦν, καὶ μετὰ
τὸ γάμο τους ἀκόμη, τὸ
οἰκογενειακὸν τοῦ ὀνόματος
στη Σκωτία δὲ ἡ παντρε-
μένη ἔχουν καὶ τὰ δύο ὀ-
νόματα καὶ ὅποτε τοὺς ἀ-
ρεῖται χρησιμοποιεῖν τὸ ἑ-
κάτερον.

Κατὰ τὴν συγγέν-
τωςιν τῶν φεμινι-
στῶν. Συζητοῦν δυὸ
ἀντιπρόσωποι τοῦ ἁ-
σχήμου φύλου :

— Μωρὲ εἶδες τίγι-
νεται ἰσοστή χάρις!..

— Χ-αῦρα Θεοδωροπούλου
δὲν λὲς καλύτερα!..

ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ ΡΟΔΙΤΕΣ

Ὁ μακαρίτης Ἀλέξανδρος Βυ-
ζάντιος, ὁ ἰδρυτὴς τῆς «Νέας
Ἡμέρας τῆς Τεργέστης», ὁ σπου-
δαῖος ἐκείνος δημοσιογράφος καὶ
σπουδαῖος ἐπίσης διπλωμάτης
καὶ πολιτικός, ταξίδευε ἐπιτη-
δες ἀπὸ τὴν Τεργέστη στὴν Ἀ-
θήναι, καθε Αὐγουστο, γὰρ νὰ
φράν «ροδίτες», τὰ γλυκίστα Ἀ-
θηναῖκα σταφύλια!..

Ἐφευγε δὲ πάλι γὰρ τὴν Τε-
ργέστη ὅταν τελείωνε καὶ ἡ... σαι-
ζὼν τοῦ ἀττικοῦ ροδίτη.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

— Ἐνυκλοφώρος ἡ «Νέα Ἑστία»
τῆς 1 Ἀπριλίου μὲ συνομασίαν ἐκ-
λεκτικὴν καὶ ἐκτετασμένην μὲ
ἐκδόσεις.

— Ἐπίσης: ἐλάβωμεν τὸ πρῶτον
φύλλον τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐκδο-
μένου περιοδικοῦ «Κόσμος».

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ

Φαίνεται ὅτι ἡ πρωτεύουσα μας
δ' ἀποκτήσῃ ἓνα χειμερινὸν θέα-
τρον πρῶτης τάξεως, μετὰ τὴν ἀ-
ποπεράσει τῶν ἐπισκευῶν τοῦ
Δημοτικοῦ Θεάτρου. Αἱ συντελοῦ-
μεναι εἰς αὐτὸ ἀνακαινίσεις ἔχουν
προχωρήσει ἀρκετὰ καὶ ἀναμένον-
ται νὰ καταφθάσιν ἐντός ὀλίγου
καὶ αἱ πλούσιαι σκηνογραφίαι τοῦ
ποῦ ἔχουν παραγγεῖλθαι εἰς τὸ ἐξω-
τερικόν. Ἐπιπλέον δὲ καὶ οἱ
θίασοι ποὺ θὰ στεγασθοῦν εἰς αὐ-
τὸ θὰ εἶνε ἀνάλογοι πρὸς τὴν ἐμ-
φανίσειν του καὶ
δεῖ δὲν θὰ ἐπα-
ναληφθῇ καὶ εἰς
αὐτὸ, ἐκεῖνο ποὺ
γίνεται μὲ τὸ Ἑ-
θνικὸν Θεάτρον,
τὸ ὅποσον σιγα-
λωρεῖται εἰς τὸν
πρῶτον τοῦ ἔτους.

ΕΑΝ...

Ἀρχισε καὶ
ἡ σαιζὼν τῶν

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

— Ἐνυκλοφώρος ἡ «Νέα Ἑστία»
τῆς 1 Ἀπριλίου μὲ συνομασίαν ἐκ-
λεκτικὴν καὶ ἐκτετασμένην μὲ
ἐκδόσεις.

— Ἐπίσης: ἐλάβωμεν τὸ πρῶτον
φύλλον τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐκδο-
μένου περιοδικοῦ «Κόσμος».

Ο ΜΑΡΤΥΡΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΕΝΟΣ ΑΓΙΟΥ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ

Τὸ κήρυγμα τοῦ Θεοῦ σὲς Ἰνδίας. Τὸ εἶδωλο τῆς Ἀσάρτης ὅπου φύλλαξε ὁ Διάβολος. Ἡ κόρη τοῦ βασιλέως Πολυμίου μὲ τὰ δαιμόνια. Τὰ θαύματα τοῦ Βαρθολομαίου. Ἡ εὐλογία τοῦ Διαβόλου μπρὸς στὸ βασιλεῖα. Τὰ μαρτύρια τοῦ Ἁγίου. Τὸν γέροντον ζωντανά!... Ὁ ἀποκεφαλισμὸς τοῦ. Τὰ μετὰ θάνατον θαύματά του, κλπ.

Μεταξὺ τῶν δώδεκα μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ — τῶν μακαρίων ἐκείνων ἀνθρώπων ποὺ εἶχανε τὴν οὐρανία εὐχὴ νὰ δοῦνε μὲ τὰ μάτια τους τὸ Θεάνθρωπο, ν' ἀκούσουν τὴ διδασκαλία του καὶ νὰ παρευρεθοῦν στὸ μαρτύριό του, στὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασις του — ἕκτος κατὰ σειρὰ ἦταν ὁ Βαρθολομαῖος. Εἶχε γεννηθῇ στὴ Γαλιλαία ἀπὸ φτωχοὺς καὶ ἀσημένιους γονεῖς, ἦταν κι' αὐτὸς φτωχός, μὲ ἐλάτρευσε τὸ Θεὸ μὲ ὅλη τὴ δύναμι, τὴν ἀνυψῆς καρδιάς του. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀνυψῆς τὸν ἔλαβε ὁ Ἅγιος Ἐκείνος, ὅταν τὸν ἔκανε μαθητὰ του... Ἡ ζοὴ τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ δὲν μὲς εἶνε γνωστὴ σ' ὅλες τὲς λεπτομέρειες τῆς. Πολλὰ σημεῖα τῆς ἀποστολικῆς δράσεως του μένουσιν ἐν σήμερᾳ ἀποκρυφά. Ὡστόσο, πολλοὶ ὁρθόδοξοι συγγραφεῖς ἐγραψαν, ἐπὶ τῇ βάσει παλαιῶν μαρτυρολογίων καὶ ἱστορικῶν βιβλίων, μιὰ ὁπωσδήποτε πλήρη ζωὴ τοῦ ἀποστόλου αὐτοῦ. Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν θὰ περιοριστοῦμε μονάχα στὶς πληροφορίες ποὺ μᾶς δίνουν οἱ συγγραφεῖς αὐτοὶ γιὰ τὸ βίον, τοὺς περιστάσεις καὶ τὸ μαρτυρικὸν ἔργο τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, ἀφοῦ ἡ πλήρης ἱστορία του βρίσκεται μέχρι σήμερα κρυμμένη — ἀποκρυφός — στὶς βιβλιοθήκες τοῦ Βατικανό.

Ὅταν ὁ ἀπόστολος μοιράσθηκαν μεταξὺ τους τὸν κόσμον, μετὰ τὸ θάνατον τοῦ Σωτῆρος, στὸ Βαρθολομαῖον ἔλαχε ὁ κλήρος νὰ πᾶν νὰ κηρύξῃ τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ στὶς Ἰνδίες, πέρα ἀπὸ τὸ Γάγγη ποταμὸ, ἡ ὁποία περιελάμβαναν τότε σὰν ἄντα ὁλόκληρα Βασιλεία.

Ὁ Βαρθολομαῖος ξεκίνησε τότε γιὰ τὸ μακρινὸ ταξίδι του, ἐμπνεόμενος ἀπὸ θεῖα ὁρμηκευτικὴ πίστη. Πέρασε πόλεις καὶ χωριά, κάμπους καὶ πολιτείες, διδάσκοντας παντοῦ, μὲ μεγάλη ἐπιτυχία, τὸ Εὐαγγέλιο, φωτίζοντας τὰ πνεύματα καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, χειροτονώντας ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς καὶ βοηθώντας τοὺς νεοφώτιστους νὰ χρίσουν ἐκκλησίες.

Κι' ἔτσι, ὅσοι ἀπὸ πολλὰ βάρσνα, ὁ Βαρθολομαῖος ἔφτασε στὶς Ἰνδίες καὶ εἰδίκευσε καὶ στὴ μακρινή αὐτὴ γῶνα τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τῆς Ἰνδίας, πῆγε κι' ἐγκατεστάθη στὴ μεγάλη Ἀρμενία, ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ γίνῃ τὸ πεδίο τῶν μεγαλειτέρων ἀγώνων του ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ. Στὴν πρωτεύουσα αὐτῆς τῆς ἐπαρχίας ὑπῆρχε ἕνας ναός, ὅπου ἡ λάτρευαν καὶ προσκυνοῦσαν τὸν Ἀσάρτη. Ὅλοι οἱ ἄρρωστοι πῆγαιναν καὶ ζητοῦσαν βοήθεια ἀπὸ τὸ εἶδωλο αὐτό.

μεγάλῃ εὐχαρίστησι — σὺν διάβῳ ἀνθρώπων. Γνωρίζει τί γίνεται καὶ τί δὲν γίνεται. Νά, τῇ στιγμῇ αὐτῇ, ἀκούει τί σὰς λέω. Καὶ ἂν ζητήσετε νὰ τὸν βρῆτε καὶ νὰ τὸν πιάσετε, ἐκεῖνος θὰ λάβῃ τὰ μέτρα του γιὰ νὰ μὴν πέσῃ στὰ χεῖρά σας!...

Μόλις οἱ Ἀρμένιοι ἱερεῖς ἀκούσαν αὐτὰ τὰ λόγια, ἔβαλαν ἀμέσως ἀνθρώπους: γιὰ νὰ πάνε νὰ πιάσουν τὸν ἐπικίνδυνον αὐτὸν ἐχθρὸ τῆς Ἀσάρτης. Μὰ δὲν θὰ τὸν ἀνακάλυπταν ποτέ, ἂν ὁ ἴδιος ὁ Βαρθολομαῖος δὲν παρουσιαζότανε μόνος του μπροστὰ εἰς τοὺς ἱερεῖς, ἀφοῦ προηγουμένως ἔκανε πολλὰ θαύματα. Ὅταν οἱ ἱερεῖς εἶδαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε, πράγματι, στὰ χεῖρά του μιὰ ἀνώτερη δύναμι, δὲν τὸν συνέλαβαν καὶ δὲν τὸν ἐπέβησαν σὲ βασανιστήρια, ὅπως ἐλογάριαζαν ἀρχικῶς νὰ κάνουν.

Βασιλεὺς τῆς Μεγάλῃς Ἀρμενίας ἦταν τότε ὁ Πολύμνιος. Ὁ βασιλεὺς αὐτοῦ εἶχε μιὰ κόρη, ἡ ὁποία ὅμως δὲν σὺνιζότανε ἀπὸ ἕνα πονηρὸ δαιμόνιο, ποὺ εἶχε μὲν μέσα τῆς. Μόλις ὅμως πληροφορήθηκε ὅτι ζοῦσε στὴ χώρα του ἕνας ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἔκανε θαύματα, τοῦ ἐμήνυσε ὅτι τὸν παρακαλοῦσε πολὺ νὰ πᾶν σὺν τὸν παλάτι νὰ γιὰ τρέψῃ τὴν κόρη του.

Προηγουμένως ὁ Πολύμνιος εἶχε καλέσει καὶ τὴν Ἀσάρτη, τὴν εὐνομένην θεὰ του, μὲ ἐκείνη, ὅχι μόνον ὅτι ἔβλεπε νὰ ξαναμνησθῇ — συνέχισε ὁ Βερβὶ — ὅσο ὁ Βαρθολομαῖος βρίσκεται σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν πόλιν. Ὁ ἀπόστολος αὐτοῦ εἶνε ἀπεσταλμένος τοῦ ποικιλιώτου Θεοῦ. Ὁ τὸν ἀναγνώρισε ἀπὸ τὰ μαῦρα μαλλιά του, τὸ κάπαρι ποδωπὸ του, τὴ μακρινὴ καὶ γοῦζα γενειάδα του... Τὰ ρούχα του εἶνε κάτασπρα, μολοντοῦ ἔχει εἰκοσιεὶς χρόνια τώρα ν' ἀλλάξῃ. Κάνει ἑκατὸ μετάνοιες τὴν ἡμέρα καὶ εἶνε καθαρὴ καὶ γλυκεῖα καὶ τοῦαι μαζὺ μὲ τοὺς ἀγγέλους. Διακηρύττει παντοῦ ὅτι μονάχα τὸν ἄληθινὸ Θεὸ πρέπει νὰ τιμοῦν καὶ νὰ σέβονται οἱ

Μόλις οἱ Ἀρμένιοι ἱερεῖς ἀκούσαν αὐτὰ τὰ λόγια, ἔβαλαν ἀμέσως ἀνθρώπους: γιὰ νὰ πάνε νὰ πιάσουν τὸν ἐπικίνδυνον αὐτὸν ἐχθρὸ τῆς Ἀσάρτης. Μὰ δὲν θὰ τὸν ἀνακάλυπταν ποτέ, ἂν ὁ ἴδιος ὁ Βαρθολομαῖος δὲν παρουσιαζότανε μόνος του μπροστὰ εἰς τοὺς ἱερεῖς, ἀφοῦ προηγουμένως ἔκανε πολλὰ θαύματα. Ὅταν οἱ ἱερεῖς εἶδαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε, πράγματι, στὰ χεῖρά του μιὰ ἀνώτερη δύναμι, δὲν τὸν συνέλαβαν καὶ δὲν τὸν ἐπέβησαν σὲ βασανιστήρια, ὅπως ἐλογάριαζαν ἀρχικῶς νὰ κάνουν.

Βασιλεὺς τῆς Μεγάλῃς Ἀρμενίας ἦταν τότε ὁ Πολύμνιος. Ὁ βασιλεὺς αὐτοῦ εἶχε μιὰ κόρη, ἡ ὁποία ὅμως δὲν σὺνιζότανε ἀπὸ ἕνα πονηρὸ δαιμόνιο, ποὺ εἶχε μὲν μέσα τῆς. Μόλις ὅμως πληροφορήθηκε ὅτι ζοῦσε στὴ χώρα του ἕνας ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἔκανε θαύματα, τοῦ ἐμήνυσε ὅτι τὸν παρακαλοῦσε πολὺ νὰ πᾶν σὺν τὸν παλάτι νὰ γιὰ τρέψῃ τὴν κόρη του.

Προηγουμένως ὁ Πολύμνιος εἶχε καλέσει καὶ τὴν Ἀσάρτη, τὴν εὐνομένην θεὰ του, μὲ ἐκείνη, ὅχι μόνον ὅτι ἔβλεπε νὰ ξαναμνησθῇ — συνέχισε ὁ Βερβὶ — ὅσο ὁ Βαρθολομαῖος βρίσκεται σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν πόλιν. Ὁ ἀπόστολος αὐτοῦ εἶνε ἀπεσταλμένος τοῦ ποικιλιώτου Θεοῦ. Ὁ τὸν ἀναγνώρισε ἀπὸ τὰ μαῦρα μαλλιά του, τὸ κάπαρι ποδωπὸ του, τὴ μακρινὴ καὶ γοῦζα γενειάδα του... Τὰ ρούχα του εἶνε κάτασπρα, μολοντοῦ ἔχει εἰκοσιεὶς χρόνια τώρα ν' ἀλλάξῃ. Κάνει ἑκατὸ μετάνοιες τὴν ἡμέρα καὶ εἶνε καθαρὴ καὶ γλυκεῖα καὶ τοῦαι μαζὺ μὲ τοὺς ἀγγέλους. Διακηρύττει παντοῦ ὅτι μονάχα τὸν ἄληθινὸ Θεὸ πρέπει νὰ τιμοῦν καὶ νὰ σέβονται οἱ

Μὲν ὑπόρρεε νὰ κἀν καλὰ τὴ βασιλοπούλα, ἀλλ' ἀπεναντίας ἔγινε ἡ σομὴ, μὲ τὴν παρουσίαν τῆς, νὰ μὴν καὶ δευτερο-διάβολος τὸν σώμα τῆς κόρης τοῦ βασιλῆ, τὴν ὁποία ἀναγκάστειαν πᾶν νὰ τὴ δέσουν μὲ χρυσοῦς ἀλυσίδες.

Μὰ ὁ ἀπόστολος Βαρθολομαῖος ἐπέβη τὴ βασιλοπούλα ἀπὸ τὸ κακὸ δαιμόνιο ποὺ τὴν ἐνοχλοῦσε τόσον καιρὸ.

Ἡ χάρις τοῦ Πολυμίου ἦταν τότε ἀπερίγραπτη.

Ἡ πρώτη σκέψις ποὺ ἔκανε, ὅταν εἶδε τὴν κόρη του γατρομένη, ἦταν νὰ ρωτήσῃ τὸν ἀγέροντ πὶ δῶρα ἦθελε νὰ τοῦ κἀν, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστή-

σὴ ἐπειδὴ τοῦ ἔσαςε τὴ βασιλοπούλα. Μὰ ὁ ἀπόστολος Βαρθολομαῖος τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Οὐτὸ τὸ χρυσάφι, οὐτὸ καὶ ἡ δόξα μ' ἔφεραν ἐδῶ, στὴ χώρα σου... Ἡ μεγάλη δύναμις ποὺ μ' ἔσπερως νὰ κἀνω τὸ μακρινὸ αὐτὸ ταξίδι, ἦταν ὁ πόθος μου νὰ βοηθῶμαι τοὺς ἀδελφοὺς μου νὰ σώσουν τὴν ψυχὴ τους. Ἡ μόνη χάρις ποὺ ἔχω νὰ σοῦ ζητήσω εἶνε, ὅχι νὰ μοῦ δώσης χρυσάφι καὶ πλούσια δῶρα, ἀλλὰ ν' ἀνοίξης τὰ μάτια σου στὸ φῶς τὸ ἀληθινόν. Ἀφῆσε τὴν τρομερὴ πρόληψι τῆς εἰδωλολατρίας, γκρέμισε τὰ εἶδωλα καὶ πᾶσε νὰ προσκυνήσης τὸ μόνον ἀληθινὸ Θεόν. Ὅταν οἱ ἱερεῖς εἶδαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε, πράγματι, στὰ χεῖρά του μιὰ ἀνώτερη δύναμι, δὲν τὸν συνέλαβαν καὶ δὲν τὸν ἐπέβησαν σὲ βασανιστήρια, ὅπως ἐλογάριαζαν ἀρχικῶς νὰ κάνουν.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀποστόλου Βαρθολομαίου ἔκαναν μεγάλῃ ἐντύπωση στὸν Πολύμνιο, ὁ ὁποῖος ἀμέσως μάζεψε ὅλους τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς ἀξιωματικούς του καὶ πῆγαν ὅλοι μαζὺ στὸ ναὸ, μ' ἐπικεφαλῆς τὸν ἀπόστολο.

Μόλις ἔφτασαν ἐκεῖ, ὁ Βαρθολομαῖος πλησίασε τὸ εἶδωλο τῆς Ἀσάρτης καὶ διέταξε τὸν διάβολο ποὺ ἦτανε μέσα νὰ μιλήσῃ.

— Εἰμὶ ἕνας ἐλεεινὸς καὶ τρισαθλιὸς διάβολος — ἄρχισε τότε νὰ λέῃ τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ — καταδικασμένοις νὰ καίγωμαι αἰώνως μέσα στὶς φλόγες τῆς Κόλασεως. Ἡ φαινομενικὴ δύναμις μου δὲν εἶνε τίποτα. Μέσα σὺν τὸν αὐτὸ ἔλεγα ψέμματα διαρκῶς καὶ διαρκῶς σὰς κοροϊδεύω ὅλους μὲ χίλια δυὸ πονηρὰ μέσα. Ὁ μόνος ισχυρὸς, ὁ μόνος ἀληθινός Θεός εἶνε ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Καὶ ὁ Βαρθολομαῖος εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιστοὺς ἀποστόλους του.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ διαβόλου προέβησαν ἐξαιρετικῇ ἐντύψει στὸ βασιλῆ, στοὺς ἱερεῖς καὶ στὴν ἀκόλουθα του. Κατάλαβαν πὺς ὁ διάβολος τοῦ ἀπατοῦσε ἴς τότε, καὶ τὰ μᾶτια τοὺς ἀνοίχθηκαν σὺν τῷ φῶς τῆς μῆας καὶ τῆς ἀληθινῆς ὁρμηκείας. Ἐβρίξαν καταγῆς τὸ εἶδωλο, τὸ ἔπασαν, τὸ ποδοπάτησαν καὶ ὑστερὰ ἀσπάζονταν ὅλοι μαζὺ τὴν ὁρμηκεία τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ ὁ Βαρθολομαῖος τοὺς ἐδάφτισε προηγουμένως.

Ἄλλ' ἡ καταπληκτικὴ ἐξέπλυνσις τῆς χριστιανικῆς ὁρμηκείας καὶ ἡ μεγάλη ἐπίδρασις ποὺ ἐξασκούσε ὁ ἀπόστολος Βαρθολομαῖος στὸ βασιλῆ, ἔκαναν πολλοὺς ἱερεῖς, ποὺ εἶχαν μείνει ἀκόμη εἰδωλολάτραι καὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ πιστεύουν τὸν ψεύτικον θεόν, νὰ σκέπτονται ὅτι ἔσπερως νὰ λάβουν τὰ κατὰλληλα μέτρα γιὰ νὰ ἀφανίσουν τὸν ἐπικίνδυνον αὐτό.

Ἡ χάρις τοῦ Πολυμίου ἦταν τότε ἀπερίγραπτη.

Ἡ πρώτη σκέψις ποὺ ἔκανε, ὅταν εἶδε τὴν κόρη του γατρομένη, ἦταν νὰ ρωτήσῃ τὸν ἀγέροντ πὶ δῶρα ἦθελε νὰ τοῦ κἀν, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστή-

νέο Θεόν. Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν κατέφυγαν στὸν Ἀστυάγγη, τὸν ἀδελφὸ τοῦ Πολυμίου καὶ φανατικὸ εἰδωλόλατρη.

Ὅταν ὁ Ἀστυάγγης ἔμαθε τοὺς «ἄθλους» τοῦ Βαρθολομαίου ἀπὸ τὸ στόμα μερικῶν εἰδωλολατρῶν ἱερέων, ἐφύλαξε ἀπὸ τὸ κακὸ του καὶ διέταξε νὰ παρουσιάσουν ἀμέσως μπροστὰ του τὸν ἅγιον.

— Εἰσὶ εἰσὶ ποὺ διέφθισες: τὸν ἀδελφὸ μου Πολύμνιο; ρώτησε ὁ Ἀστυάγγης τὸν Βαρθολομαῖο ὅταν ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν του — εἰσὶ εἰσὶ ποὺ τὸν ἔκανες νὰ γκρεμίσῃ τοὺς θεοὺς μας καὶ ν' ἀσπασθῇ τὴ δική σου ὁρμηκεία;

— Δὲν ἐγκρέμισα κανένα (εὖ, τοῦ ἀποκρίθηκε ἀτάραχος ὁ ἀπόστολος. Γκρέμισα μονάχα τὴ βασιλεία τοῦ διαβόλου. Δὲν διέφθισα τὸν Πολύμνιο. Τοῦ ἀνοίξα μονάχα τὰ μάτια σὺν τῷ φῶς τὸ ἀληθινόν.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἐξώργισε τὸν Ἀστυάγγη, ὁ ὁποῖος ἐκέφθη τότε νὰ θανατώσῃ τὸν ἅγιον μὲ φοικτὰ βασανιστήρια.

Πρῶτα διέταξε νὰ τὸν δέιρουν. Ὑστερὰ τὸν ἐξέπλυναν σὲ μιὰ πλατεῖα ἀνιάδα, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν ἐγδάραν ζωντανόν... Κατόπιν οἱ δῆμοι ἄρχισαν νὰ κεντᾶνε τὴν αἰματωμένην σάρκα τοῦ ἁγίου μὲ ἀναμμένες βελόνες. Παρ' ὅλους τοὺς φρικτοὺς πόνους τοὺς ὁποῖους αἰσθανόταν ὁ ἅγιος, δὲν ἄφησε νὰ τοῦ φύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη του ὅτι τὸ παραμικρὸν παράπονον. Ὑποῦσε μονάχα κι' εὐλογοῦσε διαρκῶς τὸ ὄνομα τοῦ Ὑψίστου. Τέλος, σὺν νὰ μὴν ἔφταναν τὰ μαρτύρια αὐτὰ, ὁ Ἀστυάγγης διέταξε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν.

Μὰ ὁ θάνατος αὐτοῦ τοῦ δικαίου ἐξώργισε, ὡς ἦταν ἐπόμενο, τὸ Θεόν, ὁ ὁποῖος ἔβαλε τοὺς διαβόλους νὰ βασανίσουν τὸν Ἀστυάγγη καὶ τοὺς συνεργάτας του τοὺς δημιῶν ἐπὶ τέσσαρες ὁλόκληρες μέρες καὶ ὕστερα νὰ τοὺς πετάξουν στὴν Κόλασι.

Τὸ πῶμα τοῦ ἀποστόλου Βαρθολομαίου ἐτάφη σ' ἕνα χωριό, στὴν ἄνω Ἀρμενία. Πολλὰ θαύματα ἔγιναν πᾶν σὺν τῷ τάφῳ του, τὸν ὁποῖο οἱ Χριστιανοὶ πῆγαιναν κατὰ χιλιάδες καὶ προσκυνοῦσαν. Μὰ οἱ εἰδωλόλατραι τῆς Ἀρμενίας, ποὺ ἐφύλαξαν ἀπὸ τὸ κακὸ τοῦς βλέποντας ὅτι ὁ Βαρθολομαῖος ἐξακολουθοῦσε καὶ νεκρὸς νὰ συνελεῖ στὴν ἐξέπλυνσι τῆς χριστιανικῆς ὁρμηκείας, ἀνοίξαν τὸν τάφον, πῆραν ἀπὸ μέσα τὰ κόκκαλά του, τὰ ἔβαλαν σ' ἕνα μολυβένιο σεντοῦκι καὶ τὰ πέταξαν στὴ θάλασσα.

Μὰ τὸ κιβώτιο ἔπεσε στὶς ἐχθρες ἐνὸς μικροῦ νησιού, στὴ Σικελία καὶ ἔμεινε ἐκεῖ πολλὸν καιρὸ, λατρεῖα καὶ προσκύνημα τῶν Χριστιανῶν. Ὅταν ὅμως οἱ Σαρρακίνοι κατέλαβαν τὸ νησί στὰ 831, ἀνοίξαν τὸ κιβώτιον καὶ ἀκόρπισαν τὰ κόκκαλα τοῦ ἁγίου.

Μιὰ νύχτα ὁ ἅγιος Βαρθολομαῖος παρουσιάσθηκε σ' ἕνα μοναχὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Σήκω καὶ σῦρε νὰ μαζέψῃς τὰ κόκκαλά μου. Ὁ τὸ ν' ἀναγνωρίσης εὐχολα, ἐπειδὴ βγάζουν μιὰ δύναμι, λάμπει.

Ὁ μοναχὸς εὐθύνησε τρομαγμένος καὶ ἐξετέλεσε τὴ διαταγὴ τοῦ ἀποστόλου Βαρθολομαίου. Τὰ ὀστά τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ βρίσκονται μέχρι σήμερα στὴ Ρώμη — ἀντικείμενον λατρείας ὄλων τῶν Χριστιανῶν...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὰ θαύματα τῆς μικρογραφίας

Ἡ τέχνη τοῦ νὰ γράφῃ κανεὶς μὲ μικροσκοπικὰ γράμματα εἶνε ἀρχαία τέχνη.

Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει ὅτι εἶδε κάποτε ὁλόκληρη τὴν ἱλιάδα τοῦ Ὁμήρου γραμμένη ἐπάνω σὲ μιὰ περιγυμνὴ τόσο μικρῇ, ὥστε θὰ μπορούσε νὰ χωρῇσθαι ἐξαιρετὰ μέσα σ' ἕνα καρδούτσουφλο. Τὸ πράγμα αὐτὸ ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται σχεδὸν ἀδύνατον. Μολαταῦτα, ἕνας Γάλλος σοφός, ὁ Ὑῆ (1631—1721) ἔκανε ἕνα ἀνάλογο καὶ ἐξ ἰσοῦ ἐκπληκτικὸν κατόρθωμα. Ἀπέδειξε ἐμπράκτως ὅτι σ' ἕνα κομμάτι χαρτί πολὺ λεπτό, μήκους 27 ἑκατοστομέτρων καὶ πλάτους 21, μπορούσαν νὰ χωρῶνται περίπου 15000 στίχοι. Τὸ χαρτί αὐτὸ διπλωμένο χωρᾶς μέσα σ' ἕνα καρδούτσουφλο μετρίου μεγέθους.

Ἡ ἱλιάς λοιπὸν ἀποτελεῖται ἀπὸ 15,210 στίχους καὶ κάθε στίχος ἀπὸ 33 γράμματα περίπου, ἐν συνόλῳ δηλαδή ἀποτελεῖται ἀπὸ 501,930 γράμματα. Ἀν ὑπολογίσωμεν λοιπὸν ὅτι κάθε ψήφιος μὲν ποιεῖ ἕνα χωρὸς χιλιόστον περίπου, τότε σ' ἕνα τετραγώνον κομμάτι χαρτί τοῦ μεγέθους ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπιφανεία ἀνέρχεται σὲ 378,450 τετραγωνικά χιλιόστομια καὶ ἀπὸ τὴν ὅλην ἐπιφάνειαν αὐτὴν χωρῶνται ὅλα τὰ ψήφια τῆς ἱλιάδος μὲ... με-

τῶσθαι, τοῦ ὁποῖου εἶχε ἀφαιρεθῇ ἡ γῶμα.

— Ἀνταξία ἀπορημίας

Ὁ Κάρολος Β', ὁ βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως, καθὼς περπατοῦσε μιὰ μέρα ἀνεπιστήμιος στους δρόμους τῆς πρωτεύουσας του, δέχθηκε ἄσφρα κατακέφαλα ἕνα σκληρὸ καὶ βαρὺ αντικείμενον, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ πονέσῃ φοβερά.

Περίεργος νὰ ἰδῇ τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τὸν εἶχε χτυπήσει, ὁ βασιλεὺς ἔσκυψε καὶ εἶδε ὅτι ἦταν... ἕνα θαυμαστὸν χρυσὸν βραχιόλι, στολισμένον μὲ μπριλλάντια.

Ἐπειδὴ ὅμως κανεὶς δὲν ἔτρεχε νὰ πᾶρῃ τὸ βραχιόλι ἀπὸ τὸ δρόμον, ὁ Κάρολος ἀπεφάσισε ν' ἀνέβῃ ὁ ἴδιος, σὺν σπῆτι, ἀπὸ τὸ ὅποιο ὑπέθετε πὺς εἶχε πέσει, καὶ νὰ τὸ δώσῃ στὴν κάτοχόν του.

Ὅταν παρουσιάστηκε στὴν κυρία τοῦ σπιτιοῦ, τὴν πλησίασε καὶ τῆς εἶπε:

— Κυρία μου, θὰ ἔπρεπε δίχως ἄλλο νὰ τὸς κάνω μῆνυσιν γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἀφίνετε τὰ πράγματά σας νὰ πέφτουν ἐπάνω στὸ κεφάλι τῶν ἀνυπόπτων διαδραστῶν.

— Τί; εἶπε ἡ κυρία ποὺ ἦταν πολὺ ηλικιωμένη καὶ ἐξαιρετικὰ μύωψ. Ἀφῆσε τίποτε νὰ πέσῃ κάτω σὺν δρόμῳ;

— Ὅριστε τί με βρῆτε κατὰκέφαλα, εἶπε ὁ βασιλεὺς. Καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ βραχιόλι.

Ἡ κυρία τὸ πῆρε στὰ χεῖρά της καὶ, μόλις ἀντελήφθη τί ἦταν, ἔβαλε μιὰ φωνὴν χαρᾶς. Ἐβήγησε σὺν βαλεῖ στὴν τσέπη του, καὶ στὴν ἡμέραν εἶχε ἐξέλθει νὰ τὰ παρῇ πίσω ὅταν ἀντήλασε τὸ σακκάκι τοῦ μὲ τὸ σακκάκι τοῦ κομῆτος. Καὶ εἶπε ὁ κομῆς ἔχασε στὴ ληστεία αὐτὴν μόνον ἕνα καινούργιον σακκάκι. Φανταστὴς ὅμως τὴ φούρα τοῦ ληστοῦ!...

— Νά, εἶπε δίνοντάς του, καλέ μου ἄνθρωπε, πᾶρε αὐτὸ γιὰ τὸ χτύπημά σου καὶ γιὰ τὸν κόπο σου.

Ὁ Κάρολος ὁ Β' πῆρε τὸ νόμισμα, τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του καὶ ἔφυγε, ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὴν κυρία.

Τὸ βράδυ, ὅταν τὸν εἶδαν οἱ αὐλιχοὶ στὰς ἐκτετατοὺς ἀντιλήψεις, εἶπε ὁ βασιλεὺς: Ἐχω βέβαια ἕνα μικρὸ σημάδι, ἀλλὰ ἔχω λαβὰ καὶ μιὰ καλὴ ἀποζημίωσι.

— Σαφές, δὲν εἶνε τίποτε, τοὺς ἀπάντησε ὁ βασιλεὺς. Ἐχω βέβαια ἕνα μικρὸ σημάδι, ἀλλὰ ἔχω λαβὰ καὶ μιὰ καλὴ ἀποζημίωσι.

Καὶ τοὺς διηγῆθηκε τὴν περιπέτειά του.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΣΑΚΚΑΚΙ ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΗ

Ὁ κόμης ντὲ Ρούβρ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ευγενεστέρους ἀρχόντας τῆς Ἀβλῆς τοῦ Λουδοβίκου 16ου, εἶχε πᾶσι κάποτε νὰ παραρίσθῃ στὸν προγονικὸ του πύργον. Κατὰ τὴς ἀρχῆς Σεπτεμβρίου, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ στ

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ

ΝΙΚΗΜΕΝΟΣ απ' την πραγματικότητα, μόνος μέσα στο δωμάτιό του, ξεπληκμένος σε μία πολυθρόνα, ο μουσικοσυνθέτης Λουκάς Βαντάλ περνούσε στιγμές φρικτές αγωνίας. Προς διησυχία του, συναντούσε το κενό, χαμένες ελπίδες, συντριμμένα όνειρα...

Ευαίσθητος, σαν όλους τους καλλιτέχνες, ο Λουκάς δεν είχε γνωρίσει στη ζωή του παρά δυο μόνο αισθήματα: τον ένθουσιασμό και την απογοήτευση. "Ετσι, απ' τον μεγαλύτερο ένθουσιασμό έπεσε απότομα στη μεγαλύτερη απογοήτευση.

Τώρα βρισκόταν βυθισμένος στην πιο μαύρη απελπισία και με την ψυχρή συντριμμένη ετοιμαζόταν ν' αυτοκτονήσει.

Ο Βαντάλ είχε γνωρίσει το περασμένο καλοκαίρι στην εξοχή μία ελπίδα, κατέλαβε τη μοναδική κόρη του "μουσικού ντε Ρομοράν.

Στις εξοχές η σχέση αναπτύσσεται πολύ εύκολα από τις πόλεις. "Ετσι ο Βαντάλ απέκτησε γρήγορα οικειότητα μ' εκείνην που την αγαπούσε ήδη, τοτέλλ. Η Σιμόνη και ο μουσικός αισθάνθηκαν απ' την πρώτη στιγμή που αντήλαξαν τις σκέψεις και τις εντυπώσεις των ότι είχαν συγγενικές ψυχές. Δίγες "έρες μετά τις γνωριμιές τους είχαν συνδεθεί κιόλας τόσο, ώστε με μία ματιά υπορούσαν να συνεννοούνται και μία λέξη του ενός άφειζε για τον άλλο περισσότερο από όσες ομιλίες ούδ'όποτε τριού.

Μία-μία η ανανήνθει του ειδυλλίου του αυτού περνούσαν από το νου του Βαντάλ. Αισθάνονταν τώρα να πλησιάζει η ανάνηθ της τρυφερότης εκείνης σκηνής, που διαμιάς τον είχε βυθίσει στην πιο μαύρη απελπισία.

Θυμήθηκε το μένος που είχε συμβεί η σκηνή αυτή. "Ηταν η άκρη του Νετάρ, η γεμάτη από κουφές βίλλες και ολάνθιστους κήπους.

Ενώ περπατούσε κόντος, άπορροφούμενος ολόκληρος από τη γλυκειά σκέψη της αγαπημένης του, έβλεπαν η έακίρτησε. Δυο γυναίκες έρχόντουσαν προς το μέρος του, με τις οποίες σε λίγο θα διασταυρώνοντο. "Ήσαν η Σιμόνη και η παλιά της δασκάλισσα, η μίς 'Ομπριέν.

Ευαίσθητη και φιλόλογη μες στο λευκό της φόρεμα, με το τρυφερό πρόσωπό της σκεπασμένο από ένα πλατύγυρο μωβ καπέλλο, η δασποινίς ντε Ρομοράν, ανάλαφρη μες στο άμφιβολο φως του βράδου, φάνηκε στον Βαντάλ σ'α μία θεά οπτασία, που την είχαν γεννήσει τα έρωτικά του όνειρα.

Πρώτη φορά (α βρισκότανε μόνος με τη Σιμόνη, μακριά από τους άλλους κοσμικούς τύπους και από τις στερεότυπες κατά συνθήκη συνομιλίες. "Τως τώρα νόθισκε τη δύναμη να της φανερώσει το μυστικό της ψυχής του.

— "Α! ο κύριος Βαντάλ! φώναξε εκείνη μόλις τον είδε. Τι εύτυχες που είμαι που σ'ας συναντώ!

Και ενώ επρόφερε με τη γλυκειά και θωπευτική φωνή της τα λόγια αυτά, η Σιμόνη που έτρεπε το χέρι της, "Εκείνος το έβλεπε κι' ενώ το πρόσωπό της μίς 'Ομπριέν φωτιζότανε από ένα καλοκάγαθο χαμόγελο,

ο συνθέτης χαϊρέτσε ευγενικά.

— "Αν δεν έχετε ώρισμένη κατεύθυνση, εξηκολούθησε η κοπέλλα, θέλετε να κάνετε μερικά βήματα μαζί μας;

Ο Βαντάλ, ένθουσιασμένος απ' την απροσδόκητη αυτή εύτυχία, έσπευσε να δεχθ. Προχώρησαν και οι τρείς μαζί προς την άκρογιαλιά. Ο Βαντάλ έδινε κάθε τόσο το χέρι του στ' Σιμόνη και τη βοηθούσε να περδά από βράχο σε βράχο. "Η μίς 'Ομπριέν τους ακολουθούσε με δυσκολία.

— Μείνετε εδώ, είπε ύστερ' από λίγο η Σιμόνη στην 'Αγγιλιδα, είναι πολλοί βράχοι και φοβόμαι πως δεν θα τα καταφέρετε να προχωρήσετε.

Η 'Αγγιλιδα, υπάκουη, έσπευσε να συμμορφωθεί με την υπόδειξη της Σιμόνης.

Τώρα ο Βαντάλ και η δασποινίς ντε Ρομοράν περπατούσανε πλάι-πλάι. Καθώς όμως ο νέος έστρεψε και κύταζε τη φίλη του άντελήφθη μία απότομη έλλαξη,

στη φυσιογνωμία της. Ο νους της, καθώς έκυτάζε τη θάλασσα, λέει κι' ήτανε χαμένος σε κάποιο όνειρο. Το πρόσωπό της είχε σκοτεινιάσει, σαν κάποια έμμεση σκέψη να την είχε κυριεύσει. Πρώτη μίλησε εκείνη.

— "Αν και είχε πάρει και κάποιον από τότε, ο Βαντάλ θυμότανε όλες τις λέξεις, όλες τις φράσεις της, σαν να τις είχε άκουσει πρό ολίγου.

Του είπε πόσο βαθειά κι' αληθινή ήταν η συμπάθεια που είχε ευθύς εξ αρχής αισθανθ' γι' αυτόν. "Υπεστήριξε ότι η φίλια γεννιέται άμέσως μεταξύ δυο ανθρώπων, η δεν γεννιέται ποτέ. "Ετσι, ο Βαντάλ, τον οποίο γνώριζε τόσο λίγο καιρό, της ήταν πολύ πιο φίλος από άλλους φίλους της, που τους έγνωριζε από χρόνια.

Και τότε πρόσθεσε απότομα: — "Επειδή είσθε φίλος μου και επειδή σ'ας εκτιμώ, θα σ'ας πω κάτι που δεν το ξέρετε κανείς ακόμη.

"Απεφάσισα ν' αποσυρθώ απ' τον κόσμο και δεν περιμένω γι' αυτό παρά την συγκατάθεσή του πατέρα μου. (θα γίνω μοναχή!...

Ο Βαντάλ θυμότανε τώρα την αγωνία που τον είχε καταλάβει μόλις άκουσε τα λόγια αυτά και πώς εκείνη, βλέποντάς τον να κλονίζεται κάτω από το πλήγμα, βλέποντας τη φοβερή του συγκίνηση, έκανε απαλότερη τη φωνή της και του διηγήθηκε με σύντομες φράσεις το μυστικό της καρδιάς της.

— "Από μικρούλα ο πατέρας της την είχε άρραβωνιάσει με ένα συνομήλικό συγγενή της, τον κόμητα ντε Γκαράντ. "Αξιωματικός στο στρατό των

σπαχίδων, ο άρραβωνιαστικός της, ώραιος, καλός και γενναίος, είχε σκοτωθ' πρό ενός χρόνου σ' έναν αποικιακό πόλεμο. Για την Σιμόνη ο θάνατος αυτός έφάνηκε σαν μία τελεσίδικη απόφαση της μοίρας της. "Οπως ο άρραβωνιαστικός της είχε μαρτυρήσει για την πατρίδα του, έτσι και εκείνη ήθελε να υποστή τη μεγαλειότητα της, ν' άπαρηθ' τον κόσμο για να του μείνη πιστή και μετά το θάνατό του. Και αν είχε αναβάλει ένα χρόνο τώρα την εκτέλεση της αποφάσεώς της αυτής, το είχε κάνει προς χάριν του πατέρα της, ο οποίος ήλπιζε ότι η κόρη του θα μετανοούσε. "Αλλά τώρα πια είχε φάσει η στιγμή. Η χαράς του κόσμου είχαν σταθ' ανίσχυρες να την κλονίσουν.

— Είμαι εύτυχης, επρόθεσε η κοπέλλα, που μου εδόθηκε η ευκαιρία, φανερώνοντάς σας το μυστικό μου, να σ'ας δώσω ένα δείγμα της μεγάλης εκτιμήσεως που τρέφω προς σ'ας.

Του έδωσε το χέρι της και ύστερ' ανέθηκε ελαφρά-ελαφρά το δεξιό σκολο μονοπάτι, το οποίο έβγαζε στο μέρος όπου περίμενε η μίς 'Ομπριέν.

Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια της Σιμόνης. "Οταν εκείνη εξαφανίστηκε, ο Βαντάλ, σωριασμένος επάνω σ' ένα βράχο, έκλαιγε τα πιο πικρά δάκρυα της ζωής του.

Αμέσως τη νύχτη εκείνη έφυγε από το Νετάρ, και από τότε άρχισε μέσα του να μεγαλώνει η απελπισία, η οποία θα τον οδηγούσε απόψε στο θάνατο.

Προς στιγμήν ένόμισε ότι η έγγραφια θα τον έσωζε. Γρήγορα όμως είδε ότι τίποτε δεν μπορούσε να γεμίσει μέσα του το κενό που του είχε δημιουργήσει το εκτόνισμα της μεγάλης, της μοναδικής του αγάπης.

Τώρα πια όμως η όδυνήρς αυτές αναπόλησες έτελειώσαν... "Ετελειώσαν και τα μάτια και κλαμμένα παράκονα. Η στιγμή της πράξεως είχε φθάσει. "Αφού δεν πίστευε πια στη μουσική του ιδιοφυία, αφού στο μοναδικό του αίσθημα είχε τόσο σκληρά γελασθ', δεν του έμενε παρά μόνον ο θάνατος.

Ο Βαντάλ προχώρησε προς ένα δρόμο γραφείο. Στη γωνιά του ανοιγμένου συρταριού έλαμπε το άσπλο του όπλου, που θα τον ελθούσανε και που ήταν έτοιμο, γεμισμένο. Τότε το βλέμμα του έπεσε στα πράγματα που τον περιτοίχιζαν. Το μεγάλο του πιάνο λαμποκοπούσε στο βάθος του

δωματίου. "Υπακούοντας σε μία μαγνητική έλξη ο Βαντάλ, πριν πραγματοποιήσει την απόφασή του, κάθησε στο πιάνο και άρχισε να παίζει.

Βυθισμένος καθώς ήταν στον πόνο του, έχασε παίζοντας κάθε αισθησιτόπου και χρόνου και τα χέρια του έκινοντο μηχανικά επάνω στα πλήκτρα. Συγχωμένη στην αρχή, αιγάσιγα κάποια μελωδία ξεκαθάρισε, που διηγήτανε όλη την όδυν, όλο το μαρτύριο, όλο τον βουδό και ανέκφραστο πόνο του μουσικού. Κάποια μυστηριώδης, κάποια θεϊκή δύναμις τον ένεψύχωνε. "Ο,τι δεν είχε μπόρσει να πη στη Σιμόνη, το έλεγε τώρα, με τη θεία γλώσσα της μουσικής. Το άπελτισμένο του πάθος, τα όνειρα της εύτυχίας που είχε πλάσει, όλη την απέραντη τρυφερότητα που είχε αισθανθ' η ψυχή του, όλ' αυτά, ξυπνήματα στην ύστατη αυτή ώρα, έξεφραζοντο σε μία μουσική ανείπωτης μέθης και μεγαλολίας.

Η ψυχή του μουσικού έκίρτησε απ' την ήδονή της δημιουργίας. Τόνοι θεοί, πρωτακούστοι, έγμιζαν το δωμάτιο. "Ασυναίσθητα ο Βαντάλ σηκώθηκε, πλησίασε το γραφείο του και έκλεισε το συρτάρι, όπου βρισκότανε το ρεβόλβερ. "Υστερα ξανακάθισε στο πιάνο. Μία θεία γαλήνη είχε κυλή στην ψυχή του. Και έβλεπε να περδάνει! "Αφού μπόρσει και έβγαζε από μέσα του τέτοιες μελωδίες, δεν έπρεπε να πεθάνει. "Επρεπε να ζήσει, να ζήσει για την τέχνη του, αφού δεν μπόρσει να ζήσει για την αγάπη του.

Και ο Βαντάλ, έκστατικός, μετασπασμένος, πλέωντας στα κύματα της θείας του μουσικής, εξακολουθούσε να σκορπίζει στο δωμάτιο τους ούρανιους τόνους που του είχε έμπνευσει ο μεγάλος του πόνος.

Έξαφνα, εκείνη τη στιγμή, η πόρτα του δωματίου άνοιξε. Ο Βαντάλ γύρισε και είδε να μπαίνει η Σιμόνη.

Ήταν γι' αυτόν η αγάπη που έρχόταν σαν συμπλήρωμα στην τέχνη. Χωρίς να μπόρ' να προσφέρ' λέξη ο Βαντάλ, σηκώθηκε και της άνοιξε την άγκαλιά του. Η Σιμόνη έπεσε στο στήθος του ληθίζοντάς του.

— Είμαι δική σου, δική σου... "Ο έρως νίκησε μέσα μου κάθε άλλη σκέψη... Θέλεις να μείνω κοντά σου;...

Η απάντησή του Βαντάλ έδωσε μέσα σ' ένα θερμό φιλή...

Ήταν γι' αυτόν η αγάπη που έρχόταν σαν συμπλήρωμα στην τέχνη. Χωρίς να μπόρ' να προσφέρ' λέξη ο Βαντάλ, σηκώθηκε και της άνοιξε την άγκαλιά του. Η Σιμόνη έπεσε στο στήθος του ληθίζοντάς του.

— Είμαι δική σου, δική σου... "Ο έρως νίκησε μέσα μου κάθε άλλη σκέψη... Θέλεις να μείνω κοντά σου;...

Η απάντησή του Βαντάλ έδωσε μέσα σ' ένα θερμό φιλή...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΣΟΚΡΑΤΗ

Κάποτε ένας φιλόδοξος νέος παρουσιάστηκε στον μεγάλο φιλόσοφο της αρχαιότητας, τον Σωκράτη, και τον ρώτησε πώς μπορεί ν' αποκτήσει φήμη καλού ανθρώπου.

— Να προσπαθής να είσαι πραγματικά εκείνο που θέλεις να σε νομίζουν οι άλλοι, του απάντησε ο φιλόσοφος.

Μία άλλη φορά πάλι σ' έναν νεαρό σοφιστή που ήταν ύπεροβλικά φλόβρος, ο Σωκράτης είπε:

— "Ακουσε, φίλε μου, ή φύσις μάς έδωσε ένα στόμα και δυο αυτιά για να άκούμε διπλά απ' ό,τι μιλούμε,

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

[Τι άφελός έ άνθρωπος είν τον κόσμο όλο κερδίση και ζημιωθ' την ψυχήν αυτού!...] (Ευαγγέλιον)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
"Επειτα πλησίασε τον Φίλιππο και του είπε:

— Φίλιππε, γιατί να μην έχω το κοριτσάκι μου σιμά μου; Θα ήταν τόσο καλά έδώ, θα μ' έκανε τόσο εύτυχισμένη... Δεν θα σ' ένοχλούσε καθόλου, Φίλιππε...

— Τ' είν' αυτά που λές, Καίτη... Να του πάρουμε το παιδί;... Θα ήταν τρομερό αυτό. Είπε τόσο δυστυχισμένος ο φτωχός ο Πήτος. Γράφει γράμματα στον ίδιο τον έαυτό του ως προερχόμενα δήθεν από σένα για να σε δικαιολογήσει στον κόσμο.

— "Αλήθεια, Φίλιππε; Τον φτωχό τον Πήτο!.. Πόσο κακό του έχω κάμει, αλήθεια!.. Και σένα, Φίλιππε, σε καταστρέφω. Φοβάμαι πως θα με μισήσης μία μέρα....

— "Όχι, Καίτη, μην το λές αυτό. Η Καίτη άδμησε κ' έπεσε στην άγκαλιά του.

— Φίλιππε! Φίλιππε! "Αγαπημένε μου! φώναξε. Πόσο είσαι καλός...

Έξαφνα στάθηκε σαν να της πέρασε από το μυαλό κάποια ξαφνική σκέψης και του είπε:

— Κι' όμως, αγαπημένε μου, η μοίρα για μ'ας είν' άδυσώπητη... Θα ζούμε πάντα κρυμένοι, κνηγνημένοι, φοβισμένοι... Ποτέ δε θα μπόρουμε να πής στον κόσμο: να ή γυναίκα μου! Γι' αυτό Φίλιππε, μία μονάχα λύσις υπάρχει: Να πής στον Πήτο πως πέθανε!

Ο Φίλιππος άναπήδησε ταραγμένος.

— "Όχι, Καίτη! φώναξε. Δεν πρέπει να γίνη αυτό. Θα πεθάνη από τη λύπη του...

Η Καίτη κάθησε στα γόνατά του, τον άγκάλιασε και του είπε:

— "Όχι, Φίλιππε, δεν έχεις δικη... Θα το υποφέρη κι' αυτό, όπως υποφέρει και το χωρισμό μου. "Τως μάλιστα αυτό να γίνη αίτια να ξενητευθ' για να παρηγορηθ'... Κ' έτσι θα ζήσουμε πια ήσυχoi κ' εύτυχιμένοι. Κάμε το, Φίλιππε!.. Σε παρακαλώ!.. Αυτή είναι η μόνη λύσις!

Ο Φίλιππος βυθίστηκε σε σκέψεις, ένοιωθε δυνατή έλξη, το κεφάλι του πονούσε.

Η Καίτη έβγαλε το μαντήλι της, τάβρεξε με λίγη κολώνια και το έδεσε στο κεφάλι του.

Κάθησε πάλι κοντά του και άρχισε να τον παθακαλή:

— Μη διστάζης, Φίλιππε! "Αποφάσισε το! Σ' άγαπώ τόσο!...

— "Ετσι! είπε ο Φίλιππος. Θα το κάνω. "Έχεις δικη, τως... "Αλ-

λη λύσις δεν υπάρχει. Θα το κάνω κι' ο Θεός δε με συγχωρήσει.

Η Καίτη έσφιξε το κεφάλι του στο στήθος κι' άρχισε να τον φιλή χαρούμενη, εύτυχιμένη...

— "Ω Φίλιππε, σ' εύχαριστώ!.. Σ' εύχαριστώ!..

Ο Φίλιππος σηκώθηκε επάνω, την έφίλησε κ' έφυγε σιγά και προφυλακτικά σαν κλέφτης, όπως είχε έθθει.

Στο δρόμο σκεφτόταν διαρκώς τ' η ν' πρώτασι της Καίτης.

Ναι, έπρεπε να πείσει τον Πήτο ότι η Καίτη πέθανε. Αυτό, βέβαια, ήταν μία δεύτερη άτιμία,

μά έπρεπε να υποκινή γι' α τ' η ν' άγάπη τους.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΑΠΟ ΚΑΛΥΠΤΕΤΑ

Την άλλη μέρα το πρωί ο Πήτος είχε ξυπνήσει ένωρίς. Καθόταν κοντά στην κόμια της μικρούλας του και την καμάρωνε. Η σκέψης του ταξείδευε ώστόσο μακριά...

Πού να ήταν η Καίτη; Πού είχε πάει η μάννα του παιδιού του; "Ενας στεναγμός φούσκωσε το στήθος του...

Έξαφνα άκουσε κάτω πατήματα και κουβέντα. Ποιοι να ήταν τάχα; Ο Πήτος τέντωσε τ' αυτιά του κι' άκουσε τη φωνή του Καίτη, του πατέρα της Καίτης. Ο γέρο θρησκόλητος μιλούσε με τη Γράνη. Η φωνή του ήταν τραχεία και δογισμένη:

— Να φύγης άμέσως από 'δώ, της έλεγε και να γυρίσης στο σπίτι. Μ' άκου; Ο οικος αυτός είναι ο-

— Λοιπόν... λοιπόν... Κ' έπειτα; — Μας περιεγλές όλους, Πήτερο Κίλλιαμ. Δεν ξέρεις πού είναι η γυναίκα σου. "Έχασες τη γυναίκα σου. Η γυναίκα σου σούβανε, Πήτερο Κίλλιαμ!..

Ο Πήτος άρχισε να θυμώνει. Το αίμα τούχε ανέβει στο κεφάλι. Η άυστηρότης του πατέρα της Καίτης, ο όποιος προχτές ακόμα τον κολάκευε, για να του πάρη χαρίματα, τον έξόργιζε. "Εβλεπε

— Ο Πήτος δεν μιλούσε πια. Ούρλιαζε. Τον έπνιγε ο πόνος του.

Τι σ'ας μέλει εσάς για τη γυναίκα μου, φώναξε. Γιατί ανακατεύετε στις δουλειές μου; Γιατί μου ματώνετε την καρδιά; Η Καίτη είναι γυναίκα μου και τη συγχωρώ, να την συγχωρώ για ό,τι έκαμε. Κι' αν γυρίση πίσω θα βοηθώ το σπίτι μου και την καρδιά μου άνοιχθ'.

— Αυτά ήρθατε να μου πής; — Αυτά και κάτι άλλο ακόμα, άπάντησε αυτός ο Καίσαρ. "Επειτα από αυτό ποίκαμε η Καίτη, δεν είναι πια άνοητος, δεν είναι πια Χριστιανή. Την ξεγράφω μία για πάντα. Καλ' σ'α, Πήτερο Κίλλιαμ, έκαμες καλά να κρύβης τόσον καιρό τη ντροπή της. Καταραμένη να ναι σ' όλη της τη ζωή, ή άσπλαχη!

Ο Θεός να την παιδέψη!.. — Χριστέ μου!.. Παναγία Παρθένα!.. μουρμούριζε η Νάνση. Τρελλάθηκε ο άνθρωπος! "Ακούς να καταριέται και να ξεγράφη την κόρη του, το ίδιο του το σπλάχνο!..

— Σάπα έσύ άμωλη, μούγγρισε ο Καίσαρ.

Ο Πήτος είχε συγχνηθ'. Η αλήθεια είχε φανερωθ' πια. Δεν μπόρουμε να κρύβεται περισσότερο. — Ζητώ συμπάθειο απ' όλους σας, είπε με συγχνημένη φωνή. Πιάστρα σαν το ψάρι στο δίχτυ. Να, σ'ας γέλασα. "Εγώ έγραφα τα γράμματα. Δεν έχω θείω Τζώη, ούτε θεία Τζώαίνα. Η γυναίκα μου μ' άφησε. Δεν ξέρω πού είναι, δεν ξέρω τι έγινε, δεν ξέρω τίποτα....

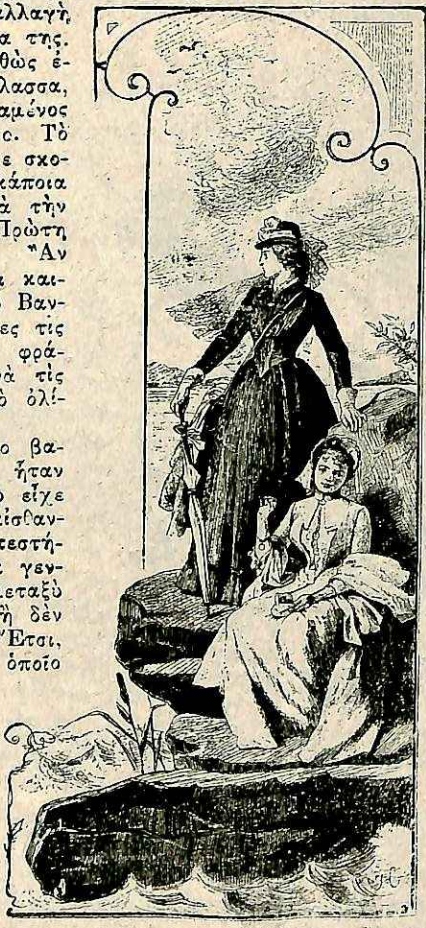
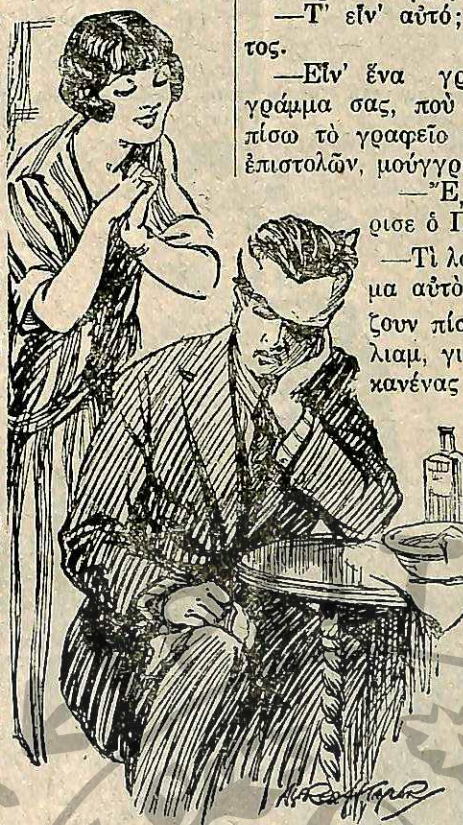
Αυτό είναι όλο. Γιατί όμως σ'ας ενδιαφέρει αυτή η ιστορία; Τι σ'ας γνωιάζει σ'ας για τη γυναίκα μου; Ποιός βόλθιχε να άνακαλύψη την αλήθεια; Γιατί το κάματε αυτό; "Από φθόνο βέβαια, από κακία. Και τώρα σ'ο πατέρα της Καίτης, που λές πως π'ας την ξεγράφης. Ξεγράφ' την. Δικαίωμά σου. "Εγώ την συγχωρώ! Μ' άκού; Την συγχωρώ. Κάνεις τον θεοφοβούμενο, γέρο, μ' έχεις σκληρή καρδιά. "Ολοι σας έχετε σκληρή καρδιά. "Εγώ γράμματα πολλά δεν ξέρω. Δεν διαβάζω το Ευαγγέλιο. "Αφού όμως το θέλετε έτσι, έμπα. Ο άνοητός άς ρίξη πρώτος το λιθάρι...

Κανείς δεν μιλούσε πια. Ο Καίσαρ είχε άποστομωθ'. Ο Ψευτο-Κάλλης έτρεπε απ' το φόβο του.

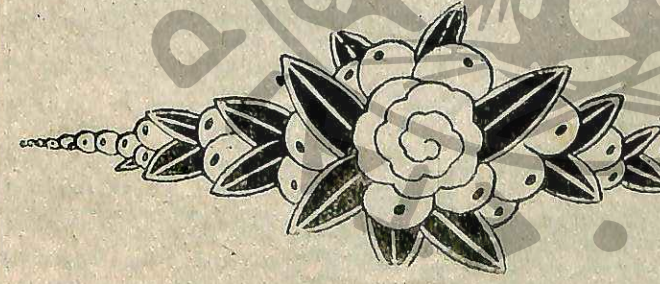
Ο Πήτος δεν μιλούσε πια. Ούρλιαζε. Τον έπνιγε ο πόνος του.

Τι σ'ας μέλει εσάς για τη γυναίκα μου, φώναξε. Γιατί ανακατεύετε στις δουλειές μου; Γιατί μου ματώνετε την καρδιά; Η Καίτη είναι γυναίκα μου και τη συγχωρώ, να την συγχωρώ για ό,τι έκαμε. Κι' αν γυρίση πίσω θα βοηθώ το σπίτι μου και την καρδιά μου άνοιχθ'.

(Ακολουθεί)

Ήταν η Σιμόνη και η μίς 'Ομπριέν

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο «ΟΘΕΛΛΟΣ»

ΤΟΥ Δ. ΧΕΜΠΕΡΓΚΕΡ

Στο μικρό επαγγελματικό θέατρο επί-κατασκευασμένο με-γάλη κίνηση. Το βράδυ θ' ανέβαιζαν τον «Οθέλλο», την περίφημη τραγω-δία του Σαίξπηρ. Ο διευθυντής εί-χε καλέσει επίτη-δες από την πρωτεύουσα για την πα-ράσταση αυτή δυο περίφημους πρω-ταγωνιστές, την Ίζόλδη Μάρα, που ή-ταν ασύγκριτη όταν έπαιζε το ρόλο της Δεισδαίμονας, και τον Μάξ Στράι-περ, ο οποίος ήταν επίσης ασύγκρι-τος ως Οθέλλος.

Στις όκτω το βράδυ θα γινόταν η τελευταία πρόβα. Στις επτά η Ίζόλ-δη Μάρα είχε φθάσει κιόλας από την πρωτεύουσα με το τρένο. Ο διευθυ-ντής ήταν γεμάτος χαρά. Θα έκανε χρυσή δουλειά με τον «Οθέλλο» του. Μα στις επτάμισι έλαβε το παρακά-τω τηλεγράφημα που τον ανεστάτωσε κυριολεκτικώς.

«Αυτοκίνητιστικόν δυστύχημα. Έ-σπασα το πόδι μου. Αδύνατον έλ-θω. — Μάξ Στράιπερ».

Ο διευθυντής μόλις το διάβασε ώρ-μησε σαν τρελλός στη σκηνή με το τηλεγράφημα στο χέρι, όπου ο σκη-νοθέτης έδινε τις τελευταίες οδηγίες του στους εργάτες που τακτοποιούσαν τα σκηνικά.

— Και τώρα, Γκάμπλερ, του φώ-ναξε δίνοντας του το τηλεγράφημα. Έκείνος έριξε μια ματιά σ' αυτό και αποκόπηκε ψυχρά:

— Κύριε διευθυντά, πρέπει να βρού-με έναν αντικαταστάτη. Δεν μπορεί να γίνει άλλοιωτικά. Αναγγείλαμε το έργο, τοιχοκολλήσαμε τις ρελάντες. Αν δεν βρούμε αντικαταστάτη, χα-νόμεστε!

— Αντικαταστάτη; βουχίστηκε ο διευθυντής. Είμαι στά καλά σου, Γκάμπλερ; Και που βρίσκεσαι έτσι; εύκολα αντικαταστάτης για το ρόλο του Οθέλλου;

Ο σκηνοθέτης δεν αποκρίθηκε. Κά-ποιος άλλος θύμωσ αποκόπηκε γι' αυ-τόν. Ήταν ο Χάνς Σβάιχαρντ, ο κοι-νικός του θιάσου, ένας περιφρονημέ-νος κωμικός.

— Θέλετε αντικαταστάτη; είπε. Αναλαμβάνω εγώ!

— Ποιος μίλησε; εμβόγγισε ο δι-ευθυντής.

— Εγώ, κύριε διευθυντά, επανέλα-βε ο κωμικός. Θέλετε αντικαταστάτη για το ρόλο του Οθέλλου, δεν είν' έ-τσι; Λοιπόν, αναλαμβάνω εγώ. Μου δίνετε είκοσι μάρκα;

Ο διευθυντής έκαμε άρκετη ώρ-για να συνέλθι από την κατάπλη-ξί του.

— Νύ, ... Νύ, Σβάιχαρντ; ... εί-πε στο τέλος. Σβ αναλαμβάνεις να παίξεις τον Οθέλλο; Είμαι στά καλό σου;

— Μάλιστα, κύριε διευθυντά, απο-κρίθηκε χωρίς να παραβεί καθόλου ο κωμικός. Μου δίνετε τα είκοσι μάρκα;

— Ένας βουχισμός ξέφυγε από τ-η στήθος του διευθυντού. Ή θρασυ-αυτού του παληκοκαμπούτρου ξεπερνού-σε κάθε βιο πεία. Οι άλλοι ήθοποιος

που ήταν συγκεντρωμένοι επάνω σ-τη σκηνή, μόλις καθόρθωσαν τα

συνταράχτηκαν από την γέλια τους. Ο διευθυντής έλο-σώσε κι' άφριξε. ... Μα ή Σβάιχαρντ άρχισε να ά-

παγγέλλει άπαραχος άπέξω την ά-πό το μέρος του Οθέλλου. Απίγ-κατος με στόμφο, με πάθος, ή κινή-σεις του ήσαν φυσικές, τόσο πού σι-γά-σιγά άρχισαν να πέφτουν τα νεύρα του διευθυντού. Ο κωμικός το κατά-λαβε. Διέκοψε την άπαγγελία του και εί-πε:

— Είκοσι μάρκα, είκοσι μάρκα με-νάχα. Είνε άστειο πράγμα να διατά-ξετε για τόσο μικρό ποσό πού σας ζη-τώ, κύριε διευθυντά!

Τά λόγια του θύμωσ αυτά έρέθισαν και πάλι το διευθυντή.

— Πήγαινε στο διάβολο, ούρλιαξε. Στο διάβολο άπ' εδώ, Σβάιχαρντ!...

Ο Σβάιχαρντ δεν έπείμεινε πε-ρισσότερο. Έκανε να φύγει. Φεύγοντας θύμωσ ξανάγκισσε την άπαγγελία του. Και ήσαν τόσο έπιτυχημένη, τόσο έ-πιτυχημένη ή άπαγγελία του αυτή! Πού το έκουβε ως τόσο αυτό το τα-λέντο του ο παληκοκαμπούτινος ο Σβάι-χαρντ;

— Άλτ!... του εφώναξε ο διευ-

θυντής. Είδοποιήσαν την Ίζόλδη Μάρα και ήλθε κι' αυτή στη σκηνή. Η πρό-βα άρχισε. Η έπιτυχία φαινόταν έξη-σφαλισμένη, προμηνύονταν θρίαμβος... Ο διευθυντής έπριβε τα χέρια του γεμάτος χαρά.

Στη διακοπή έπλησίασε την πρω-ταγωνίστρια.

— Λοιπόν, τί λέτε; ρώτησε χαρού-μενος. Τί λέτε για τον Οθέλλο μου;

— Α μά είνε υπέροχος, αλήθεια, απήντησε εκείνη. Τόσο πάθος, τόσο ταλέντο! Πού τον ξετροπώσατε λοι-πόν; Πώς λέγεται;

— Χάνς Σβάιχαρντ, κυρία μου. Χάνς Σβάιχαρντ... Δεν είνε, αλή-θεια σπουδαίος;

— Χάνς Σβάιχαρντ... εψήφισε εκείνη και φαινότανε σαν να έψαχνε στίς αναμνήσεις της.

Ρωτήσας θύμωσ έδεβαίω(ηκε έπι-ποτέ της; δεν είχε ξανακούσει το έ-νομα αυτό. Ο Χάνς Σβάιχαρντ της ή-ταν όλοτετα άγνωστος.

ένουσιασού!...

— Συγχαρητήρια, τά θερμά μου συγ-χαρητήρια, κύριε Σβάιχαρντ! Α! μά είχατε μια έπιτυχία! Έδείξατε πως έχετε τόσο σπάνιο ταλέντο! Είνε περίεργο πώς έμείνατε ως τώρα έτσι στην άράνεια. Κι' έπειτα, τί παραέ-νο πράγμα! Μερικές στιγμές εκεί έ-πάνω στη σκηνή μου φαινότανε τόσο γνώριμη ή φωνή σας!...

— Γνώριμη, αλήθεια; είπε ο κοι-νικός. Με θυμηθήκατε λοιπόν, κυρία μου;

— Νά σας θυμηθώ; είπε με κάποια έκπληξη εκείνη. Μά έφουμε γνωρισθ-τάχα ποτέ, κύριε Σβάιχαρντ;

— Πώς έξέρε;... αποκρίθηκε ε-κείνος. Θέλετε να σας διηγηθώ μια μικρή ιστορία; Ναι; Ακούστε λοι-πόν. Μια μέρα σ' ένα μικρό επαγγε-λματικό θέατρο εργαζότανε ένας νεαρός, ή-θοποιος. Στο ίδιο θέατρο εργαζότανε και μια μικρή νόστιμη θεατρούλα...

Η Ίζόλδη Μάρα, μισοαπλωμένη τώρα σε μια πολυθρόνα, τον άκουε παρακινεμένη. Δεν μπορούσε να χα-ταλάσει τίποτε απ' όλ' αυτά. Μια α-νατριχίλα θύμωσ έπέρασε απ' όλο της το σώμα, όταν ο Σβάιχαρντ έξακο-λούθησε:

— Όχι, όχι... είπε, άσχημα ζή-χισα. Δεν είμαι καθόλου ελαίσθητο: άνθρωπος και δεν μου πάει να διηγη-μαι παραμυθένια. Για σκαλίστε στις αναμνήσεις σας, ωραία μου κυρία. Πριν από δέκα χρόνια δεν έλεγόμουν Χάνς Σβάιχαρντ. Πριν από δέκα χρόνια άλλο ήταν το όνομά μου: Λε-γόμουν Χάνς Γκάϊσλερ. Χάνς Γκάϊ-σλερ...

Ήταν τότε ή εποχή πού κι' εσείς δεν ήσαστε ακόμη ή μεγάλη και περίφημη πρωταγωνίστρια Ίζόλ-δη Μάρα. Ήσαστε τότε ή μικρή Μπέ-τυ Γκράου!...

— Είσαστε ο Χάνς Γκάϊσλερ;... έ-καμε με άμνησιν ή πρωταγωνίστρια.

— Ναι, ναι!... Έδειχνα πώς εί-χα ταλέντο τότε, δεν είν' έτσι; Κάτι κλίπιζε τότε το θέατρο από μένα...

— Και πώς τότε...

— Α! αυτό είνε πολύ άλλο πράγ-μα. Πώς καθήνησα έτσι; Αυτό θέ-λετε να πείτε; Νά σας το πώ κι' αυ-τό. Όταν ή μικρή Μπέτυ Γκράου έ-φυγε από το μικρό επαγγελματικό θέατρο και έγινε ή περίφημη Ίζόλδη Μάρα, έλησμήνησε πώς κάπου είχε αρίσει έναν άνθρωπο που την... μά όχι κα-λύτερα άς μή μιλάω γι' αυτό!

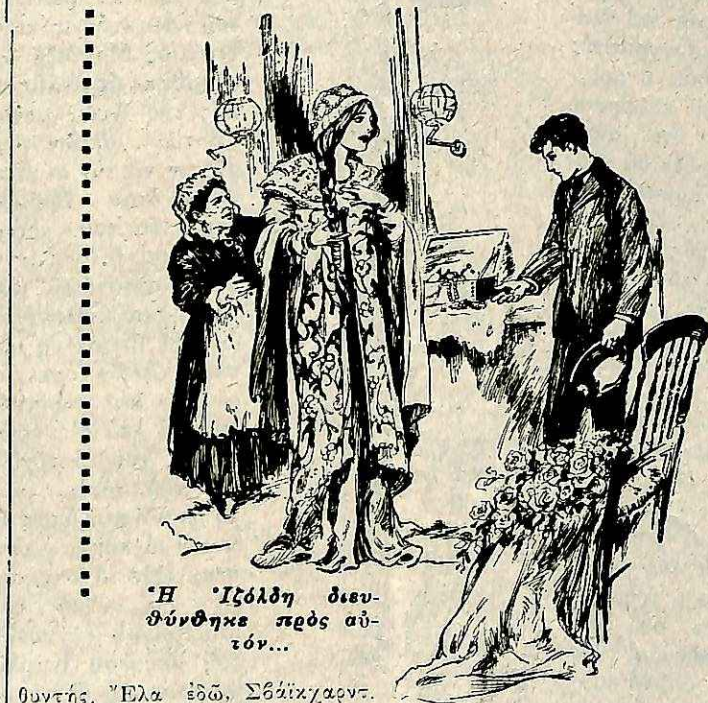
Ο κωμικός έκδυνσε μεγαλοκίνα το κεφάλι του και ξανάγκισσε:

— Όταν πέρασε καιρός και είδα ότι στα άλλεπάλληλα γράμμάτά μου εκεί-νη δεν μου έστελνε καμιά απάντηση, άφου κι' εγώ από το μικρό επαγγε-λματικό θέατρο και πήγα στην πρωτεύουσα. Τό ίδιο βράδυ είδα στο μεγάλο θέα-τρο της πρωτεύουσας την Ίζόλδη Μάρα στο ρόλο της Δεισδαίμονας. Ο κόσμος έβλεπε πως ο ήθοποιος που έ-παιζε το ρόλο του Οθέλλου ήταν ή άνδρας της...

— Έχεις μεθύσει ποτέ σου, Ίζόλδη Μάρα; Εγώ από τότε μεθώ κάθε μέρα, κάθε βράδυ. Πίνω, πίνω, ως πού να γίνω το κτήνος πού θέ χάζει τον κόσμο να γελάει με τί άνοστα άστεία του...

Η πρωταγωνίστρια τον έκοψε τό-σα παρακινεμένη. Τό στήθος της άνε-δοκατέβαινε βαρυντικά.

— Έκασα θύμωσ και κάτι άλλο από τότε, ξα-νάρχισε ο Χάνς Σβάι-χαρντ. Έπροσπάθησα να

Η Ίζόλδη διευ-θύνηκε προς αυ-τόν...

θυντής. Έλα εδώ, Σβάιχαρντ.

— Ας κοιμάσουμε τέλος πάντων.

— Έλα εδώ, σου λέω!...

Με φωνάζετε λοιπόν έτσι! πού άπάντησε γυρίζοντας ο κωμικός. Λέε και σ'άς σφίγγει κανείς στο λαιμό. ... Όρίστε, έρχομαι, είμαι στη διάθεσί- σας. Αναλαμβάνω να παίξω τον Ο-θέλλο για τριάντα, για τριάντα μάρκα μονάχα!

Τριάντα μάρκα; Μά τώρα δεν μου είπατε είκοσι; ούρλιαξε και πάλι ο διευθυντής.

— Σας είπα είκοσι; Α! ναι, σας είπα είκοσι... Μά πέρασε τόση ώρα από τότε, κύριε διευθυντά!... Έλ-τε λοιπόν, άρχίζουμε την πρόβα; Τρι-άντα μάρκα μονάχα.

Τί έπρεπε να γίνει; Η παράσταση δεν μπορούσε να αναβληθί. Κανείς από τους άλλους ήθοποιους του ίδιου δεν έτολμούσε να βγί στη σκηνή στο ρόλο του Οθέλλου, ενώ ο Σβάιχαρντ φαινότανε πως ήξερε περίφημα τι μέρας του και άπήγγελλε καλά, τόσο καλά!...

— Συμφωνώ!... έμurmούρισε με λύσσα ο διευθυντής. Αρχίζουμε την πρόβα...

Όλοι βρέθηκαν άμέσως στίς θέσεις

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Ένας ήθοποιος πού τρελλαίνεται κατά την ώρα της παραστάσεως. «Ένα φανάρι, δύο φανάρια, τρία φανάρια!... Τα χειροκροτήμα-τα τών θεατών. Η άποθέσις της, διδοί, Ζώρξ. Άντι τού στεφανού δάφνης... Ο γρεναδιέρος πού δεν έμφανίζεται στη σκηνή. Μέσα στην κατακαχή!... Μια πρώτης τάξεως κριτικός, κλπ.

Ο μέγας τραγώδης Ντυγκαζόν τρελλάθηκε επί σκηνής, στά 1793, την ώρα πού πρωταγωνιστούσε στον «Οθέλλο» του Σαίξπηρ.

Η πρώτη κρίσις της τρομερής άρρώστιας του ήρθε έντελως ξαφ-νικά. Κατά την διάρκειαν ενός διαλείμματος του έργου, διάταξε ξαφνικά να σπρώξουν την αύλαία.

Ο μηχανικός του θεάτρου έσπευ-νε, φυσικά, να τον υπακούσει. Τότε ο τραγώδης, τυλιγμένος μέσ' στον κόκκινο μανδύα του Οθέλλου, βγήκε στη σκηνή, και αφού έριξε μια βλοσυρή ματιά προς τούς κοινούς,

έπροχώρησε ως το προσκήνιο. Οι θεαταί πού δεν μπορούσαν να έν-νοήσουν τι έσήμαιναν όλ' αυτά τον κατεβαίναν από τον οράνο προς τήν κεφαλή της διδος Ζώρξ

«Ο Ντυγκαζόν, τότε, με άπλανές βλέμμα, άρχι-σε ν' άπαγγέλλει, με μια φωνή, βαθεία και σπη-λαιώδη:

— Ένα φανάρι!... δυο φανάρια!... τρία φανάρια!...

Και ούτω καθ' εξής μέχρι τού αριθμού δέ-κα. Συγχρόνως δέ έκο-βε βόλτες κατά μήκος της σκηνής, ενώ στο πρόσωπό του ζωγραφι-ζοταν μια απερίγραπτη

όδυν, ή όποια μεγάλανε όλοένα...

Η σκηνή αυτή ήτανε τόσο τρα-γική κι' ο Ντυγκαζόν όληρξε τόσο υποβολητικός μέσ' στον άσυνείδητο

σπαταγμό του, ώστε όταν τελείωσε και με μεγαλοπρέπεια έφυγε απ' τη σκηνή, οι θεαταί έξασπασαν σε

θυέλλα χειροκροτημάτων, χωρίς κι' αυτοί να ξέροναν άν τά χειροκροτή-ματα τους αυτά ήσαν ένας φόρος τιμής προς την μεγαλοφυΐα του

καλλιτέχνη, ή μια έκφρασις συμ-παθείας για το μεγάλο δυστύχημα πού τον είχε χτυπήσει!

— Πάλι αυτός; Ού! να χαθή το παληόσκυλο!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

Ο Βελταίρος δεν μπορούσε με κα-νένα τρόπο να χωνεύσει τον Σαίξπηρ. Κάποτε στον πύργο του τού Φερνέυ συζητούσε μαζί με μερικούς φίλους του για τά έργα τού μεγάλου Αγγ-γλου ποιητού. Ο Βελταίρος δεν έν-νοούσε να παραδεχί ήτι είχαν λογο-τεχνική άξία, ισχυριζότο δέ ότι ήσαν τρομερά άκατάστατα.

— Όλοι οι ήρωες τών Σαίξπηρι-κών δραμάτων, είπε σ'αυτή στιγμή, είνε ταπεινοί, μοθηροί, αντιπαθη-τικοί!...

— Έν τούτοις, ετόλμησε να πα-ρατηρήσει κάποιος θαυμαστής τού Σαίξπηρ, ο ήρωες τών έργων τ' Αγγλίου ποιητού είνε παρμένοι απ' τη ζωή, είνε έντελως φυσικοί.

— Πιθανόν, απήντησεν ο Βολταί-ρος. Και τά όπίσθια θύμωσ τών ανθρώ-πων, κύριε, είνε κάτι πολύ φυσικό, αλλά κανένας δεν τά δείχνει στους έ-μοιους του!...

πού ή διάσημος ήθοποιός, ύποδυ-ομένη τον ρόλο της Ζάν ντ' Αρκ θ' ανέβαινε στην πυρά, να κατεβα-ση από τό ταβάνι του θεάτρου ένα στεφάνι δάφνης δεμένο φυσικά από ένα σκοινί, για να την στεφανώσει!

Κατά την στιγμή όμως αυτή ή μηχανικός, είτε από άφηρημάδα, είτε από τη συγκίνησί του, έκανε λάθος στο σκοινί το όποιον έπρεπε ν' άρίσει να ξετυλιχθί, και ξετυ-λίξε έν' άλλο σκοινί που θα έχρη-σίμεινε στην μονόπρακτη φάρσα με την όποιαν θα έβλινε ή παράστα-σις.

Κι' έτσι, οι έμβρόντητοι θεαταί, άντι ν' άντικρύσουν το στεφάνι της δάφνης πού περίμεναν, είδαν να κατεβαίναν από τον οράνο προς τήν κεφαλή της διδος Ζώρξ

«Ο Ντυγκαζόν, τότε, με άπλανές βλέμμα, άρχι-σε ν' άπαγγέλλει, με μια φωνή, βαθεία και σπη-λαιώδη:

— Ένα φανάρι!... δυο φανάρια!... τρία φανάρια!...

Καί ούτω καθ' εξής μέχρι τού αριθμού δέ-κα. Συγχρόνως δέ έκο-βε βόλτες κατά μήκος της σκηνής, ενώ στο πρόσωπό του ζωγραφι-ζοταν μια απερίγραπτη

όδυν, ή όποια μεγάλανε όλοένα...

Η σκηνή αυτή ήτανε τόσο τρα-γική κι' ο Ντυγκαζόν όληρξε τόσο υποβολητικός μέσ' στον άσυνείδητο

σπαταγμό του, ώστε όταν τελείωσε και με μεγαλοπρέπεια έφυγε απ' τη σκηνή, οι θεαταί έξασπασαν σε

θυέλλα χειροκροτημάτων, χωρίς κι' αυτοί να ξέροναν άν τά χειροκροτή-ματα τους αυτά ήσαν ένας φόρος τιμής προς την μεγαλοφυΐα του

καλλιτέχνη, ή μια έκφρασις συμ-παθείας για το μεγάλο δυστύχημα πού τον είχε χτυπήσει!

— Πάλι αυτός; Ού! να χαθή το παληόσκυλο!...

Η σκηνή αυτή ήτανε τόσο τρα-γική κι' ο Ντυγκαζόν όληρξε τόσο υποβολητικός μέσ' στον άσυνείδητο

σπαταγμό του, ώστε όταν τελείωσε και με μεγαλοπρέπεια έφυγε απ' τη σκηνή, οι θεαταί έξασπασαν σε

θυέλλα χειροκροτημάτων, χωρίς κι' αυτοί να ξέροναν άν τά χειροκροτή-ματα τους αυτά ήσαν ένας φόρος τιμής προς την μεγαλοφυΐα του

καλλιτέχνη, ή μια έκφρασις συμ-παθείας για το μεγάλο δυστύχημα πού τον είχε χτυπήσει!

— Πάλι αυτός; Ού! να χαθή το παληόσκυλο!...

Η σκηνή αυτή ήτανε τόσο τρα-γική κι' ο Ντυγκαζόν όληρξε τόσο υποβολητικός μέσ' στον άσυνείδητο

σπαταγμό του, ώστε όταν τελείωσε και με μεγαλοπρέπεια έφυγε απ' τη σκηνή, οι θεαταί έξασπασαν σε

θυέλλα χειροκροτημάτων, χωρίς κι' αυτοί να ξέροναν άν τά χειροκροτή-ματα τους αυτά ήσαν ένας φόρος τιμής προς την μεγαλοφυΐα του

καλλιτέχνη, ή μια έκφρασις συμ-παθείας για το μεγάλο δυστύχημα πού τον είχε χτυπήσει!

τους επί σκηνής ήθοποιούς πού δ-πεδύοντο τούς διαφόρους άξιομα-τινούς τού Ναπολέοντος. Ο καθέ-νας τους, άφ' ου άνέθετε σ' ένα συνάδελφό του να τον είδοποιήση «όταν θα έφθανε ο γρεναδιέρος», έσπευδε να έξαφανισθί...

Κι' ήταν, στο τέλος, ή σκηνή έ-μεινε άδεια, οι ήθοποιοί άναγκά-σθηκαν να «κόψουν» τη σκηνή τού γρεναδιέρου, και να συνεχίσουν την παράστασι τού έργου.

Τό περίεργο είνε ότι ο γρενα-διέρος δεν φάνηκε διόλου, σ' όλη την διάρκεια της παραστάσεως. Τι είχε συμβεί; Απλούστατα:

Ο ταλαίπωρος «γρεναδιέρος» είχε πέσει μέσα σε μια καταπακτή, και δεν βρέθηκε παρά την επομέ-νη, σε κακή χάλια.

Τς κοινόν, ωστόσο, δεν είχε άν-τιληφθί το παραμικρό!...

—Τι θρασεία πού είνε αυτή ή δεσποινίς Κιντ—έγραφε ένας θε-ατοκρίκος κοριντικός τού περασμένου αιώνα. Δεν σέβεται διόλου τούς άρχαιότερους συναδέλφους της. Μολονότι δεν έχει κλείσει καλά -καλά ούτε ένα χρόνι πού βγήκε στο θέατρο, έννοσι έντούτοις να παίξη κοριντίστικους ρόλους, ενώ οι ρό-λοι αυτοί άνήκουν δικαιοκρατικώς στην δεσποινίδα... ή όποια τούς παίζει σαράντα χρόνια τώρα!...

Τι θρασεία πού είνε αυτή ή δεσποινίς Κιντ—έγραφε ένας θε-ατοκρίκος κοριντικός τού περασμένου αιώνα. Δεν σέβεται διόλου τούς άρχαιότερους συναδέλφους της. Μολονότι δεν έχει κλείσει καλά -καλά ούτε ένα χρόνι πού βγήκε στο θέατρο, έννοσι έντούτοις να παίξη κοριντίστικους ρόλους, ενώ οι ρό-λοι αυτοί άνήκουν δικαιοκρατικώς στην δεσποινίδα... ή όποια τούς παίζει σαράντα χρόνια τώρα!...

Τι θρασεία πού είνε αυτή ή δεσποινίς Κιντ—έγραφε ένας θε-ατοκρίκος κοριντικός τού περασμένου αιώνα. Δεν σέβεται διόλου τούς άρχαιότερους συναδέλφους της. Μολονότι δεν έχει κλείσει καλά -καλά ούτε ένα χρόνι πού βγήκε στο θέατρο, έννοσι έντούτοις να παίξη κοριντίστικους ρόλους, ενώ οι ρό-λοι αυτοί άνήκουν δικαιοκρατικώς στην δεσποινίδα... ή όποια τούς παίζει σαράντα χρόνια τώρα!...

Τι θρασεία πού είνε αυτή ή δεσποινίς Κιντ—έγραφε ένας θε-ατοκρίκος κοριντικός τού περασμένου αιώνα. Δεν σέβεται διόλου τούς άρχαιότερους συναδέλφους της. Μολονότι δεν έχει κλείσει καλά -καλά ούτε ένα χρόνι πού βγήκε στο θέατρο, έννοσι έντούτοις να παίξη κοριντίστικους ρόλους, ενώ οι ρό-λοι αυτοί άνήκουν δικαιοκρατικώς στην δεσποινίδα... ή όποια τούς παίζει σαράντα χρόνια τώρα!...

Τι θρασεία πού είνε αυτή ή δεσποινίς Κιντ—έγραφε ένας θε-ατοκρίκος κοριντικός τού περασμένου αιώνα. Δεν σέβεται διόλου τούς άρχαιότερους συναδέλφους της. Μολονότι δεν έχει κλείσει καλά -καλά ούτε ένα χρόνι πού βγήκε στο θέατρο, έννοσι έντούτοις να παίξη κοριντίστικους ρόλους, ενώ οι ρό-λοι αυτοί άνήκουν δικαιοκρατικώς στην δεσποινίδα... ή όποια τούς παίζει σαράντα χρόνια τώρα!...

Τι θρασεία πού είνε αυτή ή δεσποινίς Κιντ—έγραφε ένας θε-ατοκρίκος κοριντικός τού περασμένου αιώνα. Δεν σέβεται διόλου τούς άρχαιότερους συναδέλφους της. Μολονότι δεν έχει κλείσει καλά -καλά ούτε ένα χρόνι πού βγήκε στο θέατρο, έννοσι έντούτοις να παίξη κοριντίστικους ρόλους, ενώ οι ρό-λοι αυτοί άνήκουν δικαιοκρατικώς στην δεσποινίδα... ή όποια τούς παίζει σαράντα χρόνια τώρα!...

Τι θρασεία πού είνε αυτή ή δεσποινίς Κιντ—έγραφε ένας θε-ατοκρίκος κοριντικός τού περασμένου αιώνα. Δεν σέβεται διόλου τούς άρχαιότερους συναδέλφους της. Μολονότι δεν έχει κλείσει καλά -καλά ούτε ένα χρόνι πού βγήκε στο θέατρο, έννοσι έντούτοις να παίξη κοριντίστικους ρόλους, ενώ οι ρό-λοι αυτοί άνήκουν δικαιοκρατικώς στην δεσποινίδα... ή όποια τούς παίζει σαράντα χρόνια τώρα!...

Τι θρασεία πού είνε αυτή ή δεσποινίς Κιντ—έγραφε ένας θε-ατοκρίκος κοριντικός τού περασμένου αιώνα. Δεν σέβεται διόλου τούς άρχαιότερους συναδέλφους της. Μολονότι δεν έχει κλείσει καλά -καλά ούτε ένα χρόνι πού βγήκε στο θέατρο, έννοσι έντούτοις να παίξη κοριντίστικους ρόλους, ενώ οι ρό-λοι αυτοί άνήκουν δικαιοκρατικώς στην δεσποινίδα... ή όποια τούς παίζει σαράντα χρόνια τώρα!...

Τι θρασεία πού είνε αυτή ή δεσποινίς Κιντ—έγραφε ένας θε-ατοκρίκος κοριντικός τού περασμένου αιώνα. Δεν σέβεται διόλου τούς άρχαιότερους συναδέλφους της. Μολονότι δεν έχει κλείσει καλά -καλά ούτε ένα χρόνι πού βγήκε στο θέατρο, έννοσι έντούτοις να παίξη κοριντίστικους ρόλους, ενώ οι ρό-λοι αυτοί άνήκουν δικαιοκρατικώς στην δεσποινίδα... ή όποια τούς παίζει σαράντα χρόνια τώρα!...

Τι θρασεία πού είνε αυτή ή δεσποινίς Κιντ—έγραφε ένας θε-ατοκρίκος κοριντικός τού περασμένου αιώνα. Δεν σέβεται διόλου τούς άρχαιότερους συναδέλφους της. Μολονότι δεν έχει κλείσει καλά -καλά ούτε ένα χρόνι πού βγήκε στο θέατρο, έννοσι έντούτοις να παίξη κοριντίστικους ρόλους, ενώ οι ρό-λοι αυτοί άνήκουν δικαιοκρατικώς στην δεσποινίδα... ή όποια τούς παίζει σαράντα χρόνια τώρα!...

Τι θρασεία πού είνε αυτή ή δεσποινίς Κιντ—έγραφε ένας θε-ατοκρίκος κοριντικός τού περασμένου αιώνα. Δεν σέβεται διόλου τούς άρχαιότερους συναδέλφους της. Μολονότι δεν έχει κλείσει καλά -καλά ούτε ένα χρόνι πού βγήκε στο θέατρο, έννοσι έντούτοις να παίξη κοριντίστικους ρόλους, ενώ οι ρό-λοι αυτοί άνήκουν δικαιοκρατικώς στην δεσποινίδα... ή όποια τούς παίζει σαράντα χρόνια τώρα!...

Τι θρασεία πού είνε αυτή ή δεσποινίς Κιντ—έγραφε ένας θε-ατοκρίκος κοριντικός τού περασμένου αιώνα. Δεν σέβεται διόλου τούς άρχαιότερους συναδέλφους της. Μολονότι δεν έχει κλείσει καλά -καλά ούτε ένα χρόνι πού βγήκε στο θέατρο, έννοσι έντούτοις να παίξη κοριντίστικους ρόλους, ενώ οι ρό-λοι αυτοί άνήκουν δικαιοκρατικώς στην δεσποινίδα... ή όποια τούς παίζει σαράντα χρόνια τώρα!...

Τι θρασεία πού είνε αυτή ή δεσποινίς Κιντ—έγραφε ένας θε-ατοκρίκος κοριντικός τού περασμένου αιώνα. Δεν σέβεται διόλου τούς άρχαιότερους συναδέλφους της. Μολονότι δεν έχει κλείσει καλά -καλά ούτε ένα χρόνι πού βγήκε στο θέατρο, έννοσι έντούτοις να παίξη κοριντίστικους ρόλους, ενώ οι ρό-λοι αυτοί άνήκουν δικαιοκρατικώς στην δεσποινίδα... ή όποια τούς παίζει σαράντα χρόνια τώρα!...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Η ώρα είναι αργή, μουρμούρισε. Την ώρα αυτή ακοιμάς; ή Α. Υψηλότες θα γυρίσει από τον Άγιο Γεωργίου και θα ζητήσει τον πρωθυπουργό του, τον Ντυμπού. Δεν θα μ' εβρη όμως πούθενά κι' ευχαριστήμηνος για την απουσία μου, θα τρίψω τα χέρια του και θα έτοιμαστη για κανένα γλεντάκι. Γλέντα... γλέντα, Υψηλότες. Ούτε υποψιάζεσαι τί κινδύνος σε απειλεί. Ο θάνατος φτερουγίζει πάνω απ' το κεφάλι σου. Μά θύνηται του! Έγω είμ' εδώ και θα προλάβω τα πάντα. Και τότε θα μού πτες, Υψηλότες, αν έλξει ή όχι ή μυστική μου αστυνομία.

— Όπως θα ένοιωσες, ο άνθρωπος που καθόταν μπροστά στο τζάκι ήταν ο πρωθυπουργός Ντυμπού, ο δαίμονας Ντυμπού, που τότε τον έπρεπε οι έχθροι του.

Είχε φτάσει στο ξενοδοχείο το ίδιο αυτό βράδυ. Η συνοδεία του ήταν μεγαλοπρεπής. Τού, άπεμάνοντες όμως άμέσως έδωσαν κι' έμεινε μόνος με τους μυστικούς του αστυνομικούς και κατασκόπους.

Τι ζητούσε έτσι εξαφάνη στο μέρος αυτό ο Ντυμπού; Αυτό θα το δοίμε άμέσως.

Έξαφνα ή πόρτα του δωματίου του άνοιξε και παρουσιάστηκε ο Ταπέν, όνείροντας μαζί του τον ύπνυρτη του Γάσωνος, τον Όβεν.

— Νά ο άνθρωπος που μού ζήτησες, έτοιμάστε, είπε. Κι' άμέσως βγήκε πάλι έξω κι' έκλεισε πίσω του την πόρτα.

Ο Όβεν στάθηκε τρεμουλιασμένος, φοβισμένος, σαστισμένος στη μέση του δωματίου.

Ο Ντυμπού στήριξε πάνω του τα πηνήρα μάτια του και έπ' άρκετη ώρα τον κύτταζε χωρίς να μιλήσει. Τέλος του είπε:

— Πλησίσε, φίλε μου.

Ο Όβεν πλησίασε κοντά στον άγνωστο εκείνον που τότε τον ρόβιζε, που το κύτταγμα του τον έκανε να τρέμει.

— Τι θέλεις, του είπε ο Ντυμπού, αν άποχτούσες ξαφνικά πηνήντα λουδοβίκεια.

— Θα πετούσα απ' τη χαρά μου, κύριε, είπε.

— Χμ... Χμ... Είπε φιλόγυρος ο άδελφός, φιδούρος ο Ντυμπού.

— Πώς είπατε; ρώτησε ο Όβεν.

— Είπα πως θα τσεκώσης τα 50 αυτά λουδοβίκεια, και τώρα έμεινός μάλιστα.

Συγχρόνως ο Ντυμπού έβγαλε απ' την τσέπη του μια ρούχτα χρυσά νομίσματα, τα έβαλε στο τραπέζι, έξαίως πηνήντα εξ αυτών, τα τοποθέτησε το ένα πάνω στ' άλλο κι' έπειτα είπε στον Όβεν:

— Ίδού, φίλε μου, το ποσόν που σου ύποσχεθήκα.

Ο Όβεν άπλωσε με άπληστία τα χέρια του για να χουφτώσει τα λουδοβίκεια, μα ο Ντυμπού τον έμπόδιζε.

— Στάσου μια στιγμή, του είπε. Θά πάρης το ποσόν αυτό αν μού πτες την αλήθεια σ' ότι θα σε ρωτήσω. Πρόσεξε όμως...

— Αν κάθε άπάντησις που δώ μού δίνης θα είνε αληθινή, θα προσθέτω στο ποσόν των 50 λουδοβίκειων κι' από δέκα νέα λουδοβίκεια.

— Ρωτάτε με, ρωτάτε με, μούγρισε ο άπληστος Όβεν.

— Άπό πού έρχεσαι;

— Άπ' τη Νάντη.

— Ποιόν συνοδεύεις;

— Τόν ίππότη Γάσωνα Σάνλευ.

— Χμ... Πολύ καλά... Τώρα μαινόμενος στίς σοβαρές έρωτήσεις. Το νού σου!... Ο κύριος Σάνλευ ταξιδεύει με το πραγματικό του όνομα;

— Όχι. Άλλαξε το όνομά του. Ταξιδεύει ως κ. Δέ Λιδρύ.

— Θαυμάσια! Είπες την αλήθεια. Κι' ο Ντυμπού πρόσθεσε στη στήλη των 50 λουδοβίκειων άλλα δέκα.

— Ο Όβεν ήταν κατενθουσιασμένος.

— Μη βιάζεσαι, φίλε μου, του είπε ο Ντυμπού, δεν τελειώσαμε ακόμη. Για πές μου, υπάρχει στη Νάντη κανένας κ. Δέ Λιδρύ;

— Όχι, κύριε, άπάντησε όμως μια κ. Δέ Λιδρύ, ή σύζυγος του κ. Μονλουτί, στενού φίλου του Ντυμπού.

— Πολύ καλά, έμουμενός ο Ντυμπού και πρόσθεσε άλλα δέκα λουδοβίκεια στο ποσόν του προοριζόμενο για τον Όβεν.

— Κατόπιν ρώτησε: — Πώς περνάς τον καιρό του ο κύριός σου στη Νάντη;

— Όπως όλοι οι εύγενεις, κύριε. Κυνήγους, έπαιζε χαρτιά, φλυαρούς με τους φίλους του...

— Γκούχ, γκούχ, ξερόβηξε ο Ντυμπού και άφίρσε δέκα λουδοβίκεια από το ποσόν.

— Σταθήτε, σταθήτε, φώναξε άπελπιμένα ο Όβεν βλέποντας πως ζημιώθηκε δέκα λουδοβίκεια. — Ο κ. ίππότης έκανε και κάτι άλλο στη Νάντη. Έβγαίνει τη νύχτα έξω, δυο φορές τη βδομάδα, και γυρίζει κατά τις τρεις-τέσσερες το πρωί.

— Καλά, είπε ο Ντυμπού, και πού πήγαίνεις;

— Α. αυτό δεν το ξέρω, άπάντησε ο Όβεν.

Ο Ντυμπού κρατούσε τα δέκα λουδοβίκεια μες στο χέρι του.

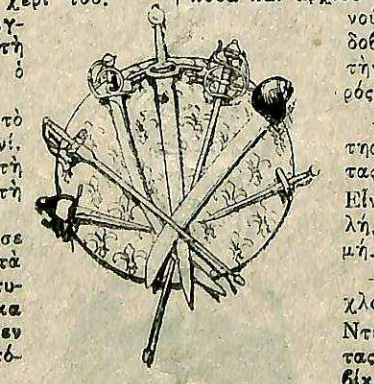
— Και από τη στιγμή που έφυγε απ' τη Νάντη, εξακολούθησε ο Ντυμπού, τί έκανε;

— Πέρασε από το Ουντέν, από το Άνσενί, από τη Μάν, από τη Ναζάν και από τη Σάρτρ.

Ο Ντυμπού άπλωσε το χέρι του και με τα κοκκαλιάρικα του δαχτυλά του πήρε άλλα δέκα λουδοβίκεια. Ο Όβεν έβγαλε μια κραυγή κόπου.

Η Ελένη ανέβηκε τη σκάλα εξαιρετικά συγκινημένη

Η Ελένη ανέβηκε τη σκάλα εξαιρετικά συγκινημένη

— Και στο δρόμο, ρώτησε ο Ντυμπού, δεν εστιάστηκε με κανένα;

— Με μια νέα που σπούδαζε στο μοναστήρι του Γλισσόν και ή οποία ταξίδευε με μια μοναχή που την έλεγαν άδελφή Θηρεσία.

— Και πώς λεγόταν ή νέα αυτή;

— Δεσποινίς Έλένη ντε Σαβερνύ.

— Α! Έκανε ο Ντυμπού, Έλένη την έλεγαν; Το όνομά της ύπόσχεται πολλά πράγματα... Και, χωρίς άλλο, ή Έλένη αυτή είνε φιληγάδα του κυρίου σου;...

— Αυτό δεν το ξέρω, άπάντησε ο Όβεν. Δεν φαντάζομαι να πιστεύετε πως ήταν δυνατόν ο κύριός μου να πη σε μένα ένα τέτοιο πράγμα.

— Είπε έξυπνος ο διάβολος! σκέφθηκε ο Ντυμπού, άπλώνοντας και πάλι το χέρι του και παίρνοντας 10 λουδοβίκεια από τη στήλη των πηνήντα.

Κρύος ιδρώτας έλουσε τη στιγμή εκείνη το πρόσωπο του Όβεν, γιατί σκέφθηκε πως αν εξακολουθούσαν τα πράγματα έτσι, θα έπρόδιδε τον κύριό του χωρίς κανένα κέρδος.

— Και ή γυναίκες πηνάινουν μαζί του στο Παρίσι; ξαναρώτησε σε λίγο ο Ντυμπού.

— Όχι, κύριε, αυτές στάθηκαν στο Ραμπαρτί. Η άδελφή Θηρεσία μάλιστα έφυγε πάλι για το μοναστήρι της.

— Όλες αυτές ή καταθέσεις, σκέφθηκε ο Ντυμπού, δεν είνε και μεγάλης σπουδαιότητας. Άς μην τον αποθαρρύνουμε όμως...

Κι' έπρόσθεσε δέκα λουδοβίκεια στη στήλη.

— Λοιπόν, ρώτησε σε λίγο, ή κόρη έμεινε εδώ μόνη της;

— Όχι, άπάντησε ο Όβεν.

— Πώς όχι;

— Έδώ την έπεριμενε μια κυρία από το Παρίσι.

— Είρεσι το όνομά της;

— Άκουσα την άδελφή Θηρεσία να τη φωνάζει κυρία Ντερός.

— Κυρία Ντερός! φώναξε ο Ντυμπού και άρχισε να φτιάχνει μια καινούργια στήλη από λουδοβίκεια. Είπες πως την έλεγαν κυρία Ντερός;

— Μάλιστα! άπάντησε ο Όβεν, λάμποντας από τη χαρά του. Είπε μια γυναίκα φηλή, αδύνατη και χλωμή.

— Ψηλή, αδύνατη, χλωμή, ξανάπε κι' ο Ντυμπού, προσθέτοντας άλλα δέκα λουδοβίκεια. Πολύ καλά.

— Λοιπόν, ρώτησε ο Ντυμπού, τον Ταπέν όταν έμειναν μόνος, τί συμβαίνει;

— Κάτι πολύ σπουδαίο, έτοιμάσε... Άλλά πριν σάς πω τίποτε, άπομακρύνετε από δώ τον άνθρωπο αυτόν.

Τότε ο Ντυμπού στράφηκε προς τον Όβεν και του είπε:

— Πήγαίνε στον κύριό σου και έχε ύπ' όψιν σου, αν γράλει κανένα γράμμα, να μού το φέρης έδώ, γιατί είμαι περιέργος να δώ το γραφικό του χαρακτήρα.

Ο Όβεν χαιρέτησε και βγήκε έξω.

— Λοιπόν, ρώτησε ο Ντυμπού, τον Ταπέν όταν έμειναν μόνος, τί συμβαίνει;

— Κάτι πολύ σπουδαίο, έτοιμάσε... Άλλά πριν σάς πω τίποτε, άπομακρύνετε από δώ τον άνθρωπο αυτόν.

Τότε ο Ντυμπού στράφηκε προς τον Όβεν και του είπε:

— Πήγαίνε στον κύριό σου και έχε ύπ' όψιν σου, αν γράλει κανένα γράμμα, να μού το φέρης έδώ, γιατί είμαι περιέργος να δώ το γραφικό του χαρακτήρα.

Ο Όβεν χαιρέτησε και βγήκε έξω.

— Λοιπόν, ρώτησε ο Ντυμπού, τον Ταπέν όταν έμειναν μόνος, τί συμβαίνει;

— Κάτι πολύ σπουδαίο, έτοιμάσε... Άλλά πριν σάς πω τίποτε, άπομακρύνετε από δώ τον άνθρωπο αυτόν.

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΜΑΓΙΣΣΕΣ

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΥΒΑΛ

Μία σύγχρονη και άληθινή ιστορία. Η πλοκή και φιλόγυρος χήρα. Πό; την έμπλεξε ή μάγισσα. Το όχυμα που δεν... γίνεται. Όπου το σακκουλάκι με τα λεπτά κάνει φτερά. Η τρομερή έκρηξις και ή μυστηριώδης, έκρηκτική ύλη. Αί άποκαλύψεις της δικαιοσύνης, κλπ.

Στη Βιλζουάν, κοντά στο Μπλουά της Γαλλίας, ζούσε μια γρήγ εισοδηματίας, ή χήρα Ντυβάλ, μια πλούσια, φιλόγυρος και προληπτική γρηγό.

Μία Κυριακή πρωί — έχουν περάσει μερικοί μήνες από τότε — πήγε στην εκκλησία ν' ακούσει τη λειτουργία. Τη στιγμή όμως που έφευγε από την εκκλησία, την πλησίασε στην πόρτα μια άγνωστη γυναίκα, που τη συνόδευε ένα κοριτσάκι και της είπε:

— Είπες ότι ο κύριός σου γνωρίστηκε με τη νέα αυτή στο δρόμο;

— Έγώ νομίζω, κύριε, πως την ήξερα από πριν και ότι αυτά που έκανε στο δρόμο ήταν προσηγορικά... Ποιόν άλλον, εκτός απ' αυτή, περιμένας τρεις ώρες στο Ουντέν ο κύριός μου;

— Καλά, είπε ο Ντυμπού, προσθέτοντας άλλα δέκα λουδοβίκεια. Πιστεύω ότι έσύ θα μού χρειάστης για πολλά πράγματα...

— Δεν θέλετε να μάθετε τίποτε άλλο; ρώτησε ο Όβεν άπλώνοντας το χέρι του προς τα λουδοβίκεια.

— Μία στιγμή ακόμη, είπε ο Ντυμπού, ή κορη αυτή είνε όμοια;

— Σιωπός άγγελος, άπάντησε ο Όβεν.

— Και χωρίς άλλο θα συμφωνήσε με τον κύριό σου να ξανασυναντηθούν στο Παρίσι.

— Όχι, κύριε, έγω πιστεύω πως χωρίστηκαν για πάντα!

— Ψέμμα! φώναξε ο Ντυμπού.

— Όχι, κύριε, ο κύριός μου φαινόταν πολύ λυπημένος όταν την άποχωρίστηκε.

— Και δεν θα ξανασυναντηθούν πεί;

— Είερω κι' έγω...

— Καλά, πάρε τα γράμματα αυτά και έχε ύπ' όψιν σου πως και μια λέξη μόνο αν ξεφύγης απ' το στόμα σου, μετά δέκα λεπτά δεν θα ύπάρχησ πεί στη ζωή.

Ο Όβεν άρπαξε τα όδόντα λουδοβίκεια, τα όποια ύστερ' από μια στιγμή βρισκόντουσαν στίς τσέπες του.

— Και τώρα μπορώ να φύγω; ρώτησε.

— Νά φύγης, ήλιθιε; του άπάντησε ο Ντυμπού. Όχι, από τη στιγμή αυτή μού άνήκεις, γιατί σε άγοράσα... Θα σε χρειάσω στο Παρίσι...

Τη στιγμή εκείνη ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ο Ταπέν, εξαίρετικά ταραγμένος.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Ντυμπού.

— Κάτι πολύ σπουδαίο, έτοιμάσε... Άλλά πριν σάς πω τίποτε, άπομακρύνετε από δώ τον άνθρωπο αυτόν.

Τότε ο Ντυμπού στράφηκε προς τον Όβεν και του είπε:

— Πήγαίνε στον κύριό σου και έχε ύπ' όψιν σου, αν γράλει κανένα γράμμα, να μού το φέρης έδώ, γιατί είμαι περιέργος να δώ το γραφικό του χαρακτήρα.

Ο Όβεν χαιρέτησε και βγήκε έξω.

— Λοιπόν, ρώτησε ο Ντυμπού, τον Ταπέν όταν έμειναν μόνος, τί συμβαίνει;

— Κάτι πολύ σπουδαίο, έτοιμάσε... Άλλά πριν σάς πω τίποτε, άπομακρύνετε από δώ τον άνθρωπο αυτόν.

Τότε ο Ντυμπού στράφηκε προς τον Όβεν και του είπε:

— Πήγαίνε στον κύριό σου και έχε ύπ' όψιν σου, αν γράλει κανένα γράμμα, να μού το φέρης έδώ, γιατί είμαι περιέργος να δώ το γραφικό του χαρακτήρα.

Ο Όβεν χαιρέτησε και βγήκε έξω.

— Λοιπόν, ρώτησε ο Ντυμπού, τον Ταπέν όταν έμειναν μόνος, τί συμβαίνει;

— Κάτι πολύ σπουδαίο, έτοιμάσε... Άλλά πριν σάς πω τίποτε, άπομακρύνετε από δώ τον άνθρωπο αυτόν.

Τότε ο Ντυμπού στράφηκε προς τον Όβεν και του είπε:

— Πήγαίνε στον κύριό σου και έχε ύπ' όψιν σου, αν γράλει κανένα γράμμα, να μού το φέρης έδώ, γιατί είμαι περιέργος να δώ το γραφικό του χαρακτήρα.

μάτια στα λόγια της μάγισσας και προσέθετε καθημερινώς και νέα χρηματικά ποσά στο σακκουλάκι. Η μάγισσα φαινότανε πολύ ευχαριστημένη. Τέλος, μια μέρα, έδήλωσε στην άνομήμονη χήρα ότι το θαύμα θα συνετελείτο τη νύχτα των Χριστουγέννων. Τότε θα έδωσαν οι θησαυροί μες από τη γή!

Μά ή νύχτα των Χριστουγέννων πέρασε, χωρίς να σημειωθεί τίποτε το εξαίρετικό. Την επομένη, ή μάγισσα ξαναπήγε στη Βιλζουάν και έπικέθηκε τη χήρα.

— Τι νέα; ρώτησε με προσποιητή άγωνία, μόλις την είδε. Βγήκαν οι θησαυροί από τη γή;

— Μά! της άποκρίθηκε μισοαπογοητευμένη ή κυρία Ντυβάλ. Δεν είδα τίποτε. Όλη τη νύχτα την έπέρασα άγρυπνη, μα δεν είδα τίποτε...

— Περιέργον! άνεφώνησε κατάπληκτος ή μάγισσα. Τι να συμβαίνει άραγε; Ίσως να πρέπη να γυμνώσουμε κι' άλλο το σακκουλάκι.

Η κυρία Ντυβάλ, που κόντευε να τρελασθή από την άνομήμονη της, άποκρίθηκε μεμιάς πλούτη του Κροίσου, δεν έδίστασε τότε καθόλου κι' έβαλε μες στο θαυματουργό σακκουλάκι, στο συρτάκι του κομπού, το ρολόι της, τα σκουλαρίκια της, ένα μαλαματένιο σταυρό, την αρράβωνα της και 18 άσημένια του ταλάκια του γλυκού.

Μόλις έβαλε στο σακκουλάκι και τα πολύτιμα αυτά αντικείμενα, ή μάγισσα την παρακάλεσε να την άσση μόνη στο δωμάτιο, επειδή σείχε άνάγκη να συγκεντρωθή και να παρακαλέσει τα πνεύματα να τη βοηθήσουν, καθώς είπε στη χήρα.

Η κυρία Ντυβάλ άναγκάστηκε να ύπακούση και περίμενε απ' έξω από το δωμάτιο, κοιμισμένη από δυνατή συγκίνηση.

Όταν έλειο: ή μάγισσα ξαναβγήκε από το δωμάτιο, το πρόσωπό της ήταν σχεδόν μεταμορφωμένο.

— Χαρήτε, κυρία Ντυβάλ, είπε στη χήρα. Ο Θεός εισάκουσε τις θερμές παρακλήσεις σας. Την έρχόμενη Πέμπτη, τα μεσάνυχτα ακοιμάς, το χρυσάρι θ' άρχισή να πέφτει σαν βροχή από το ταβάνι του δωματίου σας. Πρέπει όμως ν' ακολουθήσετε κατά γράμμα τις οδηγίες που θα σάς δώσω.

Κι' έδωσε στη δυστυχισμένη τη γήρα ένα κομμάτι συμπαγούς λευκής σκόνης.

— Άκούστε τί πρέπει να κάνετε, συνέχισε ή μάγισσα. Τη Πέμπτη, τα μεσάνυχτα, θ' ανήλθετε άνα καμινέτο, θα βάλετε πάνω του μια κατασκό-

λα και θα την τοποθετήσετε σ' ένα τραπέζι, κοντά στο κρεβάτι σας. Θα πέσετε τότε να πλαγιάσετε και σε λίγο (α ρίξετε στην κατασκόλα αυτή τη σκόνη. Θα όητε τότε τη γή ν' άνοίγη κάτω από τα πόδια σας και το χρυσάρι να πέφτει σαν καταρράκτης από το ταβάνι...

Και ή μάγισσα, αφού έδωσε στη χήρα τις παραπάνω οδηγίες, έφυγε από τη Βιλζουάν.

Η κυρία Ντυβάλ δεν μπορούσε να κάτσει δύο λεπτά ήσυχη σ' έναν τόπο, από την ταραχή της, όσπου νάβρη ή Πέμπτη.

Τέλος, έφτασε ή έπίσημη αυτή ή μέρα.

Από ή ώρα έντεκαμίση, ή χήρα Ντυβάλ άναψε ένα καμινέτο, έβαλε πάνω μια άδειαν κατασκόλλα, το έβαλε σ' ένα τραπέζι, το όποιο τοποθέτησε κοντά στο κρεβάτι της.

Τότε όμως άκούστηκε ή βροχή και ύστερα έ- γυθούσε κι' έπλάγιασε. Μι τον πρώτο χτύπο του ρολοιού που έσήμανε μεσάνυχτα, ή κυρία Ντυβάλ ήρε τη λευκή μαγική σκόνη και την έριξε μέσα στην κατασκόλλα.

Τότε όμως άκούστηκε ή βροχή και ύστερα έ- γυθούσε κι' έπλάγιασε. Μι τον πρώτο χτύπο του ρολοιού που έσήμανε μεσάνυχτα, ή κυρία Ντυβάλ ήρε τη λευκή μαγική σκόνη και την έριξε μέσα στην κατασκόλλα.

Η πόρτα και τα τζάμια έσπασαν με πάταγο, το ταβάνι γκρεμίστηκε και το κρεβάτι ήρε φωτιά!...

Ο κρότος αυτός σήκωσε τη φιλήσυχη γειτονιά από το πόδαρι. Έπεσαν άμέσως οι γείτονες και όλοι οι χωριανοί, έδωσαν τη φωτιά και τράβηξαν μέσα από τα έρείπια τη χήρα Ντυβάλ μισοπεταμένη, με μεγάλα εγκαύματα στο πρόσωπο, στα χέρια, σε όλο το σώμα. Πώς γλύτωσε ήταν θαύμα...

Όταν, τη μεθεπομένη, αφού συνήλθε δηλαδή λίγο, ο δικαστής της περιφέρειας της έζήτησε πληροφορίες για την τρομερή αυτή έκρηξη, ή χήρα του άνέφερε την ιστορία της μάγισσας. Ο δικαστής πλησίασε τότε στον κομμό με το σακκουλάκι — που ήταν σε άλλο δωμάτιο και δεν είχε πάθει τίποτε — μα ή κυρία Ντυβάλ του φώναξε να μη άνοίξη τον κομμό...

Έξακολουθούσε ακόμα να πιστεύει στη μάγισσα!... Μα ο δικαστής, ό οποίος φυσικά δεν συνεμριζέτο την πόλη της γης, άνοιξε το συρτάκι του κομπού και... δεν βρήκε μέσα τίποτε!...

Τότε μονάχα, ή φιλόχρηστη χήρα Ντυβάλ κατάλαβε ότι είχε πείσει όμα μιας τυχεδοκτρίας!

Τόσο πολλοί δέ είνε οι φοιτητές της Σχολής αυτής όστε οι καθηγητές διδάσκουν απ' το πρωί ως άργά την νύχτα.

Τόσο πολλοί δέ είνε οι φοιτητές της Σχολής αυτής όστε οι καθηγητές διδάσκουν απ' το πρωί ως άργά την νύχτα.

Τόσο πολλοί δέ είνε οι φοιτητές της Σχολής αυτής όστε οι καθηγητές διδάσκουν απ' το πρωί ως άργά την νύχτα.

Τόσο πολλοί δέ είνε οι φοιτητές της Σχολής αυτής όστε οι καθηγητές διδάσκουν απ' το πρωί ως άργά την νύχτα.

Τόσο πολλοί δέ είνε οι φοιτητές της Σχολής αυτής όστε οι καθηγητές διδάσκουν απ' το πρωί ως άργά την νύχτα.

Τόσο πολλοί δέ είνε οι φοιτητές της Σχολής αυτής όστε οι καθηγητές διδάσκουν απ' το πρωί ως άργά την νύχτα.

Τόσο πολλοί δέ είνε οι φοιτητές της Σχολής αυτής όστε οι καθηγητές διδάσκουν απ' το πρωί ως άργά την νύχτα.

Τόσο πολλοί δέ είνε οι φοιτητές της Σχολής αυτής όστε οι καθηγητές διδάσκουν απ' το πρωί ως άργά την νύχτα.

Την ώρα που βγαίνει απ' την εκκλησία, την πλησίασε μια άγνωστη...

Την ώρα που βγαίνει απ' την εκκλησία, την πλησίασε μια άγνωστη...

Την ώρα που βγαίνει απ' την εκκλησία, την πλησίασε μια άγνωστη...

Την ώρα που βγαίνει απ' την εκκλησία, την πλησίασε μια άγνωστη...

Την ώρα που βγαίνει απ' την εκκλησία, την πλησίασε μια άγνωστη...

Την ώρα που βγαίνει απ' την εκκλησία, την πλησίασε μια άγνωστη...

Ο αυτοκράτωρ της Ιαπωνίας
Χίρο Χίτο

II

Συνεχίζουμε σήμερα την περιγραφή της ζωής των υπολειπόμενων μοναρχών της 'Ασίας και των άλλων εξωτικών χωρών του κόσμου. Και αρχίζουμε από την Α. Μ. τον βασιλέα Ραμά του Σιάμ, ο οποίος ανέβηκε προ δλίγου καιρού στο θρόνο του. Στ' ανάκτορά του βασιλεύει ή πιο αφάνταστη πολυτέλεια κι' επικρατεί ή πιο αυστηρή εθιμοτυπία. Ο θρόνος, επάνω σ'έν όποιο κάθεται ο βασιλεύς, είνε ελόχρυσος, όπως χρυσά είνε επίσης και όλα τα στολίδια που βρίσκονται στους τοίχους της αίθουσής του θρόνου. Η επίσημη στολή του βασιλέως, ή οποία μόνη της αντιπροσωπεύει μια κολοσσιαία περιουσία, δεν αποτελεί μόλις απλά ένα ελάχιστο μέρος των θησαυρών του νεαρού αυτού μονάρχου. Ο ευτυχισμένος όμως αυτός βασιλεύς έχει και ένα άλλο μεγάλο πλεονέκτημα απέναντι των άλλων 'Ασιατών συναδέλφων του. Η χώρα του είναι εντελώς ανεξάρτητη και ξένη από κάθε Ευρωπαϊκή επιρροή και έτσι ο Ραμά ο Ζ' μπορεί να την κυβερνά κατά την απόλυτη θέλησή του....

Αυτή την ανεξαρτησία δυστυχώς δεν την είχε ο Σουλτάνος του Μαρόκου Μουλά Γουσσούφ ο οποίος επέθανε προ δλίγων μηνών. Ήτανε βέβαια Σουλτάνος στη χώρα του, αλλά το Μαρόκο, ως γνωστόν, διατελεί υπό την Γαλλική κυριαρχία και πραγματικός κυβερνήτης του είναι ο Γάλλος Αρμοστής που έδρανε στην πρωτεύουσά του.

Η εμφάνισή, όστόσο, του άτυχου Μουλά ήτανε εντελώς ήγεμονική και έκανε εντύπωση σε όσους τον έβλεπαν. Το 1926 ο Σουλτάνος είχε επισκεφθεί το Παρίσι, όπου του παρεχώρησαν για διαμονή τον θαυμάσιο ανάκτορο του Λουδ-βίκου ΙΣΤ'. Η μόνιμος όμως δια-

ΣΤΙΣ ΧΩΡΕΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΝ

ΟΙ ΕΞΩΤΙΚΟΙ ΜΟΝΑΡΧΑΙ

Ο ελόχρυσος θρόνος του βασιλέως του Σιάμ. Τα δράματα του... Σουλτάνου του Μαρόκου. Ο ευνοούμενος βεζύρης και ή διαλύσις του χαρεμιού. Ο αιχμαλώτης των Γάλλων 'Αβδ-έλ-Κρίμ. Ο Εύρωπαιος Ραγιάς που έσπουδασε στο Πανεπιστήμιο του Καίμπριτζ. Η καινή σύζυγός του. Στη χώρα των χρυσανθέμων. Τ' άπληκτα ταξίδια στην Εύρωπη. Ο βασιλεύς που έφαγε τ' άρχαίοπολλα. Μια δίκη επί... κανιβαλισμού, κλπ.

μονή του Σουλτάνου ήταν ή πρωτεύουσα του Μαρόκου το Φέζ, όπου είχε όλο τον τό χαρέμι, τα παιδιά του και την πενυπληθή του συνοδεία. Εκεί τον άποσολούσε ελόχρυσος ή πολιτική, την όποιαν άφηνε για τον Γάλλο Αρμοστή και κατεγίνετο κυρίως με την... φιλολογία. Η αλήθεια σχετικώς είνε ότι το Εύρωπαικό θέατρο είχε κάνει τεραστία εντύπωση στον Αφρικανό ήγεμόνα, ο οποίος άφροσώθηκε στην ελέτη του και έγραφε κι' ο ίδιος δοξάματα, θγαλμένα από το παρελθόν ή το παρόν του λαού του. Στα θεατρικά αυτά έργα του ο Σουλτάνος του Μαρόκου απέδειξε πως είχε πραγματικό τάλαντο και πλήρη γνώση του θεάτρου. Μερικά μάλιστα απ' αυτά επαίχθηκαν και στο Παρίσι με μεγάλη επιτυχία!...

Όταν πέθανε ο Μουλά Γουσσούφ, ο εικόσαστής διάδοχός του Σιντι Μοχαμέτ Χαμιάδα θρόνηκε στην ανάγκη να κάνει μερικές μεταβολές στο προσωπικό της αυλής του προκατόχου του. Η πρώτη δηλαδή πράξη που έκανε ο νέος βασιλεύς ήταν να διώξει τον ευνοούμενο βεζύρη του Μουλά Γουσσούφ, Σι Χαμπάμπου, ο οποίος κυβερνούσε επί μίαν σχεδόν δεκαετία το Μαρόκο ως δικτάτορ. Επίσης, κατά διαταγήν του Σιντι Μοχαμέτ, διελύθη όλο το χαρέμι του μακαρίτη Σουλτάνου, το όποιο, σύμφωνα με τ' ός μουσουλμανικούς νόμους, έπρεπε να περιέλθει σ' αυτόν.

Η είδησις αυτή, όπως ήταν φυσικό προκάλεσε μεγάλη άναστάτωση στο χαρέμι. Η ώραίες όμως οδολίσκες, ή όποιες ήταν παραπάνω από 300 ήσυχασαν όταν έμαθαν ότι θα έπαιρναν μεγάλη αποζημίωση και ότι θα μετεφέροντο στα ανάκτορα του Μεκκίς όπου ζούσαν και τα χαρέμια των δύο προκατόχων του Μουλά Γουσσούφ, των Σουλτάνων Μουλά Χαφίντ και Μουλά Ασί.

Ενώ οι φιλόθονοι ήγεμόνες του Μαρόκου ζούν και βασιλεύουν κι' αυτόν τον τρόπο, ο πραγματικός έθνικός της χώρας του και φροντίζει με πραγματικό ενδιαφέρον για τα συμφέροντά της. Έχει παντρευθεί μια Άγγλιδα, την κόρη του λό-

αίχμαλτος από τους Γάλλους στην νήσο της Ένώσεως. Φαίνεται όμως ότι ο πρώην επαναστάτης, ο οποίος είχε φέρει σε πολύ δύσκολη θέση τη Γαλλία, δεν τό έχει πάρει και τόσο κατάκαρδα το πράγμα, γιατί άσχολεται με την συγγραφή γεωγραφικών έργων. Επίσης κατά το διάστημα της εξορίας του έγραψε και την αυτοβιογραφία του.

Όλοι οι ήγεμόνες των Ινδιών ήνε 'Ιθαγενείς Ινδοί και αυτοί. Ο μόνος που αποτελεί εξαίρεσις του κανόνος αυτού είνε ο Ραγιάς του Σαραουά, ο οποίος είνε ο μόνος λευκός ήγεμόν της Ανατολής. Βασιλεύει τώρα και μια δεκαετία στο Σαραουά της νήσου Βόρνεο, το όποιο διατελεί υπό την Άγγλική προστασία από το 1888. Ο Ραγιάς διεδέχθη στον θρόνο τον πατέρα του Σαρά Μπουά, ο οποίος πάλι είχε διαδεχθεί τον θείο του Τζέιμς Μπουά, το πρώτο λευκό ραγιά του Σαραουά.

Όπως βλέπετε και από τα όνόματά τους όλοι αυτοί οι ραγιάδες είνε Εύρωπαικής καταγωγής. Πρώτος, ο Τζέιμς Μπουά, Άγγλος υπήκοος, έλαβε τον τίτλο του ραγιά από τον Ιθαγενή ραγιά του

Σαραουά Μουντά Χουσίμ, ο οποίος τον έωρισε ως διάδοχόν του εις ανάμειβήν των ύπηρεσιών του. Ο Μπουά είχε πάει στο Σαραουά το 1838 με το γιότ του και κι' ένα άρχαίο πλυντήριο πλήρωμα. Εκεί γνωρίστηκε με τον Μουντά Χουσίμ και τον ύποστηριξε στον πόλεμό του εναντίον των πολεμιστών του Νταγιάκ. Μετά πολυχρόνιο αγώνα ο Μπουά ενίκησε και ο ραγιάς τον έωρισε διάδοχό του παραιτηθείς έξ όνόματος της οικογένειάς του από κάθε δικαίωμα επί του θρόνου. Έτσι το βασίλειο του Σαραουά περιήλθε στην οικογένεια Μπουά. Ο νύν ραγιάς σερ Ουίλντο Μπουά έσπουδασε στο Άγγλικό Πανεπιστήμιο του Καίμπριτζ και ζή τον μισό χρόνο στην Εύρωπη. Μολαταύτα αγαπά ζωνών την χώρα του και φροντίζει με πραγματικό ενδιαφέρον για τα συμφέροντά της. Έχει παντρευθεί μια Άγγλιδα, την κόρη του λό-

δου Ένρι, ή όποια άσχολεται με την φιλολογία και έχει εκδώσει πολλά φιλολογικά έργα.

Και τώρα ερχόμαστε στην άρχαία και ποιητική χώρα των χρυσανθέμων, την Ιαπωνία. Ο αυτοκράτωρ της Χίρο-Χίτο μόλις πρό ενός έτους άνήλθε στον θρόνο και ή εορτή της στέφωσ του ή όπτις έγιναν πρό ενός μηνός στο Τόκιο έθαυμάσθηκαν απ' όλους για την λαμπρότητα και τη μεγαλοπρέπεια τους. Για τον Χίρο - Χίτο όμως ο θρόνος δεν είνε στωμένος μονάχα με όρδα. Πρό ελάχιστον καιρού άνεκαλήφθη και τη οργανωθή μια εύρωστη κομμουνιστική συνωμοσία εναντίον του με σκοπό την δολοφονία του. Επ' ουδ' όρους στην ένεργητικότητα της άστυνομίας του Τόκιο, συνελήφθησαν εγκαίρως οι συνωμωταί.

Ο Χίρο - Χίτο είνε ο πρώτος Ιάπων αυτοκράτωρ που ως διάδοχος έπρεπε την Εύρωπη. Έχ' άρχει ένας παλιός Ιαπωνικός νόμος, ο οποίος άπαγορεύει στο βασιλέα, στον διάδοχο και τους πρίγκηπας να φύγουν από την χώρα τους, έστω και για το πιο σύντομο ταξίδι. Όταν λοιπόν ο Χίρο - Χίτο έλαβε την συγκατάθεσι από τον άποθανόντα πατέρα του να πάν να τελειώση τις σπουδές του στην Εύρωπη, έδημιουργήθη τέτοιο σκάνδαλο στην Ιαπωνία ώστε δυό από τους πιο συντηρητικούς πολιτικούς της χώρας, οι όπουνοι Γιαμαγιάτα και Ματσουκάτα, παρητήθηκαν από τις θέσεις τους. Από τότε όμως φαίνεται ότι οι Ιάπωνες ή συνείδησαν ή έλλαξαν ή αντίληψεις τους επί το νεωτεριστικότερον, γιατί τώρα και ο νεότερος άδελφός του αυτοκράτορος πρίγκηπι Ρι βρίσκεται σ' ταξίδι στην Εύρωπη μαζί με την νεαρά σύζυγό του, χωρίς αυτό το πράγμα να κάνει

Ο Εύρωπαιος Ραγιάς του
Σαραουά

εντύπωση σε κανέναν Ιάπωνα.

Απ' αυτά φαίνεται ότι ο Ιάπων μονάρχης έχει πολύ πολιτισμένες αντιλήψεις, ενώ ο Γινόρε ο Δ' πρώην βασιλεύς του Τζουγκού έχει πιο πρωτόγονα γούστα. Λέγεται γι' αυτόν ότι για θρησκευτικούς λόγους θυσίασε κάποτε ένα παουλό άραπόπουλο στους θεούς του και ότι κατά το συμπόσιον που έπικολούθησε, δοξίμασε κι' αυτός ένα κομματάκι από το τρυφερό κρέας του θημιτός του. Μόλις το έμαθε αυτό ο Γάλλος διοικητής της Λαχομής εκάλεσε άμέσως τον βασιλέα να παρουσιασθή ενώπιον του δικαστηρίου του Τζουγκού, όπου και του άπηγγέλη κατηγορία επί κανιβαλισμού. Ο βασιλεύς εκάλεσε για συνήγορό του έναν διάσημο Γάλλο δικηγόρο που τον έφερε δι' έξδωκον του από το Παρίσι στην Άφρική.

Ο δικηγόρος λοιπόν είπε ότι τον μικρόν άράπη δεν τον είχε φάει ο βασιλεύς, αλλά ένα πεινασμένο λιοντάρι κι' ότι ή ψευδής αίτηση κατηγορίας εναντίον του βασιλέως όφειλεται στον χαμερπή άντίπαλό του πρίγκηπα Ταμπάτα, ο οποίος ήπιζε μ' αυτόν τον τρόπο να του πάρη τον θρόνο. Όλη δ' οφτία του γιού όμως ή ρητορική δεινότης του συνήγορου και τα άκαταμάχητα επιχειρήματά του πήγαν στα χαμένα. Ο Γινόρε κατεδικάσθη εις φυλάκισην και όλες οι προσπάθειές του για να του άποδοθή χάρις έμειναν ως τώρα άνευ αποτελέσματος.

Έτσι, όποιος πηγαίνει σήμερα στο Τζουγκού δεν θα βρή τον βασιλέα Γινόρε στο παλάτι του αλλά στην φυλακή, ενώ στο θρόνο του κάθεται εν πάση μεγαλοπρεπεία ο αντίπαλός του Ταμπάτα. Αυτή είνε ή μοίρα των ανθρώπων και των βασιλέων!...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Κάποτε, είχε διαδοθή ή είδησις ότι ο Μαζαρίνος απέθανε. Πολλοί όμως ύπεστήριζαν το αντίθετο. Τότε ένας έχθρος του Μαζαρίνου είπε:

— Άλλοι λένε ότι πέθανε ο Μαζαρίνος, και άλλοι ότι είνε ακόμα ζωντανός. Εγώ όμως δεν πιστεύω ούτε το ένα ούτε το άλλο!

Μία μέρα, στα παλιά τα χρόνια, σε μία συνεδρίαση της Γαλλικής Βουλής, μερικοί συζητούσαν τόσο δυνατά, ώστε ο ντε 'Αρλαί, ο πρωθυπουργός σηκώθηκε και, δείχνοντας μερικούς βουλευτές που κοιμόντανε μακαρίως, είπε:

— Άν οι κύριοι που συζητούν έκαναν λιγότερο θόρυβο από αυτόν που κάνουν οι κύριοι που κοιμούνται, με τό ρεαλισμό τους, θα καθυποχρόωναν τους κυρίους που ήρθαν εδώ για ν' άκούσουν!...

ΜΙΚΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙ ΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΑΝΑΔΟΧΟΣ

Μία φορά ο βασιλεύς της Νεαπόλεως Κάρολος ο Β' ταξίδευε ινκόννιτο στην Γαλλία. Τόν καιρό εκείνο δεν ύπήρχαν ούτε σιδηρόδρομοι, ούτε αυτοκίνητα και ο κόσμος έκανε τα ταξίδια του με ταχυδρομικά άμάξια, για τα όποια ύπήρχαν ειδικώς κατά ώρισμένα διαστήματα σταθμοί, όπου έλλαζαν τα κουρασμένα άλογά τους. Μία μέρα λοιπόν ή άμαξα του βασιλέως σταμάτησε μπρός σ' ένα πανδοχείο όπου βρισκόταν και ο σταθμός της άλλαγής των αλόγων. Μέσα στο σταύλο όμως δεν ύπήρχαν παρά μόνον δύο άλογα και ο πανδοχεύς τόν παρακάλεσε να περιμένη λίγη ώρα, ως ότου να έλθουν τα άλλα.

— Έσπευτε, είπε, τ' άλογα για να φέρουν μερικούς συγγενείς που τους έχω προσκαλέσει για τα βαφτίσια του γιού μου. Δέν π' στένω να άργήσουν γιατί μεταίτησιν αυτών είνε και ο νουνός του παιδιού.

— Και χωρίς αυτόν βέβαια δεν μπορούν να γίνουν βαφτίσια! Είπε ο Κάρολος.

Η ώρα όμως περνούσε και ούτε τ' άλογα, ούτε οι προσκεκλημένοι φανόντουσαν πουθενά. Η ώρα που είχε όρισθεί για τα βαφτίσια είχε περάσει πια. Ο Ξενοδόχος άρχισε ν' άνυπόμονη.

— Τι να κάνω! Έλεγε, τι να κάνω που είνε διατετοια για τα βαφτίσια.

— Εάν θέλετε, του είπε τότε με απόλυτητα ο βασιλεύς, μπορεί να γίνω εγώ ανάδοχος του γιού σας. Είνε ή αλήθεια ότι δεν σας γνωρίζω παρά ελάχιστα, αλλά θα είμαι εύτυχής αν σας κάνω κομπάρσο, αν έννοείται με θεωρείτε άξιον αυτής της τιμής.

Ο Ξενοδόχος δέχθηκε ένθουσιασμένος στην πρότασή του, γιατί έτσι θα έβγαине απ' την δύσκολη θέση στην όποια βρισκόταν και γιατί θα έκανε κομπάρσο έναν κύριο που φαινόταν πολύ πλούσιος. Άμέσως μάζεψε τους φίλους του και όλοι μαζί διευθύνθηκαν στην εκκλησία.

Εκεί, σύμφωνα με

το τυπικόν της λειτουργίας ο παπας ρώτησε τον ανάδοχο να τού πη το όνομά του.

— Κάρολος, άπάντησε αυτός.

— Δε φτάνει μόνο αυτό, του είπε ο παπας. Το επώνυμό σας πώς είνε;

— Ενόμιζα πως είνε άρχαίο τ' όνομά μου, άπάντησε ο βασιλεύς με κάποια στενωχωρία.

— Όχι, κύριε, πρέπει να μάς τα πητε όλα, το όνομα και το επώνυμόν σας, την ήλικία σας και τό επάγγελμά σας.

— Πολύ καλά λοιπόν. Όνομά μου Κάρολος Β', κ. ε.μ. βασιλεύς της Νεαπόλεως.

Φαντάζεσθε πια την έκπληξη του παπα, του ξενοδόχου και όλων των παρόντων, όταν ο ανάδοχος έκανε αυτή την δήλωση. Τα είχαν χάσει κυριολεκτικώς. Ο Ξενοδόχος θέλησε να δικαιολογηθή και να ζητήσει συγγνώμη, αλλά ο Κάρολος, διακόπτοντάς τον, παρεκάλεσε τόν ιερέα να εξακολουθήση την βάφτισιν.

Τήν ώρα που ή πομπή έβγαине από την εκκλησία έφάνηκαν από μακριά τα άλογα μαζί με τους προσκεκλημένους και με τόν πρώην ανάδοχο του παιδιού.

Ο βασιλεύς διέταξε να ζήρουν τ' άλογα σ' άμάξι του και άπεχαιρέτησε τους κομπάρσους του, αφού προσηυμένως έκανε ένα πολύτιμο δώρο στην μητέρα του βασιπαικού του.

Τα άλογα μαζί με τους προσκεκλημένους και με τόν πρώην ανάδοχο του παιδιού.

Ο βασιλεύς διέταξε να ζήρουν τ' άλογα σ' άμάξι του και άπεχαιρέτησε τους κομπάρσους του, αφού προσηυμένως έκανε ένα πολύτιμο δώρο στην μητέρα του βασιπαικού του.

— Αχ, είπε, άναπνέω. Είχα άνησυχήσει τόσο πολύ για την καμένη την κοτούλα μου!...

Ο βασιλεύς διέταξε να ζήρουν τ' άλογα σ' άμάξι του και άπεχαιρέτησε τους κομπάρσους του, αφού προσηυμένως έκανε ένα πολύτιμο δώρο στην μητέρα του βασιπαικού του.

— Ο έρωτας είνε σαν τις επιδημίες άσθένειες. Όσο περισσότερο τόν φοβάσαι και τόν άποφεύγεις, τόσο μεγαλύτερο κίνδυνο διατρέχεις να προσβληθής από το μικρόβιό του.

— Το λογικό μας μάς κάνει, πολλές φορές, τόσο δυστυχής όσο και τ' άπλη μας. Ο άνθρωπος, στην προσμένη περίπτωση μοιάζει μ' έναν άρρωστο που πεθαίνει διηρητισμένος απ' τόν ιατρό του, δια το γιατρό του.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΚΟΤΑ ΤΟΥ... ΟΝΩΡΙΟΥ

Όταν οι Γότθοι εισέβαλαν στο δαυτικόν Ρωμαϊκόν Κράτος, ο Ρωμαίος Αυτοκράτωρ Όνώριος κατέφυγε στην Ραβέννα. Εκεί άφησε κατά μέρος όλες τις στρατιωτικές και πολιτικές φροντίδες του και άφροσώθηκε στην... θορυβοζομία!

Είχε δώσει μάλιστα όνόματα σε κάθε μια από τις κόττες του και ή άγαπημένη του ήταν μία που την όνόμαζε: «Ρώμη».

Εν τώ μεταξύ οι Γότθοι, υπό την άρχηγία του βασιλέως των Αλαρίχου, εξακολούθουσιν την θριαμβευτική προέλασή τους. Και σε λίγες ημέρες οι επαναστατήσαντες δούλοι των Ρωμαίων παρέδωσαν σ' αυτούς και την Ρώμη!

Η είδησις αυτή δεν άργησε να φτάση στην Ραβέννα.

Ο ύπαιρτής που είχε αναλάβει την περιποίησι του θορυβάνος, μόλις την έμαθε, έσπευσε κατασυνκινημένος να την αναγγέλην στον ύψηλό του κύριο. Με τα χέρια λοιπόν ύψωμένα προς τόν ουρανόν και με δάκρυα στα μάτια, άρχισε να φωνάζει:

Μεγαλειότατε, χάθηκε ή Ρώμη!.....

— Πώς! εφώνασε ο Αυτοκράτωρ που χλώμασε άμέσως. Χάθηκε ή Ρώμη; Μά δεν είνε δυό λεπτά της ώρας που έτρωγε τους σπόρους μέσα από τα χέρια μου.

Και ο Όνώριος δεν ήσύχασε παρά όταν τόν έβεβαίωσαν ότι δεν έπρόκειτο για την κόττα του, αλλά για την πρωτεύουσα του Κράτους του.

— Αχ, είπε, άναπνέω. Είχα άνησυχήσει τόσο πολύ για την καμένη την κοτούλα μου!...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΤΙΤΟΥ ΛΙΒΙΟΥ

Κάποιος κάτοικος του Κάδιξ της Ισπανίας ένθουσιώδους θαυμαστής του Τίτου - Λιβίου, του όποιον ή φήμη είχε φθάσει μέχρις αυτού ξεκίνησε από την χώρα του που βρισκόταν στα έσχατα θρια του τότε γνωστού κόσμου και πήγε στην Ρώμη μόνο και μόνο για να τόν δει.

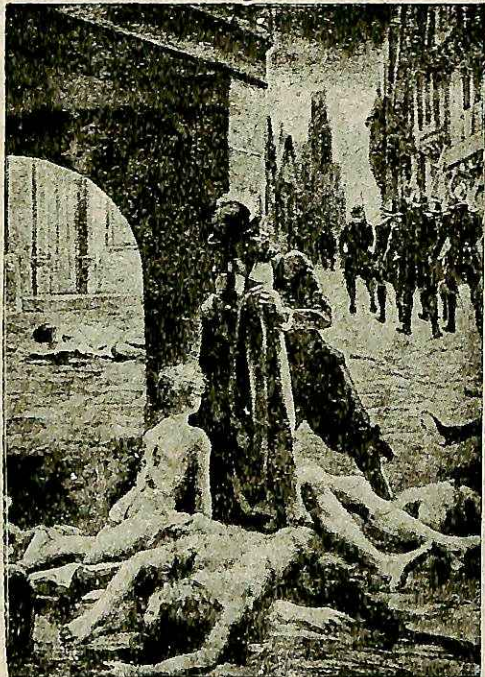
Όταν δέ τόν είδε, επέστρεψε άμέσως στην πατρίδα του χωρίς να διείκη να δη τίποτ' άλλο, απ' όσα αξιοπερίεργα πράγματα ύπόρχαν στη Ρώμη και από όσα σιναντούσε στο δρόμο του!

συνέβαινε με τὰ θώδια—ἀλλὰ τὴν
πετούσανε στὸ ποτάμι, τιμῆς ξεν-
κεν!...

Ὁ δολοφόνος τοῦ Ἑρρίκου 4ου
Ραβαγιάν

Ἡ Ἑλισσάβητ ἦταν ἡ τυραννικώτερη γυναῖκα ἀπ' ὅσας βασιλευ-

Σκηνή ἀπὸ τῆς σφαγῆς τῆς νυκτὸς
τοῦ Ἀγ. Βαρθολομαίου

Ὁ ἱστορικὸς αὐτὸς, ὑπολογίζει
ὅτι ἐσφάγησαν περὶ τὸ ἓνα ἐκα-
τομμύριον ἀνθρώπων, οἱ περισσότε-

Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας
Ἑλισσάβετ

ΟΙ ΘΡΥΛΟΙ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΚΑΙ ΟΙ ΘΙΔΣΟΤΑΙ ΤΟΥ

Τρεῖς Μικροὶ Φίλοι

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΤΟ ΚΑΛΑΜΑΡΙ ΤΟΥ ΡΟΖΙΑΦΟΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΕΛΣΒΕΤ ΑΠΟ ΤΟ ΛΑΝΤΣΤΟΥΣ

Ο Έννυ Ρόστερ, μισοξαπλωμένος μες στο βαγκόν-λί, κύτταζε τα γνόμματα τοκέια να ξετυλιγούνται μπροστά του σαν σε ταινία κινηματογράφου. Τό τραίνο έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα. Στι λίγα στάθηκε σ' ένα σταθμό.

— Τό Χόμπουργκ... είναι τό Χόμπουργκ, έφηβόρισε ο νέος. Ένας σταθμός μένει ακόμη ως τό Λάντστουλ.

Τό τραίνο ξεκίνησε και πάλι και ο Έννυ Ρόστερ άναψε ένα τσιγάρο. Είχε τόσα χρόνια να ξαναδεί τό Λάντστουλ, τό χωριό του! Και καλό-καλά δέν ήξερε ούτε ο ίδιος πώς είχε αποφασίσει έτσι ξαφνικά να ξεκινήσει από τό Λάντστουλ.

— Θέλετε τόν πατέρα μου, κύριε; τόν έρώτησε.

Έκείνος τήν εκύτταζε τώρα με προσοχή, προσπαθώντας να αναγνωρίσει τό άγνωστο εκείνο προσωπάκι.

— Είσαι σύ, Βέττα;... τής είπε στο τέλος.

— Ναι, Βέττα με λένε, άποκρίθηκε ή νέα.

— Έτσι; Είσαι λοιπόν πράγματι ή Βέττα; ξανάπε.

Έκείνη έγείλασε, δείχνοντας τά δάδα-σπρα δόντια της.

— Λέγομαι Έλσβετ, τού είπε. Με λέγανε Βέττα όταν ήμουν ακόμη παιδί.

Μά πώς γίνεται να τό ξέρετε εσείς αυτό; Φαίνεται ξένος.

— Δέν είμαι ξένος, απάντησε ο Έννυ Ρόστερ. Είμαι απ' εδώ, απ' τό Λάντστουλ.

— Είπατε από τό Λάντστουλ;... έρώτησε με άπορία ή νέα. Και με γνωρίζετε έμένα;

— Ναι, Έλσβετ, σε γνωρίζω. Στο δεξιό σου μπράτσο έχεις ένα σημάδι.

— Έτσι δέν είναι; Έχεις χτυπήσει κα-ώς έτρεχε μια μέρα στο δάσος, σ' ένα χαμηλό κλωνάρι, τότε πού σε έλεγαν Βέττα ακόμη. Θυμάσαι;

— Ναι, θυμάμαι, έφίβησε τού κορίτσι, μά είνε πολύς καιρός από τότε.

— Ναι, είναι πολύς καιρός από τότε. Μά σύ, δέν να αναγνωρίζεις ακόμη; Έγώ σού είχα πλύνει τότε τό αίμα της πληγής σο και σε πήγα πίσω στο σπίτι σας. Θυμάσαι τώρα;...

— Α! είσατε σεις; Έσείς είσατε ο κύριος Έρρίκος;

— Ναι, Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

κούστα και με στενό πολύ στενό στη-θόδεμο. Ήτανε μια νόστιμη χωρια-τοπούλα, πεταχτή, με κουκλίστικο πρόσωπο. Έτρεχε προς τό μέρος του Έννυ και φώναζε όλο και πιο άυστη-ρά στο σκυλλό:

— Έδω, Ρίνο, έδω!...

Τόν έπιασε τέλος από τήν άλυσ-σίδα πού είχε στο λαιμό του και τόν συγκράτησε, ενώ συγχρόνως χαμογε-λούσε στον ξένο. Ο Έννυ Ρόστερ τής έστειλε κι αυτός ένα χαμόγελο.

— Θέλετε τόν πατέρα μου, κύριε; τόν έρώτησε.

Έκείνος τήν εκύτταζε τώρα με προσοχή, προσπαθώντας να αναγνω-ρίσει τό άγνωστο εκείνο προσωπάκι.

— Είσαι σύ, Βέττα;... τής είπε στο τέλος.

— Ναι, Βέττα με λένε, άποκρίθη-κε ή νέα.

— Έτσι; Είσαι λοιπόν πράγματι ή Βέττα; ξανάπε.

Έκείνη έγείλασε, δείχνοντας τά δάδα-σπρα δόντια της.

— Λέγομαι Έλσβετ, τού είπε. Με λέγανε Βέττα όταν ήμουν ακόμη παιδί.

Μά πώς γίνεται να τό ξέρετε εσείς αυτό; Φαίνεται ξένος.

— Δέν είμαι ξένος, απάντησε ο Έννυ Ρόστερ. Είμαι απ' εδώ, απ' τό Λάντστουλ.

— Είπατε από τό Λάντστουλ;... έρώτησε με άπορία ή νέα. Και με γνωρίζετε έμένα;

— Ναι, Έλσβετ, σε γνωρίζω. Στο δεξιό σου μπράτσο έχεις ένα σημάδι.

— Έτσι δέν είναι; Έχεις χτυπήσει κα-ώς έτρεχε μια μέρα στο δάσος, σ' ένα χαμηλό κλωνάρι, τότε πού σε έλεγαν Βέττα ακόμη. Θυμάσαι;

— Ναι, θυμάμαι, έφίβησε τού κορίτσι, μά είνε πολύς καιρός από τότε.

— Ναι, είναι πολύς καιρός από τότε. Μά σύ, δέν να αναγνωρίζεις ακόμη; Έγώ σού είχα πλύνει τότε τό αίμα της πληγής σο και σε πήγα πίσω στο σπίτι σας. Θυμάσαι τώρα;...

— Α! είσατε σεις; Έσείς είσατε ο κύριος Έρρίκος;

— Ναι, Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

— Έλσβετ, εγώ είμαι ο Έρρίκος!

Και μόνο όταν, έπειτα από λίγο έ-σχωθήκε να φύγει από τό σπίτι του δασοφύλακα, τό βλέμμα του καρφώ-θηκε για μια στιγμή επάνω στο ση-μάδι πού ή Έλσβετ είχε από τά παι-δικά της χρόνια στο δεξιό της μπρά-τσο. Ήταν ότι είχε άπομνησεί ακό-μη από τήν παλιά πληγή πού τής εί-χε σκουπίσει τό κόκκινο αίμα όταν ακόμη αυτός λεγότανε άπλως Έρρί-κος κι εκείνη Βέττα...

— Ναι, ναι... είπε. Έδω είνε ο άέρας. Έλσβετ, τού δάσος, ο ήλιος... Είνε ή πατρίδα μας, τό χωριό μας έδω...

Και τό βλέμμα του έμνε διαρκώς καρφωμένο στα μάτια της. Έκείνη φαινόταν πώς τη στενοχωρούσε κά-πως τό βλέμμα αυτό.

— Μά περάστε μέσα λοιπόν! τού είπε. Ο μπαμπάς θα χαρή πολύ πού θα σας ξαναδεί. Πάντα μιλάει για σας. Λέει πώς εγγιήκατε τώρα ένας μεγάλος κύριος στην πρωτεύουσα...

Ο δασοφύλακας, ο πατέρας τής Έλσβετ, επέταχθηκε επάνω σαν ά-γριμ, όταν ο Έννυ Ρόστερ έμπηκε στο σπίτι. Τόν άνεγνώρισε άμέσως.

— Ο κύριος Έρρίκος! φώναζε με τή βραχνή του φωνή. Έλσβετ, τή τραπέζι, γρήγορα. Κρασί φέρε, κρασί!

Η Έλσβετ έ-τρεξε για να έτοι-μάσει τό τραπέζι. Και ο δασοφύλακας παρατήρησε ότι τήν ώρα πού εκείνη έ-δγαινε έξω ο ξένος τού τήν παρακολου-θούσε επίμονα με τό βλέμμα του. Σέ λίγο τό τραπέζι ή-ταν πια έτοιμο και ή Έλσβετ κάθισε καμέρα και με τά μάγουλα πού κόκκι-να τώρα, πορφυρά.

Ο δασοφύλακας ήταν άρκετά φλόα-ρος. Μιλούσε όρα πολλή για τό μεγα-λό κτήμα των Ρό-στερ, για τό δάσος, για τά παλιά καλή χρόνια. Και στο τέ-λος μίλησε και για τήν Έλσβετ.

— Η Έλσβετ ; είπε. Ναι, είνε κα-λό κορίτσι ή Έλ-σβετ. Γι' αυτό και εγώ θα τής κάνω ένα γάμο ύστερ' ά-πό τρεις μήνες, τέ-τοιον πού δέν έχει ξαναδεί τό Λάντ-στουλ.

— Γάμο ; είπε ο Έννυ Ρόστερ.

— Ναι, Η Έλσβετ παντρεύεται σε τρεις μήνες. Έτσι ή Έλσβετ θα άφίση μόνο τόν καυμένο τόν πατέρα της. Μά ο πατέρας της δέν τής κρα-τεί κόκκια γι' αυτό. Θα πηχ και θο γορέψη στο γάμο της... θα πηχ και θα χορέψη.

Η Έλσβετ χαμογέλουσε από τή θέσι της, χωρίς να ξεκολλάη τό βλέ-μμα της από τό πρόσωπο. Μά ο Έννυ τήν ίδια εκείνη στιγμή προσπαθούσε να σκεπταται τις επιειρήσεις του.

Έτσι σκεπτόταν πώς θα ήταν καλύ-τερα αν έδεχότανε τό συνδυασμό πού τού είχε προτείνει μια Τράπεζα για τήν επέκταση τού έργοστα-σίου της Φραγκφούρτης και αν έφενε άμέσως με τό πρώτο τρένινο για να κάνει τις διαπραγματεύ-σεις πού άπαιτούσε ή ύπο-θεσις αυτή...

Και μόνο όταν, έπειτα από λίγο έ-σχωθήκε να φύγει από τό σπίτι του δασοφύλακα, τό βλέμμα του καρφώ-θηκε για μια στιγμή επάνω στο ση-μάδι πού ή Έλσβετ είχε από τά παι-δικά της χρόνια στο δεξιό της μπρά-τσο. Ήταν ότι είχε άπομνησεί ακό-μη από τήν παλιά πληγή πού τής εί-χε σκουπίσει τό κόκκινο αίμα όταν ακόμη αυτός λεγότανε άπλως Έρρί-κος κι εκείνη Βέττα...

— Ναι, ναι... είπε. Έδω είνε ο άέρας. Έλσβετ, τού δάσος, ο ήλιος... Είνε ή πατρίδα μας, τό χωριό μας έδω...

Και τό βλέμμα του έμνε διαρκώς καρφωμένο στα μάτια της. Έκείνη φαινόταν πώς τη στενοχωρούσε κά-πως τό βλέμμα αυτό.

— Μά περάστε μέσα λοιπόν! τού είπε. Ο μπαμπάς θα χαρή πολύ πού θα σας ξαναδεί. Πάντα μιλάει για σας. Λέει πώς εγγιήκατε τώρα ένας μεγάλος κύριος στην πρωτεύουσα...

Ο δασοφύλακας, ο πατέρας τής Έλσβετ, επέταχθηκε επάνω σαν ά-γριμ, όταν ο Έννυ Ρόστερ έμπηκε στο σπίτι. Τόν άνεγνώρισε άμέσως.

— Ο κύριος Έρρίκος! φώναζε με τή βραχνή του φωνή. Έλσβετ, τή τραπέζι, γρήγορα. Κρασί φέρε, κρασί!

Η Έλσβετ έ-τρεξε για να έτοι-μάσει τό τραπέζι. Και ο δασοφύλακας παρατήρησε ότι τήν ώρα πού εκείνη έ-δγαινε έξω ο ξένος τού τήν παρακολου-θούσε επίμονα με τό βλέμμα του. Σέ λίγο τό τραπέζι ή-ταν πια έτοιμο και ή Έλσβετ κάθισε καμέρα και με τά μάγουλα πού κόκκι-να τώρα, πορφυρά.

Ο δασοφύλακας ήταν άρκετά φλόα-ρος. Μιλούσε όρα πολλή για τό μεγα-λό κτήμα των Ρό-στερ, για τό δάσος, για τά παλιά καλή χρόνια. Και στο τέ-λος μίλησε και για τήν Έλσβετ.

— Η Έλσβετ ; είπε. Ναι, είνε κα-λό κορίτσι ή Έλ-σβετ. Γι' αυτό και εγώ θα τής κάνω ένα γάμο ύστερ' ά-πό τρεις μήνες, τέ-τοιον πού δέν έχει ξαναδεί τό Λάντ-στουλ.

— Γάμο ; είπε ο Έννυ Ρόστερ.

— Ναι, Η Έλσβετ παντρεύεται σε τρεις μήνες. Έτσι ή Έλσβετ θα άφίση μόνο τόν καυμένο τόν πατέρα της. Μά ο πατέρας της δέν τής κρα-τεί κόκκια γι' αυτό. Θα πηχ και θο γορέψη στο γάμο της... θα πηχ και θα χορέψη.

Η Έλσβετ χαμογέλουσε από τή θέσι της, χωρίς να ξεκολλάη τό βλέ-μμα της από τό πρόσωπο. Μά ο Έννυ τήν ίδια εκείνη στιγμή προσπαθούσε να σκεπταται τις επιειρήσεις του.

Έτσι σκεπτόταν πώς θα ήταν καλύ-τερα αν έδεχότανε τό συνδυασμό πού τού είχε προτείνει μια Τράπεζα για τήν επέκταση τού έργοστα-σίου της Φραγκφούρτης και αν έφενε άμέσως με τό πρώτο τρένινο για να κάνει τις διαπραγματεύ-σεις πού άπαιτούσε ή ύπο-θεσις αυτή...

Και μόνο όταν, έπειτα από λίγο έ-σχωθήκε να φύγει από τό σπίτι του δασοφύλακα, τό βλέμμα του καρφώ-θηκε για μια στιγμή επάνω στο ση-μάδι πού ή Έλσβετ είχε από τά παι-δικά της χρόνια στο δεξιό της μπρά-τσο. Ήταν ότι είχε άπομνησεί ακό-μη από τήν παλιά πληγή πού τής εί-χε σκουπίσει τό κόκκινο αίμα όταν ακόμη αυτός λεγότανε άπλως Έρρί-κος κι εκείνη Βέττα...

— Ναι, ναι... είπε. Έδω είνε ο άέρας. Έλσβετ, τού δάσος, ο ήλιος... Είνε ή πατρίδα μας, τό χωριό μας έδω...

Και τό βλέμμα του έμνε διαρκώς καρφωμένο στα μάτια της. Έκείνη φαινόταν πώς τη στενοχωρούσε κά-πως τό βλέμμα αυτό.

— Μά περάστε μέσα λοιπόν! τού είπε. Ο μπαμπάς θα χαρή πολύ πού θα σας ξαναδεί. Πάντα μιλάει για σας. Λέει πώς εγγιήκατε τώρα ένας μεγάλος κύριος στην πρωτεύουσα...

Ο δασοφύλακας, ο πατέρας τής Έλσβετ, επέταχθηκε επάνω σαν ά-γριμ, όταν ο Έννυ Ρόστερ έμπηκε στο σπίτι. Τόν άνεγνώρισε άμέσως.

— Ο κύριος Έρρίκος! φώναζε με τή βραχνή του φωνή. Έλσβετ, τή τραπέζι, γρήγορα. Κρασί φέρε, κρασί!

Η Έλσβετ έ-τρεξε για να έτοι-μάσει τό τραπέζι. Και ο δασοφύλακας παρατήρησε ότι τήν ώρα πού εκείνη έ-δγαινε έξω ο ξένος τού τήν παρακολου-θούσε επίμονα με τό βλέμμα του. Σέ λίγο τό τραπέζι ή-ταν πια έτοιμο και ή Έλσβετ κάθισε καμέρα και με τά μάγουλα πού κόκκι-να τώρα, πορφυρά.

Ο δασοφύλακας ήταν άρκετά φλόα-ρος. Μιλούσε όρα πολλή για τό μεγα-λό κτήμα των Ρό-στερ, για τό δάσος, για τά παλιά καλή χρόνια. Και στο τέ-λος μίλησε και για τήν Έλσβετ.

— Η Έλσβετ ; είπε. Ναι, είνε κα-λό κορίτσι ή Έλ-σβετ. Γι' αυτό και εγώ θα τής κάνω ένα γάμο ύστερ' ά-πό τρεις μήνες, τέ-τοιον πού δέν έχει ξαναδεί τό Λάντ-στουλ.

— Γάμο ; είπε ο Έννυ Ρόστερ.

— Ναι, Η Έλσβετ παντρεύεται σε τρεις μήνες. Έτσι ή Έλσβετ θα άφίση μόνο τόν καυμένο τόν πατέρα της. Μά ο πατέρας της δέν τής κρα-τεί κόκκια γι' αυτό. Θα πηχ και θο γορέψη στο γάμο της... θα πηχ και θα χορέψη.

Η Έλσβετ χαμογέλουσε από τή θέσι της, χωρίς να ξεκολλάη τό βλέ-μμα της από τό πρόσωπο. Μά ο Έννυ τήν ίδια εκείνη στιγμή προσπαθούσε να σκεπταται τις επιειρήσεις του.

Έτσι σκεπτόταν πώς θα ήταν καλύ-τερα αν έδεχότανε τό συνδυασμό πού τού είχε προτείνει μια Τράπεζα για τήν επέκταση τού έργοστα-σίου της Φραγκφούρτης και αν έφενε άμέσως με τό πρώτο τρένινο για να κάνει τις διαπραγματεύ-σεις πού άπαιτούσε ή ύπο-θεσις αυτή...

Και μόνο όταν, έπειτα από λίγο έ-σχωθήκε να φύγει από τό σπίτι του δασοφύλακα, τό βλέμμα του καρφώ-θηκε για μια στιγμή επάνω στο ση-μάδι πού ή Έλσβετ είχε από τά παι-δικά της χρόνια στο δεξιό της μπρά-τσο. Ήταν ότι είχε άπομνησεί ακό-μη από τήν παλιά πληγή πού τής εί-χε σκουπίσει τό κόκκινο αίμα όταν ακόμη αυτός λεγότανε άπλως Έρρί-κος κι εκείνη Βέττα...

— Ναι, ναι... είπε. Έδω είνε ο άέρας. Έλσβετ, τού δάσος, ο ήλιος... Είνε ή πατρίδα μας, τό χωριό μας έδω...

Και τό βλέμμα του έμνε διαρκώς καρφωμένο στα μάτια της. Έκείνη φαινόταν πώς τη στενοχωρούσε κά-πως τό βλέμμα αυτό.

— Μά περάστε μέσα λοιπόν! τού είπε. Ο μπαμπάς θα χαρή πολύ πού θα σας ξαναδεί. Πάντα μιλάει για σας. Λέει πώς εγγιήκατε τώρα ένας μεγάλος κύριος στην πρωτεύουσα...

Ο δασοφύλακας, ο πατέρας τής Έλσβετ, επέταχθηκε επάνω σαν ά-γριμ, όταν ο Έννυ Ρόστερ έμπηκε στο σπίτι. Τόν άνεγνώρισε άμέσως.

— Ο κύριος Έρρίκος! φώναζε με τή βραχνή του φωνή. Έλσβετ, τή τραπέζι, γρήγορα. Κρασί φέρε, κρασί!

Η Έλσβετ έ-τρεξε για να έτοι-μάσει τό τραπέζι. Και ο δασοφύλακας παρατήρησε ότι τήν ώρα πού εκείνη έ-δγαινε έξω ο ξένος τού τήν παρακολου-θούσε επίμονα με τό βλέμμα του. Σέ λίγο τό τραπέζι ή-ταν πια έτοιμο και ή Έλσβετ κάθισε καμέρα και με τά μάγουλα πού κόκκι-να τώρα, πορφυρά.

Ο δασοφύλακας ήταν άρκετά φλόα-ρος. Μιλούσε όρα πολλή για τό μεγα-λό κτήμα των Ρό-στερ, για τό δάσος, για τά παλιά καλή χρόνια. Και στο τέ-λος μίλησε και για τήν Έλσβετ.

— Η Έλσβετ ; είπε. Ναι, είνε κα-λό κορίτσι ή Έλ-σβετ. Γι' αυτό και εγώ θα τής κάνω ένα γάμο ύστερ' ά-πό τρεις μήνες, τέ-τοιον πού δέν έχει ξαναδεί τό Λάντ-στουλ.

— Γάμο ; είπε ο Έννυ Ρόστερ.

— Ναι, Η Έλσβετ παντρεύεται σε τρεις μήνες. Έτσι ή Έλσβετ θα άφίση μόνο τόν καυμένο τόν πατέρα της. Μά ο πατέρας της δέν τής κρα-τεί κόκκια γι' αυτό. Θα πηχ και θο γορέψη στο γάμο της... θα πηχ και θα χορέψη.

Η Έλσβετ χαμογέλουσε από τή θέσι της, χωρίς να ξεκολλάη τό βλέ-μμα της από τό πρόσωπο. Μά ο Έννυ τήν ίδια εκείνη στιγμή προσπαθούσε να σκεπταται τις επιειρήσεις του.

Έτσι σκεπτόταν πώς θα ήταν καλύ-τερα αν έδεχότανε τό συνδυασμό πού τού είχε προτείνει μια Τράπεζα για τήν επέκταση τού έργοστα-σίου της Φραγκφούρτης και αν έφενε άμέσως με τό πρώτο τρένινο για να κάνει τις διαπραγματεύ-σεις πού άπαιτούσε ή ύπο-θεσις αυτή...

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΦΡΙΚΗ, ΑΝΑΤΡΙΧΙΛΑ, ΤΡΟΜΟΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ, ΟΙ ΒΥΡΚΟΛΑΚΕΣ, ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ, ΟΙ ΜΑΓΟΙ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

αφάρσα τον δούκα του Σουάσελ, στο
Λεόν. Αυτό, καθώς θα φαντάζεστε βέ-
βαια, έγινε εν γνώσει του βασιλέως.
Μένε όμως άδύνατο να μαυρέψει την
επίδειξη της που κατέβαλε για να ή-
θελαν πως τον ζήτησαν την εχθρίση
του γιὰ την αφάρσα αυτή. Το έπι-
σπασε ότι ήθελε να τωò τον δούκα
του Σουάσελ και ότι δεν ήθελε μυστι-
ποιά μερα επέρτει να τοò ορισμò γι-
νήν αφάρσα. Α καταφέρα τον καλò
ώστε ό στωϊκός ή ανόητος να ποò καλò

Αὐτὰρ εἶπε τὴν ἐπικυροῦντα ὅσων

ἀντικρούουν τὴν ἐλληνικότητα τῆς
ἡμισελήνου.
Μὰ καὶ οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν ἀν-

τίθεται γνώμη εἶνε ἄρκετοι καὶ προ-
βάλλουν καὶ αὐτοὶ ἀξιολογώτατα ἐ-
πιχειρήματα

Ἔτσι ἡ καθιέρωσις τῆς ἡμισελήνου
ὡς ἐθνικοῦ ἐμβλήματος τῶν Τούρκων

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΦΤΩΧΟΙ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ

Ἡ Τουρκικὴ Ἐθνοσυνέλευσις πρό-
κειται νὰ ψηφίσῃ ἓνα νομοσχέδιο,
διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ὑποχρεῶνεται κά-

θε πλούσιος νὰ συντηρῇ ἀπὸ ἑνα φτω-
χὸ μὴ ἔχοντα κανένα πόρο ζωῆς.
Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία

πὸν τὸ Κράτος ἐπιβάλλει τοὺς πλου-
σίους ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῶν φτω-
χῶν.

Στη Γαλλία, την εποχή του Ερρίκου 4ου, δηλαδή κατά τις αρχές του 17ου αιώνα, ο δήμαρχος των Παρι-

σιων εἶγε ἐκδοσεί μιᾷ ἀντινομίᾳ διὰ
ταγήν, ἣ ὅποια ὑποχρέωνε τοὺς κρε-
πῶλες νὰ πουλοῦν στοὺς πτωχοὺς

κοῦας μόνο ψάχνω, ἀπ' τὸ ὅποιο προ-
γυμνῶνως ἔπρεπε νὰ ἔχουν βγάλει
καὶ τὸ μικρότερο κοκκαλάκι. Σημει-

Καὶ τῶρα θὰ ρωτήσῃ κανεὶς· τί
ἐγίναν οἱ χοροπῶλαι ὅλα ἐκεῖνα;

κόκχαλα πού τοὺς ἔμεναν ἀπ' τὸ
κρέας τῶν φτωχῶν; Ἀπλούστατα.

χο
κό
διατήρη-
κρεοπωλαιο μπορούσαν να τὰ βάζουν
σὲ ὥοισμένη ἀναλογία μέσα στὸ κορέας

ποὺ πουλοῦσαν στοὺς πλουσίους.
τὴν ἴδιαν τιμὴν τῶν 45 λεπτῶν τὸ κι-
λὸν. Ἀλλὰ δὲ οἱ πλούσιοι ἔπαιοναν δι-

πλήθ. δόσι κόκκαλα, ἐκείνα πού εἶ-
 μέσα τὸ κρέας πού ἀγόραζαν, κι' ἐ-

κεῖνα πού ἔμεναν ἀπ' το χορείας τῶν
φτωχῶν.
"Ὡς σημειωθῇ ὅτι ἡ διάταξις αὐτὴ

ἔσχισε σὺ Παρίσι 120 χρόνια, δηλαδή
ὡς τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς βασι-

ΓΝΩΜΙΚΑ

—“Ολοι οἱ ἄνθρωποι χρειάζον-
ται λίγη τιμὴ γιὰ νὰ κάνουν τὴν

ἐργασία τους, κι' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ
ἀτίμοι.

100

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

Η ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Μία από τις κυριώτερες γαρνιτούρες των εφετεινών ανοιχτάκιων φορεμάτων είναι και τα ζαμπώ, τα οποία όμως δεν είναι πειά μικρά και κοντά, όπως άλλοτε, αλλά σκεπάζουν ελαφρώς τον κορσάκο εμπρός και φθάνουν ως την τάγια. Είναι επίσης διπλά και μπαίνουν από τις δύο μεριές ενός στενού πλαστρόν, σχηματίζοντας πλούσια γκοντέ. Κάποτε μάλιστα είναι και πλισσέ.

Σε φόρεμα από κρέπ-σατέν μαύρο ή μπλε-μαρέν πηγαίνει πλαστρόν και ζαμπώ από κρέπ-ζωρέτ κρεμ.

Σε φορεμάτσια από λεπτό λαϊνάζ σκούρο πηγαίνουν πλαστρόν και ζαμπώ από μεταξωτό έμποιμέ με πολύχρωμα σχέδια επάνω σε σκούρο φόντο.

Επίσης και τα βραδυνά φορέματα γαρνίζονται με ζαμπώ από ίδιο υφασμα. Π.χ. ένα φόρεμα από κρέπ-ζωρέτ ανοιχτού χρώματος έχει ελαφρύ κορσάκο γαρνιρισμένο μόνο με ένα διπλό ζαμπώ εκατέρωθεν του ντεκολτέ, το οποίο φτάνει ως το επάνω μέρος της ζώνης. Η φούστα του φορέματος αυτού γαρνίζεται παννών που σχηματίζουν στα πλάγια δύο μεγάλα ζαμπώ, και έρχεται έτσι σε αρμονία με το κορσάκι. Το φόρεμα αυτό, που έχει επιπλέον μακρύ και στενό μανίκια, θα το θεωρούσαμε ως απογευματινό, αν δεν ξέραμε ήδη ότι πολλά βραδυνά φορέματα της εφετεινής ντεμ-σαζόν έχουν μακρύ και στενό μανίκια και ιδίως τα φορέματα από ύφασμα διαφανές και απαντέλλα.

Πολλά ανοιχτάκια βραδυνά φορέματα είναι δίχρωμα, π.χ. το κορσάκι είναι άσπρο και η φούστα μαύρη, ή το κορσάκι ροζ πολύ ανοιχτό και η φούστα ροζ πολύ σκούρα. Το ένωμα της φούστας με το κορσάκι στα φορέματα αυτά γίνεται με πολύ γοστό και έτσι συχνά το κορσάκι φαίνεται ένκορστε στη φούστα.

Ομοίως συνδυασμός για βραδυνή τουαλέτα είναι φούστα από μαύρο σατέν και κορσάκι από γκιστού κρεμ, με μακρύ μανίκια. Το κορσάκι αυτό είναι κομμένο δαντελλωτό επάνω στη φούστα. Πάντα στα δίχρωμα αυτά φορέματα η φούστα είναι σκούρα και το κορσάκι ανοιχτόχρωμο.

Θα ιδούμε επίσης και φορέματα περιπάτου με φούστα από ντρά μαύρο και κορσάκι από άσπρο ντρά, ή με φούστα από κρεπέλλα μπλε-μαρέν και κορσάκι από κρεπέλλα ροζ.

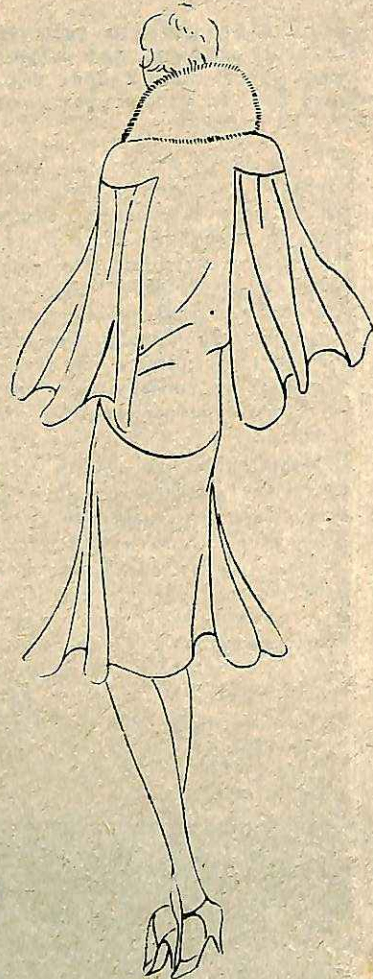
Και το τέλειον είναι πολύ κατάλληλο γι' αυτούς τους συνδυασμούς, όπως π.χ. φούστα από τέλειον μπλε-μαρέν και κορσάκι από μπλε ανοιχτό.

Εδώ είναι ανάγκη να σας πούμε ότι με το μαύρο και άσπρο φόρεμα θα πηγαίνει επανωφόρι μαύρο με άσπρες ντεκούπες και άσπρη ντουμπλύρ, όπως επίσης με το μπλε-μαρέν και ροζ θα πηγαίνει ένα ελαφρύ επανωφόρι με μπλε μαρέν με ντουμπλύρ ροζ.

Κατά την άνοιξη, μαζί με τα ταξίδια και τα φορέματα περιπάτου, θα πηγαίνουν μαντήλια από βελούδο έμποιμέ ή μονόχρωμα.

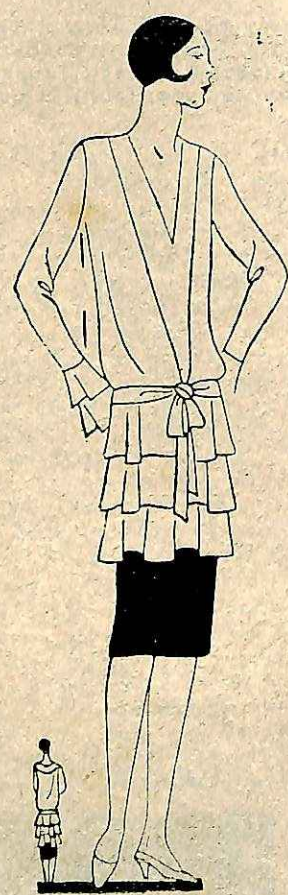
Είτε επίσης πολύ της υόδα και σελίνα.

ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Βραδυό επανωφόρι από άσπρο βελούδο, γαρνιρισμένο με άσπρη γούνα.

ΜΙΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΖΑΚΑ

Μακρύ καζάκι από κρέπ-σατέν μαύρο, με βολάν αν φόρε κάτω και στα μανίκια. Φοριέται επάνω από μια φούστα από μαύρο σατέν. Η ζώνη είναι από το ίδιο ύφασμα.

ΓΙΑ ΝΕΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Η φούστα αν φόρε γίνεται από μαροκλιν μαύρο. Το κορσάκι είναι από άσπρο μαροκλιν και δένεται με φιόγκους στο ντεκολτέ, στη ζώνη, κάτω στα μανίκια και στη μύτη της ένκορστειν έμπρός.

μαντήλια κόκκινα με μαύρη μπορντούρα.

Φορεμάτσια από λαϊνάζ με κλειστό γιακά γαρνίζονται δεξιά από κλείσιμο του λαιμού με ένα μεγάλο φιόγκο από κρέπ έμποιμέ. Ένας έμοιος φιόγκος θα στολίζει και την τάγια στο πλάι. Επίσης σε φορέματα περιπάτου θα ιδούμε γραβάτες και ζώνες από μεταξωτό σκωτσέζικο ύφασμα.

Άλλα φορέματα πάλι από ύφασμα έμποιμέ θα γαρνίζονται με άσπρα γιακαδάκια και με άσπρα ρεθέρ στα μανίκια, προ πάντων δε φορέματα από ύφασμα έμποιμέ με μικρά σχέδια επάνω σε σκούρο φόντο.

Αν θέλετε να φαίνεσθε έντελώς μοντέρνα, μη βάζετε πειά ψεύτικα άνθη στα κορσάκια σας. Η γαρνιτούρα αυτή, που επεκράτησε επί τόνον καιρό, θεωρείται πειά ντεμοντέ.

Για το βράδυ συνηθίζονται τα ροζ γαρούφαλλα, τα ροζ τριαντάφυλλα και η ροζ ανεμώνες. Τελευταία όμως, αντί η κυρίες να καρφώνουν τα λουλούδια στο φόρεμα, τα κρατούν στο χέρι, δεμένα σε ένα μπουκέτο στενό, γυλό και ίσιο, περιτριγυρισμένα με δαντέλλα. Τα μπουκέτα αυτά, που είναι «βιγιέ-πύλ», πηγαίνουν θανάσια με τα φορέματα-στυλ και τα φορέματα με πορφ και άφρον παννών, τα οποία είναι τώρα τόσο της μόδας για το βράδυ. Τα άνθη, από τα οποία αποτελούνται τα μπουκέτα, μπορεί να είναι και ψεύτικα, από χρωματιστή μουσαλίνα.

Αλλά αν, κυρία μου, δεν είστε πολύ νέα και αν η σιλουέτα δεν είναι τόσο λεπτή, όσον απαιτείται της εποχής, καλώς (α κάμε) να μην φορέσετε πυτζάμα, αλλά μόνο ρούπετ. Η πυτζάμα πηγαίνουν μόνο σε πολύ νεαρές και λυγρές γυναίκες.

Η πυτζάμα των μικρών παιδιών

Σημειώστε ότι η ανθοδέσμη αυτές είναι από τα πιο χαριτωμένα άξουσάρ της βραδυνής τουαλέτας.

Αν και συνηθίζονται πάντοτε για μέσα στο σπίτι ή ρομπ-ντε-σάμπο σε διάφορα σχέδια, τα «κιμονό», τα «ντε-ντε-ντε» και τα πενιούρα, πολλές φορές κυρίες προτιμούν τις πυτζάμες, τόσο για την ημέρα, όσο και για τη νύχτα.

Η πυτζάμα της ημέρας γίνονται από κρέπ, από λινόμεταξο και από σατινέ, με μακρύ πανταλόνι και με βέστα μακρύ, ή με ένα μικρό έπανωφόρι που σφίγγεται γύρω στην τάγια με μια στενή ζώνη.

Όταν η πυτζάμα είναι μονοκόμματη, συμπληρώνεται με ένα επανωφόρι που φθάνει ως τα γόνατα. Η πυτζάμα της νυκτός γίνονται και από χρωματιστή βατίστα και από λινό ή περκαλά. Πολυτελείς πυτζάμες γίνονται από κρέπ-σατέν, με μακρές βέστες, με ανοιχτά κάτω μανίκια και με πανταλόνια σουρωτά σαν σαλβάρια, και στολισμένα — καθώς και τα μανίκια — με πλατειές δαντέλλες. Η πυτζάμα υπενθυμίζουν παλιά ανατολίτικα κοστούμια.

Αλλά αν, κυρία μου, δεν είστε πολύ νέα και αν η σιλουέτα δεν είναι τόσο λεπτή, όσον απαιτείται της εποχής, καλώς (α κάμε) να μην φορέσετε πυτζάμα, αλλά μόνο ρούπετ. Η πυτζάμα πηγαίνουν μόνο σε πολύ νεαρές και λυγρές γυναίκες.

Η Μενταίν

BURBERRY'S LTD
ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΙ

ΚΑΠΑΡΝΤΙΝΕΣ

JOHN TAYLOR'S LTD
ΔΙΑ ΤΑΙΛΛΕΥΡΣ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ

I. ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΣ & ΥΙΟΙ

1888

ΔΙΟΛΟΥ 46 & ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 62

ΟΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΕΙΘΙΖΟΝΤΑΙ ΤΩΡΑ ΕΙΣ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ ΕΙΣ ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ · FLANNELS · EPONGE · WORSTEDS · SEVIOTS · SERGES

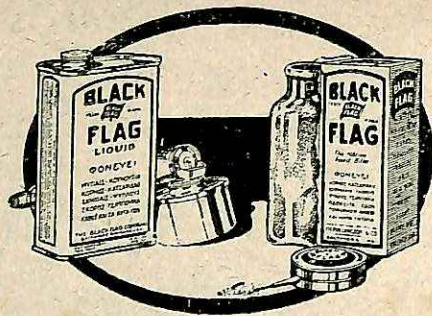
ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΜΑΣ ΔΙΠΛΟΦΙΝΙΡΙΖΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

QUARANTEED DOUBLE LONDON SHRUNK

ΜΟΝΟΝ ΑΡΙΣΤΑΙ

ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ

ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ

ΑΠΕΙΡΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΠΑΡΑΦΥΛΑΣΣΟΥΝ !!

ὕπὸ μορφὴν μικροσκοπικῶν ἐντόμων.

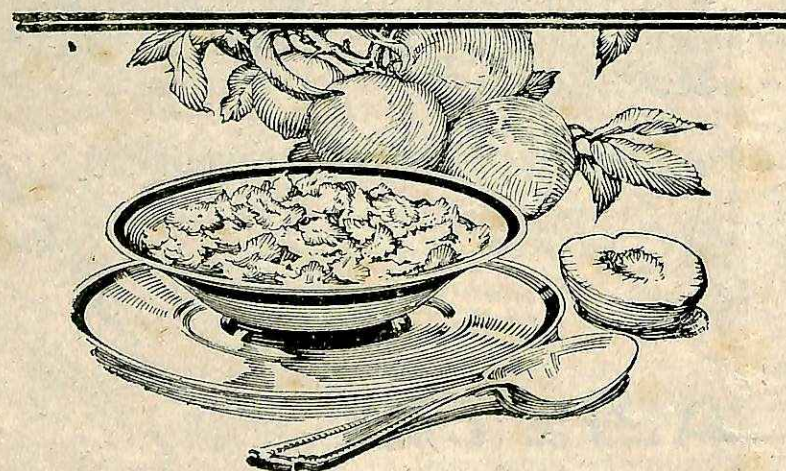
Ἀποφεύγετε τούτους καταστρέφοντες συστηματικῶς : Στεγόμευιγες, Κουνούπια, Σκνίπαις, Κατακρίδαις κ.λ.π.

ΤΟ BLACK FLAG

ἐξολοθρεύει τὰ ἕντομα εὐκόλα καὶ μέχρις ἐνὸς ἐξασφαλίζει τὴν οἰκιακὴν γαλήνην καὶ ὑγείαν.

Τὰ δοχεῖα μὲ τὴν Μαύρην Σημαίαν ἐπάνω σὲ Κόκκινο φόντο πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία, Ἐδωδιμοπωλεῖα, Σιδηροπωλεῖα κ.λ.π.
Γεν. Ἀντιπ. Κουρκουμέλης, Φωκῆς καὶ Σία
Ἡλείου 45—Τηλέφ. 11-71

«HXΩ» Σαδίου 8

ΚΟΡΝ ΦΛΕΪΚΣ

ΕΧΕΤΕ ΔΟΚΙΜΑΣΕΙ ΤΟ ΝΕΟΝ ΤΟΥΤΟ
ΠΡΟΓΕΥΜΑ ;

Τὸ Κέλογκς Κόρν Φλέϊκς λαμβανόμενον μετὰ ψυχροῦ γάλακτος εἴτε ἀφρογάλακτος ἢ ραντίσματος νωποῦ εἴτε μὴ φρούτου εἶνε ὁ νέος τρόπος νὰ ἀπολαύσῃ τις τὴν θαυμασίαν γεῦσιν καὶ ὁσμὴν τοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον πεφημισμένου :

ΚΟΡΝ ΦΛΕΪΚΣ

Kellogg's
CORN FLAKES

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Ἐδωδιμοπωλεῖα

Also makers of
Kellogg's ALL-BRAN
—a laxative food

Τὸ ΚΕΛΟΓΚΣ Κόρν Φλέϊκς παρασκευάζεται ὥπως ἀποδῶσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέραν θρεπτικὴν δύναμιν καὶ εἶνε τόσον εὐπεπτον διὰ τὰ παιδιά καὶ ἐνηλίκους ὥστε νὰ δύνανται νὰ λαμβάνωσι ἐξ αὐτοῦ ὅσοι θέλουσι.

Ρίπτετε πρῶτα ἐντὸς πιάτου 2—3 κουταλιές τῆς σούπας ἀπλωτὰ καὶ μετὰ ἀπὸ πᾶνω γάλα, ἀφρόγαλα, νωπὰ φρούτα ἢ κομπόστα καὶ ἔχετε ἔτοιμο τὸ πρόγευμά σας.

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ ΔΙΑ ΤΑ

ΕΑΡΙΝΑ ΑΓΓΛΙΚΑ

ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΣΕΒΕΝΤΕΣ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΣ ΒΥΣΣΗΣ 10 (Ἐναντι Χρυσόπληκτις)

Εἶναι τὸ τελειότερον καὶ καλλίτερον προϊόν
ποῦ ἡ ἀνδρωπίνη διανοία ἔχει ποτὲ ἐπινοήσει.

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

• τὸ καλλίτερο καθαρτικό •

ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ,
ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΑ, ΔΥΣΠΕΨΙΑΝ, ΟΞΥΡΕΓΜΙΑΝ
ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΚΑΙ ΔΡΟΣΙΖΕΙ
ΤΟΝ ΣΤΟΜΑΧΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΕΝΤΕΡΑ

Ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα : Θεόδωρος Σ. Βασιλειάδης, Εὐριπίδου 6 — Ἀθήναι.